Luminile din septembrie

Carlos Ruiz Zafon

CARLOS RUIZ ZAFON

LUMINILE DIN SEPTEMBRIE

Traducere din limba spaniolă de Alina Ţiţei

POLIROM 2012

CARLOS RUIZ ZAFÓN s-a născut la Barcelona în 1964. A lucrat în publicitate, a colaborat la revistele *La Vanguardia* şi *El Pais* şi, pentru câţiva ani, a locuit în Los Angeles, unde a lucrat ca scenarist Şi-a început cariera literară în 1993, cu o carte pentru copii, *Prinţul din negură* (Polirom, 2011), pentru care i s-a decernat Premiul Edebe. Au urmat *Palatul de la Miazănoapte* (1994; Polirom, 2011), *Luminile din septembrie* (1995; Polirom, 2012) şi *Marina* (1999; Polirom, 2010). în 2001, Zafon publică primul său roman „de maturitate", *Umbra vântului* (Polirom, 2005), care devine imediat un fenomen literar cu ecouri internaţionale. *Umbra vântului* figurează ca finalist la Premiul pentru roman Fernando Lara (2001) şi la Premiul Llibreter (2002) şi este desemnat drept cea mai bună carte a anului 2002 de cititorii revistei *La Vanguardia.* în anul 2004, acelaşi roman este distins, în Franţa, cu prestigiosul Prix du Meilleur Livre Etranger. Următoarea sa carte, *Jocul îngerului* (2008; Polirom, 2009), a fost aşteptată cu nerăbdare de editori şi de publicul larg şi a avut acelaşi succes formidabil. Cărţile lui Zafon au fost traduse în peste patruzeci de limbi şi au cucerit numeroase premii şi milioane de cititori de pe toate continentele.

Într-un orăşel de coastă al Normandiei, unde zvonurile umblă în voie şi brutăria ţine loc de ziar local, până şi copiii cunosc povestea luminilor ce plutesc pe ape, lângă ţărm, în zilele lui

septembrie. Irene, adolescenta venită de la Paris, o află şi ea repede, dar are şi cumplita ocazie de a vedea şi de a simţi cum povestea e adevărată. în *Luminile din septembrie* se amestecă umbre diabolice şi răzbunătoare, automate ce par jucării dar nu-s, diafane poveşti de dragoste adolescentină şi evanescente peisaje marine. Totul într-o lume ce -şi trăieşte ultimele clipe de linişte, în 1937, înaintea dezlănţuirea măcelului.

Nota autorului

Prietene cititor,

Luminile din septembrie este al treilea roman al meu, a cărui primă ediţie a apărut în Spania, în 1996. Cititorii familiarizaţi cu cărţile mele mai recente, cum sunt *Umbra vântului* sau *Jocul îngerului,* ar putea să nu ştie că primele patru romane erau publicate în regimul aşa-numitelor *romane tinereşti.* Deşi ele erau destinate mai ales publicului tânăr, speram că aveau să fie citite de oameni de toate vârstele. Scriind aceste cărţi, am încercat să creez acel gen de romane pe care mi-ar fi plăcut să le citesc în copilărie, dar care mi-ar fi ţinut interesul viu şi la douăzeci şi trei, dar şi la optzeci şi trei de ani.

Ani întregi, drepturile de publicare pentru aceste cărţi au rămas prinse într-un „impas" legal, dar acum ele pot fi citite cu plăcere de cititorii din întreaga lume. Încă de la publicarea lor, aceste romane timpurii au fost, din fericire, bine primite de cei tineri, dar şi de cei mai puţin tineri, îmi place să cred că poveştile nu cunosc graniţe de vârstă şi sper că cititorii cărţilor mele din perioada maturităţii vor încerca să exploreze şi aceste poveşti pline de magie, mister şi de aventuri. De asemenea, mai sper că şi voi, cititorii mei de acum, veţi vedea în aceste romane începutul propriilor voastre aventuri în lumea cărţilor.

Călătorie plăcută,

Carlos Ruiz Zafón, *februarie 2010*

Dragă Irene,

Luminile din septembrie m-au învăţat să-mi amintesc de paşii tăi care se pierdeau în mare. Ştiam deja atunci că amprenta iernii nu va întârzia să şteargă mirajul ultimei veri pe care am petrecut-o împreună în Golful Albastru. Te-ar surprinde să constaţi cât de puţin s-a schimbat de atunci. Turnul farului continuă să se înalţe precum o santinelă în negură, iar drumul
care străjuieşte Plaja Englezului nu mai este decât o biată cărare ce şerpuieşte prin nisip către nicăieri.

Ruinele vilei Cravenmoore se întrezăresc deasupra pădurii, tăcute, învăluite în întuneric. în zilele, din ce în ce mai puţine, când mă aventurez cu barca în largul golfului, pot vedea încă geamurile crăpate de la ferestrele din aripa vestică cum strălucesc aidoma unor
semnale fantasmagorice în ceaţă. Uneori, vrăjit de amintirea acelor zile în care, la căderea serii, brăzdam golful întorcându-ne în port, am impresia că văd din nou luminile ce licăresc în beznă. Dar ştiu că nu mai e nimeni acolo. Nimeni.

Te întrebi probabil ce s-a ales din Casa de pe Stâncă. Ei bine, se află tot acolo, izolată, înfruntând oceanul nesfârşit din vârful promontoriului. Iarna trecută, o furtună a distrus ce mai rămăsese din micul ambarcader de pe plajă. Un bijutier înstărit, venit dintr-un
oraş fără nume, a fost tentat să o cumpere pentru o sumă derizorie, dar vânturile dinspre apus şi valurile furioase care izbesc ţărmul au avut grijă să-l facă să se răzgândească. Salpetrul a lăsat urme în lemnul alb. Cărarea secretă care ducea până la lagună este acum
o junglă de nepătruns, plină de arbuşti sălbatici şi crengi căzute.

În câte o seară, atunci când munca pe chei mi-o permite, iau bicicleta şi mă duc până la promontoriu ca să privesc apusul soarelui din veranda suspendată deasupra ţărmului: doar eu şi un stol de pescăruşi, ce par să-şi fi adjudecat rolul de noi chiriaşi fără să fi trecut pe la biroul vreunui notar. De acolo se poate vedea încă luna, care desenează o ghirlandă de argint spre Peştera Liliecilor atunci când se înalţă deasupra orizontului.

Îmi amintesc că odată ţi-am vorbit despre această peşteră şi ţi-am istorisit povestea fantastică a unui corsar sinistru, al cărui vas a fost

înghiţit de peşteră într-o noapte din 1746. N-a existat niciodată vreun contrabandist sau vreun pirat bătăuş care să se aventureze în bezna acelei grote. În apărarea mea pot spune că aceasta a fost singura minciună pe care ai auzit-o de la mine. Deşi probabil ai ştiut asta de la bun început.

În dimineaţa aceasta, în timp ce întindeam nişte plase de pescuit prinse într-un recif, s-a întâmplat din nou. Pentru o clipă am crezut că te văd pe veranda Casei de pe Stâncă, privind tăcută în zare, aşa cum îţi făcea plăcere. Când pescăruşii şi-au luat zborul, mi-am dat seama că nu era nimeni acolo. La câţiva paşi, răzbind printre ceţuri, se înălţa muntele Saint
Michel, ca o insulă fugară împotmolită în mare.

Uneori cred că au plecat cu toţii într-un loc departe de Golful Albastru şi că eu am rămas prizonierul timpului, sperând zadarnic ca marea purpurie de septembrie să-mi înapoieze ceva mai mult decât nişte amintiri. Nu mă lua prea mult în seamă. Marea face lucruri din astea; aduce totul înapoi după un timp, mai ales amintirile.

Cred că, punând-o la socoteală şi pe aceasta, sunt deja o sută scrisorile pe care ţi le-am trimis la ultima ta adresă din Paris pe care am putut-o obţine. Câteodată mă întreb dacă ai primit vreuna dintre ele, dacă îţi mai aminteşti de mine şi de acel răsărit pe Plaja
Englezului. Poate că aşa e, poate că viaţa te-a dus departe de locurile acestea, departe de toate amintirile războiului.

Viaţa era mult mai uşoară atunci, îţi aminteşti? Ce spun? Sigur că nu. Încep să cred că numai eu, un biet fraier, sunt cel care mai trăieşte încă din amintirea fiecăreia dintre acele zile ale lui 1937, când mai erai încă aici, lângă mine...

1. Cerul de deasupra Parisului

Paris, 1936

Cei care îşi amintesc noaptea în care Armand Sauvelle îşi dădu ultima suflare pot să jure că o scânteiere purpurie străbătu bolta cerească, lăsând în urmă o dâră de cenuşă aprinsă care se pierdea în zare; o scânteiere pe care fiica lui, Irene, n-o văzu niciodată , dar care avea să-i vrăjească visele mulţi ani de-atunci încolo.

Era o dimineaţă rece de iarnă, iar geamurile din salonul numărul paisprezece al spitalului Saint George erau acoperite cu un strat subţire de gheaţă, ce desena fantomatice acuarele ale oraşului în pâcla aurie a răsăritului.

Flacăra lui Armand Sauvelle se stinse în tăcere, aproape fără nici un suspin. Soţia lui, Simone, şi fiica sa, Irene, îşi ridicară privirea când cele dintâi sclipiri ce străpungeau linia nopţii brăzdară salonul cu nişte ace de lumină. Dorian, fiul cel mic, dormea pe un scaun.

N-a fost nevoie de nici un schimb de cuvinte ca să înţeleagă ce se petrecuse. După şase luni de suferinţă, spectrul întunecat al unei boli cu un nume pe care Armand Sauvelle nu fusese niciodată în stare să-1 rostească îi răpise viaţa. Fără drept de apel.

Acela a fost începutul celui mai cumplit an de care avea să-şi amintească familia Sauvelle.

Armand Sauvelle luă cu sine în mormânt farmecul şi râsul său molipsitor, dar numeroasele sale datorii nu-1 însoţiră pe ultimul drum. Curând, o cohortă de creditori şi tot soiul de indivizi josnici şi hrăpăreţi, în redingotă şi cu titlu onorific, îşi făcură un obicei din a se înfiinţa la locuinţa familiei Sauvelle de pe bulevardul Haussmann. Vizitele glaciale

de curtoazie legală făcură loc ameninţărilor voalate. Iar acestea, cu timpul, punerilor sub sechestru.

Pentru Irene şi Dorian, slujbele cu jumătate de normă şi îmbrăcămintea mai modestă luară locul şcolilor de prestigiu şi hainelor cu finisaje impecabile. Era începutul vertiginoasei căderi a familiei Sauvelle în lumea reală. Partea cea mai cumplită a călătoriei, totuşi, îi reveni lui Simone. Faptul de a-şi fi reluat slujba de învăţătoare nu era suficient pentru a face faţă şuvoiului de datorii care îi devorau puţinele resurse. Din fiecare ungher răsărea câte un nou document pe care Armând îl semnase, o nouă subscripţie a unei datorii neplătite, o nouă gaură neagră, fără fund...

Cam pe atunci, micuţul Dorian începu să bănuiască că jumătate din populaţia Parisului era formată din avocaţi şi contabili, o clasă de şobolani care locuiau la suprafaţă. Şi tot atunci, fără ca mama ei să aibă cunoştinţă despre acest lucru, Irene acceptă o slujbă într-un salon de dans. Dansa cu soldaţii, nişte adolescenţi speriaţi, pentru câţiva bănuţi (bănuţi pe care, în zori, îi introducea în cutia pe care Simone o ţinea sub chiuveta din bucătărie).

În acelaşi mod, membrii familiei Sauvelle descoperiră că lista acelora care se declarau prietenii şi binefăcătorii lor se împuţina precum bruma la revărsatul zorilor. Totuşi, odată cu sosirea verii, Henri Leconte, un vechi prieten al lui Armand Sauvelle, îi oferi familiei
posibilitatea să se instaleze în micul apartament situat deasupra prăvăliei de articole pentru desen pe care o deţinea în Montparnasse. Preţul chiriei îl lăsa pe seama unei prosperităţi viitoare, în schimbul ajutorului pe care Dorian urma să i-1 ofere ca mesager, dat fiind că genunchii nu-1 mai ţineau ca-n tinereţe. Simone n-a găsit niciodată îndeajuns de multe cuvinte pentru a-i răsplăti bătrânului Leconte bunătatea. Dar nici negustorul nu le-a cerut vreodată. Într-o lume de şobolani, dăduseră peste un înger.

Când se iviră primele zile ale iernii, Irene împlini paisprezece ani, deşi se simţea ca şi cum ar fi avut douăzeci şi patru. În ziua aceea, cu bănuţii pe care îi câştigase la salonul de dans, cumpără un tort ca să-şi sărbătorească ziua de naştere împreună cu Simone şi cu Dorian. Absenţa

lui Armand plutea deasupra tuturor precum o umbră apăsătoare. Aprinseră împreună
lumânările de pe tort, în sufrageria îngustă a apartamentului din Montparnasse, şi se rugară ca, odată cu flăcările, să dispară şi fantoma ghinionului ce îi urmărise luni de zile. Pentru prima dată, dorinţa nu le-a fost ignorată. Nu ştiau încă, dar anul acela de umbre se apropia de sfârşit.

Câteva săptămâni mai târziu, o rază de speranţă se ivi pe neaşteptate la orizont pentru familia Sauvelle. Graţie priceperii domnului Leconte şi reţelei sale de cunoştinţe, se înfiripă promisiunea unei slujbe bune pentru Simone, într-un orăşel de pe coastă - Golful
Albastru -, departe de atmosfera cenuşie a Parisului, departe de amintirile triste ale ultimelor zile de viaţă ale lui Armand Sauvelle. După cât se pare, un înstărit inventator şi fabricant de jucării, pe nume Lazarus Jann, avea nevoie de o guvernantă care să se ocupe de somptuoasa sa reşedinţă din pădurea Cravenmoore.

Inventatorul locuia în uriaşa lui vilă, aflată lângă vechea fabrică de jucării, acum închisă, numai cu soţia lui,. Alexandra, grav bolnavă şi ţintuită la pat, de douăzeci de ani, într-una din camerele acelei case enorme. Salariul era generos şi, în plus, Lazarus Jann le oferea
posibilitatea să se instaleze în Casa de pe Stâncă, o locuinţă modestă construită pe ţărm, în vârful promontoriului, de cealaltă parte a pădurii Cravenmoore.

În 1937, la mijlocul lunii iunie, monsieur Leconte îşi luă rămas-bun de la familia Sauvelle pe peronul şase al gării Austerlitz. Simone şi cei doi copii ai săi se urcară într-un tren care urma să-i ducă spre coasta Normandiei.

În vreme ce privea cum trenul se pierde în zare, bătrânul Leconte zâmbi in sinea lui şi, preţ de o clipă, avu presentimentul că povestea familiei Sauvelle, adevărata ei poveste, abia urma să înceapă.

2. Geografie şi anatomie

Normandia, vara lui 1937

În prima lor zi în Casa de pe Stâncă, Irene şi mama ei se străduiră să facă puţină ordine în cel care urma să fie noul lor cămin. Între timp, Dorian îşi descoperi o nouă pasiune: geografia sau, mai exact, să deseneze hărţi. Înarmat cu creioane şi cu un caiet pe care Henri Leconte i-1 dăruise la plecare, mezinul lui Simone Sauvelle se retrase într-un mic sanctuar dintre
stânci, un turn de observaţie privilegiat de unde se putea bucura de o privelişte spectaculoasă.

Orăşelul şi modestul său chei cu pescari se aflau în centrul marelui golf. Către est se întindea o plajă nesfârşită cu nisipuri albe, un deşert de perle înfruntând marea, cunoscută drept Plaja Englezului. Mai încolo, vârful promontoriului înainta în apă precum o gheară ascuţită. Noua locuinţă a familiei Sauvelle era construită pe marginea promontoriului, care despărţea Golful Albastru de vastul golf pe care localnicii îl numeau Golful Negru, din pricina apelor sale întunecate şi adânci.

În largul mării, prin ceaţa evanescentă, Dorian reuşea să întrezărească insuliţa farului, la jumătate de milă de coastă. Turnul farului se înălţa întunecat şi misterios, risipindu-se în negură. Dacă îşi întorcea privirea către uscat, Dorian o putea vedea pe sora lui, Irene, şi pe mama sa în veranda Casei de pe Stâncă.

Noua lor locuinţă era o construcţie cu două etaje, din lemn alb, amplasată pe stâncile falezei: o terasă suspendată în gol. În spatele casei se întindea o pădure deasă şi deasupra coroanelor arborilor se distingea maiestuoasa reşedinţă a lui Lazarus Jann, Cravenmoore.

Cravenmoore semăna mai degrabă cu un castel: o invenţie de proporţiile unei catedrale, produsul unei imaginaţii extravagante şi

chinuite. Un labirint de bolţi, arce butante, turnuri şi cupole îi alcătuiau acoperişul colţuros. Construcţia răspundea unei platforme în formă de cruce din care se desprindeau mai multe laturi. Dorian cercetă cu atenţie profilul sinistru al
locuinţei lui Lazarus Jann. O armată de garguie şi de îngeri sculptaţi în piatră făcea de pază pe friza faţadei, aidoma unui grup de fantome pietrificate în aşteptarea nopţii. În timp ce-şi închidea caietul şi se pregătea să se întoarcă la Casa de pe Stâncă, Dorian se întrebă ce fel de persoană ar putea alege să locuiască într-un asemenea loc. Avea să afle răspunsul foarte curând: în seara aceea erau invitaţi să ia cina la Cravenmoore. Un gest de curtoazie din partea noului lor binefăcător, Lazarus Jann.

Noua cameră a lui Irene era orientată către nord-vest. De la fereastră putea vedea insuliţa farului şi petele de lumină pe care soarele le desena peste ocean: lagune de argint aprins. După ce luni de zile trăise închisă în strâmtul apartament din Paris, faptul de a avea o cameră numai a ei i se părea un lux aproape ofensator. Posibilitatea de a încuia uşa şi de a se bucura
de un spaţiu rezervat intimităţii sale era o senzaţie îmbătătoare.

În timp ce privea apusul soarelui colorând marea în nuanţe arămii, Irene se tot frământa: nu ştia ce haine să poarte la prima cină cu Lazarus Jann. Nu mai păstra decât o mică parte din ceea ce cândva fusese o vastă garderobă. Ţinând seama de faptul că urmau să fie primiţi în impresionanta reşedinţă Cravenmoore, toate hainele i se păreau nişte boarfe zdrenţuite, cu care îi era ruşine. După ce probă singurele două ţinute care puteau întruni condiţiile pentru
o asemenea ocazie, Irene îşi dădu seama de existența unei alte probleme pe care n-o luase în calcul.

De când împlinise treisprezece ani, trupul părea că i se încăpăţânează să câştige în greutate în anumite locuri şi să piardă în altele. Acum, aproape de cincisprezece, în timp ce se uita în oglindă, capriciile naturii deveneau mai evidente ca niciodată. Noua siluetă curbilinie nu se potrivea cu croiala severă a garderobei ei prăfuite.

O ghirlandă de sclipiri stacojii se întindea peste Golful Albastru când, cu puţin înainte de lăsarea serii, Simone Sauvelle bătu uşor la uşă.

— Intră.

Mama închise uşa în spatele ei şi făcu o radiografie rapidă a situaţiei. Toate hainele lui Irene erau înşirate pe pat. Fiica ei, îmbrăcată doar cu un tricou alb, contempla de la fereastră luminile îndepărtate ale vapoarelor de pe canal. Simone observă trupul zvelt al lui Irene şi zâmbi în sinea ei.

— Timpul trece şi noi nu ne dăm seama, nu-i aşa?

— Nu mi se potriveşte nici una. îmi pare rău, răspunse Irene. Şi să ştii c-am încercat.

Simone se duse la fereastră şi se aşează lângă fiica ei. Luminile orăşelului din mijlocul golfului trasau acuarele de lumină peste ape. Pentru o clipă, cele două priviră spectacolul emoţionant al amurgului deasupra Golfului Albastru. Simone mângâie chipul fiicei sale
şi zâmbi.

— Cred că locul ăsta o să ne placă. Tu ce zici? întrebă.

— Dar noi? Noi o să-i fim lui pe plac?

— Lui Lazarus?

Irene încuviinţă.

— Suntem o familie încântătoare. O să ne adore, răspunse Simone.

— Eşti sigură?

— Ar fi bine să fie aşa, fetiţo.

Irene făcu un semn spre garderoba ei.

— Pune-ţi ceva de la mine, zise Simone zâmbind. Cred că o să-ţi vină mai bine decât mie.

Irene se înroşi uşor.

— Exagerezi, îi reproşă mamei.

— Toate la timpul lor.

Privirea lui Dorian când îşi văzu sora apărând în capul scărilor, înveşmântată într-o rochie a lui Simone, ar fi câştigat un concurs. Irene îşi aţinti ochii ei verzi asupra lui Dorian şi, ridicând ameninţător degetul arătător, îl avertiză voalat:

— Nici un cuvânt.

Fără să poată scoate vreo vorbă, Dorian încuviinţă, incapabil să-şi ia ochii de la necunoscuta care vorbea cu aceeaşi voce şi avea acelaşi chip

ca sora lui, Irene. Simone îi observă expresia feţei şi îşi reprimă un zâmbet. Apoi, cu o seriozitate solemnă, puse o mână
pe umărul băiatului şi se aplecă ca să-i aranjeze papionul violet, moştenire de la tatăl său.
— Trăieşti înconjurat de femei, fiule. Încearcă să te obişnuieşti.

Dorian încuviinţă din nou, cu un gest între resemnare şi uimire. Când ceasul din perete anunţă ora opt seara, erau cu toţii îmbrăcaţi în hainele lor cele mai elegante şi pregătiţi pentru marea întâlnire. În rest, erau morţi de frică.

O uşoară briză sufla dinspre mare şi agită crengile copacilor care înconjurau Cravenmoore. Foşnetul nevăzut al frunzelor însoţea ecoul paşilor lui Simone şi ai copiilor săi pe cărarea ce traversa pădurea, un adevărat tunel săpat într-o junglă întunecată şi de nepătruns. Chipul palid al lunii se înverşuna să străpungă linţoliul de umbre care acoperea desişul. Cântul păsărilor
ce-şi aveau cuibul în ramurile acelor uriaşi arbori seculari se auzea ca o litanie neliniştitoare.
— Locul ăsta îmi dă fiori, zise Irene.
— Prostii, se grăbi mama să intervină. Nu e decât o pădure. Tot înainte.

Dorian, din poziţia lui de ariergardă, observa în tăcere umbrele pădurii. Întunericul contura siluete sinistre şi îi dădea frâu imaginaţiei să desluşească zeci de creaturi diabolice ce stăteau la pândă.
— La lumina zilei toate astea nu sunt decât tufe şi copaci, preciza Simone Sauvelle, risipind vraja efemeră cu care se delecta Dorian.

Câteva minute mai târziu, după o traversare nocturnă pe care Irene o găsi interminabilă, silueta impunătoare şi colţuroasă a reşedinţei Cravenmoore se ridică dinaintea lor ca un castel de legendă ce se ivea din negură. Raze de lumină aurie pâlpâiau îndărătul ferestrelor mari ale imensei reşedinţe a lui Lazarus Jann. Un hăţiş de garguie se profila pe cer. Mai încolo se putea distinge fabrica de jucării, o anexă a vilei.

După ce trecură de pădure, Simone şi copiii se opriră să privească monumentala reşedinţă a fabricantului de jucării. În clipa aceea, o pasăre asemănătoare unui corb îşi făcu apariţia din buruieniş, dând din aripi şi trasând o ciudată traiectorie peste grădina care împrejmuia

Cravenmoore. Apoi zbură în cercuri pe deasupra uneia dintre fântânile din piatră şi, în cele din urmă, ateriza la picioarele lui Dorian. Când aripile încetară să-i mai bată, corbul se întinse pe-o parte şi se lăsă în voia unui domol balans până ce rămase nemişcat. Băiatul se aplecă şi întinse uşor mâna dreaptă spre animal.

— Ai grijă, îl avertiză Irene.

Fără să ţină seama de sfatul ei, Dorian mângâie penajul corbului. Pasărea nu dădu semne de viaţă. Băiatul o luă în mâini şi îi întinse aripile. O expresie de uimire îi întunecă chipul. După câteva secunde, se întoarse către Irene şi Simone:

— E din lemn, şopti el. E o maşinărie.

Toţi trei schimbară o privire în tăcere. Simone oftă şi le recomandă copiilor:

— Încercăm să facem o impresie bună. De acord?

Copiii încuviinţară. Dorian lăsă jos pasărea din lemn. Simone Sauvelle schiţă un zâmbet vag şi la semnalul ei începură toţi trei să urce scara din marmură albă care şerpuia către uşa mare din bronz, îndărătul căreia se ascundea lumea secretă a lui Lazarus Jann.

Uşa reşedinţei Cravenmoore se deschise în faţa lor fără să fie nevoiţi să folosească ciudatul ciocănel forjat în bronz, după chipul şi asemănarea unui înger. Un puternic fascicul de lumină aurie răzbătea din interiorul casei. O siluetă nemişcată se profila în acea lumină. Figura se însufleţi brusc şi înclină capul, în timp ce se auzea un slab huruit mecanic. Chipul apăru în lumină. Ochi lipsiţi de viaţă, doar nişte sfere din sticlă încastrate într-o mască fără altă expresie decât un zâmbet terifiant, îi priveau.

Dorian înghiţi în sec. Irene şi mama ei, mai impresionabile, făcură un pas înapoi. Figura întinse o mână spre ei şi rămase din nou nemişcat.

— Nădăjduiesc că nu v-a speriat *Christian*. E o invenţie veche şi greoaie.

Familia Sauvelle se întoarse spre glasul care li se adresa din capul scărilor. Un chip amabil, aproape de o maturitate demnă de invidiat, le zâmbea nu fără o oarecare viclenie. Ochii bărbatului erau albaştri şi străluceau sub o bogată podoabă capilară argintie, pieptănată cu grijă.

Îmbrăcat impecabil, cu un baston de abanos policromat, bărbatul se îndreptă spre ei şi se înclină respectuos.

— Numele meu este Lazarus Jann şi cred că vă datorez nişte scuze, zise el.

Vocea îi era caldă, reconfortantă, una din acele voci înzestrate cu o putere liniştitoare şi cu o ciudată seninătate. Ochii lui mari şi albaştri cercetară cu atenţie fiecare membru al familiei şi, în sfârşit, se opriră asupra lui Simone.

— Îmi făceam obişnuita plimbare nocturnă prin pădure şi am întârziat. Madame Sauvelle, dacă nu greşesc...

— Încântată, domnule.

— Te rog, spune-mi Lazarus.

Simone încuviinţă.

— Ea e fiica mea Irene. Iar el este Dorian, mezinul familiei.

Lazarus Jann strânse cu amabilitate mâna celor doi. Atingerea lui era fermă şi plăcută; zâmbetul lui, molipsitor.

— Bine. În ceea ce-1 priveşte pe *Christian,* nu trebuie să vă temeţi de el absolut deloc. Îl păstrez ca pe o amintire din prima mea perioadă. E neîndemânatic, iar înfăţişarea lui e departe de a fi una prietenoasă, ştiu asta.

— E o maşinărie? se grăbi să întrebe Dorian, fascinat.

Privirea dezaprobatoare a lui Simone veni prea târziu. Lazarus îi zâmbi băiatului.

— Am putea s-o numim aşa. Tehnic vorbind, *Christian* este ceea ce se numeşte un automat.

— L-ati construit dumneavoastră, domnule?

— Dorian, îi reproşa mama.

Lazarus zâmbi din nou. Evident, curiozitatea băiatului nu-1 deranja câtuşi de puţin.

— Da. Pe el şi pe mulţi alţii. Aceasta este, sau mai bine spus, aceasta era munca mea. Dar cred că ne aşteaptă cina. Ce-aţi zice dacă ne-am continua discuţia în fata unei mâncări bune şi astfel să ne cunoaştem mai bine?

Aroma unei fripturi delicioase ajunse până la ei ca un elixir fermecat. Chiar şi o piatră ar fi fost în stare să le citească gândurile.

Nici primirea surprinzătoare a automatului, nici incredibilul aspect exterior al reşedinţei Cravenmoore nu îi puteau face pe membrii familiei Sauvelle să bănuiască ce impact urma să aibă asupra lor interiorul vilei lui Lazarus Jann. De îndată ce îi trecură pragul, cei trei se văzură cufundaţi într-o lume fantastică, care mergea mult mai departe decât ar fi putut concepe imaginaţiile lor trei la un loc.

O scară somptuoasă părea că urcă în spirală spre infinit. Când ridicară privirea, membrii familiei Sauvelle văzură o ieşire care ducea spre turnul central din Cravenmoore, încununată de o lucarnă magică ce inunda cu o lumină spectrală şi evanescentă atmosfera interioară a casei. Sub mantia aceea de lumină fantomatică se ghicea o galerie nesfârşită de creaturi mecanice. Un ceas mare de perete, înzestrat cu ochi şi cu o expresie caricaturală, le zâmbea vizitatorilor. O balerină învăluită într-o pânză transparentă făcea piruete în mijlocul unei săli ovale, unde fiecare obiect, fiecare detaliu aparţinea faunei creată de Lazarus Jann.

Mânerele uşilor întruchipau feţe zâmbitoare care făceau cu ochiul atunci când erau acţionate. O bufniță impresionantă, cu un penaj superb, îşi dilata pupilele din sticlă şi bătea uşor din aripi în ceaţă. Zeci sau poate sute de miniaturi şi jucării ocupau pereţii imenşi şi nenumărate vitrine a căror explorare ar fi durat o viaţă întreagă. Un pui de căţel mecanic, mic şi jucăuş, dădea din coadă şi lătra la trecerea unui şoricel din metal. Suspendat de tavanul invizibil, un carusel cu zâne, dragoni şi stele dansa în gol, în jurul unui castel ce plutea printre nori de vată în ritmul clinchetului îndepărtat al unei cutii muzicale...

Oriunde şi-ar fi îndreptat privirea, membrii familiei Sauvelle descopereau noi minunăţii, noi artefacte imposibile, care făceau să pălească tot ceea ce văzuseră până atunci. Sub privirea amuzată a lui Lazarus, cei trei rămaseră câteva minute bune aşa, prizonieri ai acelei stări de vrajă absolută.

— Este... este minunat! zise Irene, fară să-şi poată crede ochilor.

— Bine, acesta este doar holul. Dar mă bucur că vă place, încuviinţă Lazarus, conducându-i spre marea sufragerie din Cravenmoore.

Amuţit, Dorian privea totul cu ochii cât cepele. Simone şi Irene, nu mai puţin impresionate, făceau tot posibilul să nu cadă în starea hipnotică pe care le-o producea casa.

Salonul unde se servea cina era la înălţimea aşteptărilor prefigurate de hol. De la pahare şi până la tacâmuri, farfurii ori somptuoasele covoare ce acopereau pardoseala, totul purta amprenta lui Lazarus Jann. Nici măcar un singur obiect din casă nu părea să facă parte din lumea reală, lumea cenuşie şi detestabil de banală pe care o lăsaseră în urmă atunci când intraseră în acea locuinţă. Chiar şi aşa, pentru Irene nu trecu neobservat imensul portret agăţat deasupra şemineului ale cărui flăcări ţâşneau din gurile unor dragoni. O femeie de o frumuseţe răpitoare etala o rochie albă. Puterea privirii ei depăşise graniţa dintre realitate
şi trăsăturile de penel ale artistului. Preţ de câteva secunde, Irene se pierdu în acea privire magică şi îmbătătoare.

— Soţia mea, Alexandra... Pe vremea când se bucura încă de sănătate. Minunate zilele acelea..., se auzi în spatele ei. Era vocea lui Lazarus, învăluită într-o aură de melancolie şi de resemnare.

Cina se desfăşură într-o atmosferă plăcută, la lumina flăcărilor din cămin. Lazarus Jann se dovedi a fi un excelent amfitrion, care izbuti pe loc să câştige simpatia lui Dorian şi a lui Irene cu glume şi povestiri surprinzătoare. Pe parcursul serii le explică că felurile delicioase de mâncare pe care le degustau erau opera lui Hannah, o fată de vârsta lui Irene care lucra pentru el ca bucătăreasă şi cameristă personală. După câteva minute, tensiunea iniţială se risipi şi se alăturară cu toţii conversaţiei destinse pe care fabricantul de jucării ştia s-o ţeasă fară efort.

Când începură să guste felul al doilea, friptura de curcan, specialitatea lui Hannah, familia Sauvelle se simţea deja în prezenţa unei cunoştinţe vechi. Spre liniştea ei, Simone băgă de seamă că schimbul de simpatie între copiii ei şi Lazarus era reciproc şi că nici ea nu era chiar indiferentă la farmecul lui.

Între o anecdotă şi alta, Lazarus le oferi ample explicaţii despre casă şi despre natura obligaţiilor pe care le aveau de îndeplinit. Vinerea era seara liberă a lui Hannah şi o petrecea cu modesta ei familie în Golful

Albastru. Însă Lazarus îi informă că vor avea ocazia s-o cunoască de îndată ce avea să se întoarcă la slujbă. Hannah era singura persoană, în afară de
Lazarus şi de soţia acestuia, care locuia la Cravenmoore. Ea îi va ajuta să se acomodeze şi le va rezolva orice eventuală problemă ar întâmpina cu privire la casă.

Când ajunseră la desert, o irezistibilă tartă cu zmeură, Lazarus începu să le explice ce aşteptări avea din partea lor. Deşi era pensionat, continua să lucreze ocazional în atelierul de jucării, situat într-o aripă învecinată cu Cravenmoore. Atât fabrica, cât şi camerele de la etajele superioare le erau interzise. Nu trebuiau să intre acolo sub nici o formă. Mai cu seamă în aripa vestică a casei, unde se aflau camerele soţiei sale.

Alexandra Jann suferea de mai bine de douăzeci de ani de o stranie maladie căreia nu i se găsise leac şi care o obliga să stea ţintuită la pat. Soţia lui Lazarus trăia retrasă în camera ei de la etajul al treilea din aripa vestică, unde numai soţul putea intra ca s-o vegheze şi să-i acorde toate îngrijirile de care avea nevoie în starea precară în care se afla. Fabricantul de jucării le povesti că soţia lui, altădată o tânără frumoasă şi plină de viaţă, contractase misterioasa boală
în timpul unei călătorii pe care o făcuseră împreună pe meleagurile Europei Centrale.

Virusul, după cât se pare incurabil, pusese stăpânire pe ea încetul cu încetul. În foarte scurt timp abia dacă mai putea să meargă ori să ţină un obiect în mână. În şase luni, starea ei se înrăutăţi atât de mult încât ajunse o invalidă, un palid reflex al persoanei cu care se căsătorise în urmă cu doar câţiva ani. La un an după ce contractase boala, memoria bolnavei începu să se estompeze puţin câte puţin şi în numai câteva săptămâni abia dacă mai era în stare să-şi recunoască soţul. De atunci încetă să mai vorbească, iar privirea i se transformă într-un puţ fără fund. Alexandra Jann avea la vremea aceea douăzeci şi şase de ani. Din ziua respectivă nu mai părăsi niciodată Cravenmoore.

Membrii familiei Sauvelle ascultară într-o tăcere respectuoasă trista poveste a lui Lazarus. Fabricantul, evident mâhnit de amintiri şi de cele două decenii de viaţă petrecute în singurătate şi durere, vru să reducă din importanţa subiectului deviind conversaţia către

delicioasa tartă a lui Hannah. Totuşi, amărăciunea din privirea lui nu trecu neobservată pentru Irene.

Nu-i era greu să-şi imagineze fuga în neant a lui Lazarus Jann. Lipsit de ceea ce iubea cel mai mult, Lazarus se refugiase în lumea lui de fantezie şi crease sute de fiinţe şi obiecte cu care să-şi umple singurătatea profundă care-l înconjura.

Auzind cuvintele fabricantului de jucării, Irene înţelese că n-avea să mai poată vedea vreodată universul acela de imaginaţie debordantă ce popula Cravenmoore ca pe o spectaculoasă şi impresionantă acrobaţie a geniului care îl crease. Pentru ea, care învăţase pe
propria-i piele să recunoască golul unei pierderi, Cravenmoore nu era altceva decât imaginea întunecată a labirintului de singurătate în care Lazarus Jann trăise în ultimii douăzeci de ani. Fiecare locuitor al acelei lumi minunate, fiecare creaţie nu era decât o lacrimă vărsată în tăcere.

La sfârşitul cinei, Simone Sauvelle îşi ştia foarte clar obligaţiile şi responsabilităţile în casă. Rolul ei se asemăna mai degrabă cu cel al unei guvernante, slujbă care avea foarte puţine în comun cu meseria ei de bază, cea de învăţătoare, dar pe care era dispusă să-l ducă la îndeplinire cât mai bine cu putinţă, pentru a le asigura copiilor ei un viitor prosper. Simone
urma să supravegheze activitatea lui Hannah şi a servitorilor ocazionali, să se ocupe de administrarea şi de întreţinerea proprietăţii lui Lazarus Jann, de legătura cu furnizorii şi negustorii din oraş, de corespondenţă şi de aprovizionare; de asemenea, trebuia să aibă grijă ca nimeni şi nimic să nu-l deranjeze pe inventator în izolarea lui de lumea exterioară. Totodată, printre sarcinile ei se număra şi achiziţionarea de cărţi pentru biblioteca lui Lazarus. În acest scop, noul ei patron îi dădu foarte limpede de înţeles că trecutul ei ca dascăl cântărise decisiv atunci când luase hotărârea să o aleagă dintre alte candidate cu mai multă
experienţă în activităţile domestice. Lazarus insistă că aceasta era una dintre cele mai importante responsabilităţi din munca ei.

În schimbul acestor sarcini, Simone şi copiii ei puteau să locuiască în Casa de pe Stâncă şi să se bucure de un salariu mai mult decât rezonabil. Lazarus urma să se ocupe de cheltuielile de şcolarizare pentru Dorian şi Irene în următorul an şcolar, care începea odată cu sfârşitul verii.

Totodată, îşi lua angajamentul să le plătească celor doi şi studiile universitare, dacă tinerii prezentau aptitudini şi voinţă în acest sens. Pe de altă parte, Irene şi Dorian puteau să colaboreze cu mama lor la diversele activităţi casnice cu care ea i-ar fi însărcinat, numai dacă respectau regula de aur: să nu treacă de limitele specificate de proprietar.

Dacă se gândea la lunile anterioare, la datoriile şi la existenţa mizeră, oferta lui Lazarus i se părea lui Simone Sauvelle ca o binecuvântare cerească. Golful Albastru era un decor paradisiac în care putea să înceapă o viaţă nouă alături de copiii ei. Slujba era mai mult decât acceptabilă, iar Lazarus, după toate aparenţele, promitea să fie un patron bun şi generos. Mai
devreme sau mai târziu, norocul trebuia să le surâdă. Destinul hotărâse să fie în acel loc izolat şi, pentru prima dată după multă vreme, Simone era dispusă să-i accepte planurile cu plăcere. Mai mult chiar, dacă instinctul n-o înşela, şi nu obişnuia s-o facă, intuia un val sincer de simpatie faţă de ea şi de familia ei. Nu-i era greu să-şi imagineze că tovărăşia şi prezenţa
lor la Cravenmoore puteau reprezenta un balsam care să aline imensa singurătate ce părea că-1 înconjoară pe proprietar.

Cina luă sfârşit cu o ceaşcă de cafea şi cu promisiunea din partea lui Lazarus că, într-o bună zi, avea să-1 iniţieze pe Dorian, care se arătase absolut fascinat, în tainele construcţiei de automate. Ochii băiatului se aprinseră de bucurie la auzul ofertei şi, pentru o clipă,
privirile lui Lazarus şi Simone se întâlniră fugitiv în lumina lumânărilor. Simone recunoscu urma anilor de singurătate, o umbră pe care o cunoştea prea bine. Vapoare în derivă ce traversează noaptea. Fabricantul de jucării îşi miji ochii şi se ridică în tăcere, semn că seara luase sfârşit.

Îi conduse apoi până la uşa principală, oprindu-se din când în când ca să le explice unele dintre minunăţiile ce populau traseul. Dorian şi Irene rămâneau cu gura căscată la fiecare detaliu care le era descoperit. Cravenmoore găzduia îndeajuns de multe minunăţii cât să lumineze un veac de uimire. Cu puţin înainte de a intra în vestibulul care ducea spre uşă,

Lazarus se opri dinaintea a ceea ce părea a fi un complex mecanism de oglinzi şi lentile şi îi aruncă o privire enigmatică lui Dorian. Fără să rostească o vorbă, îşi vârî braţul într-un coridor de oglinzi. Încet, reflexia mâinii lui se risipi până ce deveni invizibilă. Lazarus
zâmbi.

— Nu trebuie să crezi tot ce vezi. Imaginea asupra realităţii pe care ne-o oferă ochii nu este decât o iluzie, un efect optic, zise el. Lumina este o mare mincinoasă. Dă-mi mâna.

Dorian urmă instrucţiunile fabricantului de jucării şi îl lăsă pe acesta să i-o ghideze prin coridorul de oglinzi. Imaginea mâinii i se descompuse chiar sub ochii lui. Cu o întrebare nerostită în priviri, Dorian se întoarse către Lazarus.

— Cunoşti legile opticii şi ale luminii? întrebă bărbatul.

Dorian tăgădui din cap. În clipa aceea nu ştia nici unde îi era mâna dreaptă.

— Magia nu e altceva decât o prelungire a fizicii. Cum stai cu matematica?

— Cu excepţia trigonometriei, aşa şi aşa...

Lazarus zâmbi.

— Cu asta o să-ncepem. Fantezia înseamnă numere, Dorian. Asta-i şmecheria.

Băiatul încuviinţă, fără să ştie însă prea bine despre ce vorbea Lazarus. În cele din urmă, acesta făcu un semn spre uşă şi îi însoţi până în prag. În clipa aceea, aproape din întâmplare, Dorian avu impresia că vede imposibilul. În timp ce treceau prin dreptul unuia dintre felinarele ce pâlpâiau, siluetele trupurile lor se proiectară pe perete. Toate, mai puţin una: cea
a lui Lazarus, a cărui urmă era invizibilă, ca şi când prezenţa lui n-ar fi fost decât un miraj.

Când se întoarse, Lazarus îl observa cu atenţie. Băiatul înghiţi în sec. Fabricantul de jucării îl ciupi drăgăstos de obraz şi zise cu aer poznaş:

— Să nu crezi tot ce-ţi văd ochii...

Apoi Dorian îşi urmă mama şi sora afară.

— Mulţumesc pentru tot şi noapte bună, încheie Simone.

— Mi-a făcut plăcere. Şi nu o spun din complezenţă, zise Lazarus cordial.

Le zâmbi cu amabilitate şi ridică mâna în semn de la revedere.

Familia Sauvelle pătrunse în pădure puţin după miezul noţii, pe drumul de întoarcere la Casa de pe Stâncă. Dorian, tăcut, se afla încă sub efectul minunatei reşedinţe a lui Lazarus Jann. Irene era pierdută în propriile-i gânduri, departe de lume. Iar Simone, la rândul ei, răsuflă uşurată şi-i mulţumi lui Dumnezeu pentru şansa pe care le-o oferise.

Chiar înainte ca silueta reşedinţei Cravenmoore să se piardă în spatele ei, Simone se întoarse să o mai privească o dată. O singură fereastră era încă luminată, cea de la etajul al doilea din aripa vestică. Îndărătul perdelelor, o figură stătea nemişcată. Chiar în clipa aceea, lumina se stinse şi fereastra se cufundă în beznă.

Înapoi în cameră, Irene îşi scoase rochia pe care i-o împrumutase mama ei şi o aşeză cu grijă pe spătarul scaunului. Vocile lui Simone si Dorian se auzeau din camera alăturată. Tânăra stinse lumina şi se întinse în pat. Umbre albastre dansau pe bolta senină ca un alai de năluci mişcătoare în aurora boreală. Murmurul valurilor izbindu-se de ţărm mângâia liniştea.

Irene închise ochii şi încercă zadarnic să adoarmă.

Era greu să accepte că din seara aceea nu avea să-şi mai vadă vechiul apartament din Paris şi că nu avea să se mai întoarcă la salonul de dans ca să câştige puţinii bănuţi pe care îi puteau oferi soldaţii. Ştia că umbrele marelui oraş nu puteau s-o ajungă acolo, dar amintirile nu cunoşteau frontiere. Se ridică şi se duse până la fereastră.

Turnul farului se înălţa în beznă. Îşi concentra privirea asupra insuliţei ce se desluşea prin ceaţa incandescentă. O sclipire efemeră păru că străluceşte în noapte precum licărul unei oglinzi îndepărtate. După câteva secunde, sclipirea se ivi din nou, pentru ca mai apoi să se risipească definitiv. Irene se încruntă şi băgă de seamă că mama ei era jos, pe verandă. Îmbrăcată cu un pulover gros, Simone contempla marea în tăcere. N-avu nevoie să-i vadă chipul în întuneric, fiindcă Irene ştia că plânge şi că aveau să adoarmă cu greu amândouă. În acea primă noapte

în Casa de pe Stâncă după acel prim pas către ceea ce părea să fie un orizont de fericire, absenţa lui Armand Sauvelle era mai dureroasă ca niciodată.

3. Golful Albastru

Dintre toate dimineţile din viaţa ei, nici una nu avea să i se pară lui Irene mai luminoasă decât aceea din 22 iunie 1937. Marea strălucea ca un covor de diamante sub un cer a cărui limpezime i se păruse imposibilă în anii petrecuţi la oraş. De la fereastră, insuliţa farului se putea vedea acum cu toată claritatea, la fel ca micile stânci ce ţâşneau în mijlocul golfului
precum creasta unui dragon submarin. Şirul ordonat de case de-a lungul promenadei din oraş, dincolo de Plaja Englezului, desena o acuarelă mişcătoare prin ceaţa care se ridica dinspre cheiul pescarilor. Dacă îşi mijea ochii, putea să vadă paradisul în stilul lui Claude Monet, pictorul preferat al tatălui ei.

Irene deschise larg fereastra şi lăsă ca briza mării, impregnată cu miros de salpetru, să inunde camera. Stolul de pescăruşi care îşi făcuse cuib pe faleză se întoarse să o privească cu o oarecare curiozitate. Vecini noi. Nu foarte departe de ei, Irene îl observă pe Dorian, care se instalase deja în refugiul lui favorit dintre stânci, catalogând miraje, închipuiri... sau lăsându-se absorbit de orice îi capta atenţia în călătoriile lui solitare.

Irene era concentrată gândindu-se cu ce haine să se îmbrace pentru a ieşi să se bucure de ziua aceea furată parcă dintr-un vis, când auzi o voce necunoscută, grăbită şi stridentă, care răzbătea de la etajul inferior. Câteva secunde de ascultare atentă îi dezvăluiră timbrul calm şi moderat al mamei sale care conversa sau, mai bine zis, încerca sa introducă câte un cuvânt monosilabic printre puţinele pauze pe care i le lăsa interlocutoarea ei.

În timp ce se îmbrăca, Irene încercă să-şi facă o idee despre aspectul acelei persoane prin intermediul vocii. De când era mică, aceasta fusese

una din distracţiile ei preferate. Să asculte o voce cu ochii închişi şi să încerce să-şi imagineze cui aparţinea: să-i determine statura, greutatea, chipul, felul de-a fi...

De această dată instinctul îi spunea că e vorba despre o femeie tânără, mică de statură, nervoasă şi agitată, brunetă şi probabil cu ochii închişi la culoare. Având acest portret în minte, hotărî să coboare la etajul de jos cu două obiective: să-şi astâmpere mai întâi foamea
matinală cu un mic dejun copios şi, mai cu seamă, curiozitatea în legătură cu posesoarea acelei voci.

Imediat ce păşi în sala de la parter, putu să constate că nu făcuse decât o greşeală: părul fetei avea o nuanţă galben pai. În rest, nimerise direct la ţintă. Şi astfel o cunoscu Irene pe guraliva şi pitoreasca Hannah: doar ascultând-o.

Simone Sauvelle îşi dădu toată osteneala ca să pregătească un mic dejun delicios, la înălţimea cinei pe care cu o seară înainte Hannah o pregătise pentru întâlnirea lor cu Lazarus Jann. Tânăra devora mâncarea cu o viteză chiar mai mare decât cea cu care vorbea. Şuvoiul de anecdote, bârfe şi povestioare de tot felul legate de orăşel şi de locuitorii lui pe care
le înşira cu repeziciune făcură în aşa fel încât, după câteva minute petrecute în compania ei, Simone şi Irene să aibă senzaţia că o cunoşteau dintotdeauna.

Între o felie de pâine prăjită şi alta, Hannah le făcu o rapidă trecere în revistă a biografiei sale. Urma să împlinească şaisprezece ani în noiembrie; părinţii ei aveau o casă în oraş: el, pescar, ea, brutăreasa; în aceeaşi casă locuia şi verişorul ei, Ismael, care-şi pierduse părinţii cu ani în urmă şi care îşi ajuta unchiul, adică pe tatăl ei, în munca pe vas. Nu mai mergea la
şcoală fiindcă scorpia de Jeanne Brau, directoarea şcolii de stat, o făcuse grea de cap şi slabă de minte. Cu toate acestea, Ismael o învăţa să scrie, iar cunoştinţele de tabla înmulţirii se îmbunătăţeau de la o săptămână la alta. Ii plăcea la nebunie galbenul şi colecţiona scoici pe care le aduna de pe Plaja Englezului. Ocupaţia ei preferată era să asculte seriale radiofonice

şi să asiste la dansurile de vară în piaţa publică, atunci când trupele itinerante veneau în oraş. Nu folosea parfum, dar îi plăceau rujurile...

S-o asculţi pe Hannah era o experienţă undeva la jumătatea drumului între distracţie şi epuizare. După ce făcu praf propriul micul dejun şi ceea ce Irene nu putuse termina din al său, Hannah amuţi câteva secunde. Liniştea care se aşternu în casă păru supranaturală.

Dar, bineînţeles, dură puţin.

— Ce-ai zice să facem o plimbare împreună să-ţi arăt oraşul? întrebă Hannah, brusc entuziasmată de perspectiva rolului de ghid prin Golful Albastru.

Irene şi mama ei schimbară o privire.

— Mi-ar plăcea, răspunse tânăra în cele din urmă.

Pe chipul lui Hannah se ivi un zâmbet larg de la o ureche la cealaltă.

— Nu vă faceţi griji, madame Sauvelle. O să v-o înapoiez teafără şi nevătămată.

Astfel, Irene şi noua ei prietenă ieşiră în goană pe uşă direct spre Plaja Englezului, în vreme ce calmul punea din nou stăpânire încetul cu încetul pe Casa de pe Stâncă. Simone îşi bău ceaşca de cafea şi ieşi pe verandă ca să savureze liniştea acelei dimineţi. Dorian o salută de pe faleză.

Simone îi răspunse la salut. Curios băiat. Mereu singur. Nu părea interesat să-şi facă prieteni sau nu ştia cum să şi-i facă. Pierdut în lumea şi în caietele lui, doar Cerul ştia ce gânduri îi ocupau mintea. În timp ce-şi bea şi ultima sorbitură de cafea, Simone se uită încă o dată la Hannah şi la fiica ei care se îndreptau spre orăşel. Hannah continua să trăncănească
neobosită. Unii atât de mult şi alţii atât de puţin.

Iniţierea familiei Sauvelle în tainele şi subtilităţile vieţii unui orăşel de coastă ocupă cea mai mare parte a acelei prime luni de iulie în Golful Albastru. Prima fază, de şoc cultural şi nedumerire, dură o săptămână întreagă. În acele zile, familia descoperi că, exceptând
sistemul metric zecimal, obiceiurile, normele şi caracteristicile din Golful Albastru nu aveau nimic de-a face cu cele din Paris. În primul rând era chestiunea orarului. La Paris, n-ar fi fost exagerat să afirmi că

pentru fiecare o mie de locuitori se puteau găsi tot atâtea ceasuri, tirani care organizau viaţa în stil milităresc. În Golful Albastru nu exista însă altă oră decât cea a soarelui. Şi nici alte automobile decât cel al doctorului Giraud, cel al jandarmeriei şi cel al lui
Lazarus. Şi nici... Lista de contraste era nesfârşită. Dar, în fond, diferenţele nu constau în numere, ci în obiceiuri.

Parisul era un oraş de necunoscuţi, un loc unde era posibil să trăieşti ani la rândul fără să cunoşti numele persoanei care locuieşte în capătul celălalt al palierului. În schimb, în Golful Albastru era imposibil să strănuţi sau să-ţi scarpini vârful nasului fără ca întâmplarea să nu facă înconjurul oraşului şi să nu aibă ecou în toată comunitatea. Acela era un orăşel unde răcelile erau ştire şi unde ştirile erau mai molipsitoare decât răcelile. Nu exista un ziar local, dar nici nu i se simţea lipsa.

Hannah avu misiunea de a-i instrui asupra vieţii, istoriei şi minunilor comunităţii. Viteza ameţitoare cu care fata mitralia cuvintele reuşi ca în numai câteva sesiuni să se comprime îndeajuns de multe informaţii şi bârfe, încât să se poată rescrie enciclopedia de la un capăt la celălalt. Aflară astfel că Laurent Savant, parohul local, organiza campionate de scufundări şi
curse maraton şi că, în afară de a-şi bâigui predicile despre trândăvie şi lipsa exerciţiului fizic, parcursese pe bicicletă mai multe mile decât Marco Polo. Mai aflară că marţea şi joia, la ora unu, se întrunea consiliul local ca să discute despre problemele municipale şi că, în timpul acestor şedinţe, Ernest Dijon, posibil primar pe viaţă, a cărui vârstă o sfida chiar şi pe cea
a lui Matusalem, îşi petrecea vremea ciupind şmechereşte pe sub masă pernuţa de pe fotoliul în care stătea, convins fiind că explora coapsa bine făcută a lui Antoinette Fabre, trezorier a primăriei şi o celibatară feroce cum puţine se găsesc.

Hannah îi bombarda cu o medie de douăsprezece astfel de poveşti pe minut. Însă nimic din toate acestea nu era străin de faptul că mama ei, Elisabet, lucra la brutăria din oraş, care servea uneori drept agenţie de informaţii, serviciu de spionaj şi cabinet de consultaţii
sentimentale în Golful Albastru.

Familiei Sauvelle nu-i luă prea mult timp să înţeleagă că economia oraşului se înclina în favoarea unei versiuni particulare a capitalismului parizian. Aparent, cuptorul vindea baghete de pâine, însă era informaţiei începuse deja în dosul tejghelei. Cizmarul, monsieur Safont, repara curele, fermoare şi pingele, dar punctul lui forte şi atracţia clienţilor era viaţa lui dublă
ca astrolog şi hărţile lui astrale...

Schema se repeta la nesfârşit. Viaţa părea simplă şi liniştită, dar în acelaşi timp avea mai multe dedesubturi decât are pliuri o perdeluţă bizantină. Soluţia era să te laşi purtat de ritmul specific al oraşului, să-i asculţi pe locuitorii lui şi să-i laşi să te călăuzească prin ceremonialurile pe care fiecare nou venit trebuia să le săvârşească înainte de a putea afirma că locuieşte în Golful Albastru.

De aceea, de fiecare dată când Simone mergea în oraş ca să ridice corespondenţa şi pachetele lui Lazarus, trecea pe la brutărie şi lua la cunoştinţă despre trecut, prezent şi viitor. Doamnele din Golful Albastru o primiră cu mare plăcere şi nu întârziară s-o bombardeze cu întrebări legate de misteriosul ei patron. Lazarus ducea o viaţă retrasă şi rareori se lăsa văzut prin Golful Albastru. Lucrul acesta, împreună cu puhoiul de cărţi pe care îl primea în fiecare săptămână, îl transformau în centrul unor taine nesfârşite.

— Imaginează-ţi dumneata, dragă Simone, îi mărturisi la un moment dat Pascale Lelouch, soţia spiţerului, un bărbat singur, ei bine, practic singur... în casa aceea, cu toate cărţile alea...

Simone obişnuia să zâmbească aprobator dinaintea unor asemenea demonstraţii de perspicacitate, fără să rostească o vorbă. Aşa cum răposatul ei soţ spusese cândva, nu merita să-ţi pierzi timpul încercând sâ schimbi lumea; era de ajuns să eviţi ca lumea să te schimbe
pe tine.

Învăţa totodată să respecte şi cererile extravagante ale lui Lazarus cu privire la corespondenţa lui. Scrisorile personale trebuiau deschise în ziua următoare primirii lor şi trebuia să li se dea un răspuns prompt. Scrisorile comerciale şi oficiale trebuiau deschise în
aceeaşi zi în care erau primite, dar niciodată nu trebuia să li se dea răspuns în mai puţin de o săptămână. Şi, mai presus de toate, orice

pachet care venea de la Berlin cu numele unui anume Daniel Hoffmann trebuia să-i fie predat personal şi niciodată, sub nici o formă, să nu fie deschis de ea. Motivul tuturor acestor detalii nu o privea, conchise Simone în sinea ei.
Descoperise că îi plăcea să trăiască în locul acela şi că i se părea o atmosferă îndeajuns de sănătoasă pentru a-şi creşte copiii departe de Paris. În ce zi se deschideau scrisorile îi era absolut indiferent.

La rândul lui, Dorian descoperi că faptul de a-şi dedica timpul în mod semiprofesional cartografiei îi lăsa totuşi timp ca să-şi facă şi câţiva prieteni printre băieţii din oraş. Nimănui nu părea să-i pese dacă familia lui era nou venită sau nu; ori dacă era un bun înotător sau nu (la început, nu era, dar noii lui amici avură grijă să-l înveţe cum să se menţină la suprafaţă),
învăţă că jocul cu bile era o îndeletnicire a bărbaţilor în drum spre pensionare şi că urmărirea fetelor era ocupaţia adolescenţilor de cincisprezece ani, neruşinaţi şi devoraţi de febra hormonală care ataca tenul şi bunul simţ. Aparent, la vârsta lui, nu făceai decât să umbli de acolo-colo cu bicicleta, să fantazezi şi să observi lumea, aşteptând ca şi lumea să înceapă să
te observe pe tine. Iar duminica după-amiaza, cinema. Astfel Dorian descoperi o nouă dragoste, de nemărturisit, alături de care cartografia nu era altceva decât o ştiinţă a pergamentelor roase de molii: Greta Garbo. O creatură divină, a cărei singură pomenire în timpul mesei de prânz era suficientă ca să-i piară pofta de mâncare, deşi în fond era o bătrână de... treizeci de ani.

În timp ce Dorian se întreba dacă în acea fascinaţie pentru o femeie aflată în pragul bătrâneţii se puteau întrezări oarece semne de perversitate, Irene era cea care, mai mult decât oricare dintre ei, înfrunta cu toată fiinţa ei impactul lui Hannah. Lista tinerilor fără obligaţii şi cu o înfăţişare agreabilă era la ordinea zilei. Ideea lui Hannah era aceea că, dacă după
cincisprezece zile petrecute în oraş Irene nu începea să cocheteze languros cu vreunul dintre ei, băieţii ar fi început s-o considere o ciudăţenie. Chiar Hannah era prima în a recunoaşte că, deşi la capitolul bicepşi, panoplia de figuri merita o notă de trecere satisfăcătoare, în ceea

ce priveşte creierul, împărţirea divină fusese săracă şi strict funcţională. În orice caz, de pretendenţi şi curtezani nu ducea lipsă, ceea ce stârnea invidia prietenei sale.

— Fata mea, dac-aş avea succesul tău, la ora asta aş fi Mata Hari, obişnuia să spună Hannah.

Aruncând o privire spre ceata de băieţi care se prefăceau că trec întâmplător pe lângă ea, Irene zâmbea timid.

— Nu sunt sigură că mă interesează… Par cam prostuţi…

— Prostuţi? izbucnea Hannah văzând risipa aceea de ocazii. Dacă vrei s-auzi ceva interesant, du-te la cinema sau citeşte o carte!

— O să mă gândesc, râdea Irene.

Hannah dădea din cap.

— Ai s-ajungi până la urmă cu verişorul meu Ismael, zicea ea atunci.

Ismael era verişorul ei, avea şaisprezece ani şi, aşa cum povestise Hannah, crescuse în familia ei după moartea părinţilor. Lucra ca marinar pe vasul unchiului său, dar adevăratele lui pasiuni păreau să fie singurătatea şi barca lui cu pânze, un schif pe care-1 construise cu propriile-i mâini şi pe care-1 botezase cu un nume de care Hannah nu reuşea niciodată să-şi
amintească.

— Ceva grecesc, cred. Ufff!

— Şi unde e acum? întrebă Irene.

— În larg. Lunile de vară sunt bune pentru pescarii care se angajează în expediţii pe mare. Tata şi el sunt pe *Estelle*, Nu se întorc până în august, explică Hannah.

— Trebuie să fie trist. Să fii nevoit să petreci atâta timp pe mare, departe de ceilalţi...

Hannah ridică din umeri.

— Trebuie să-şi câştige existenţa...

— Nu-ţi place prea mult să lucrezi la Cravenmoore, nu-i aşa? insinua Irene.

Prietena se uită la ea cu oarecare surprindere.

— Nu e treaba mea..., fireşte, rectifică Irene.

— Nu mă deranjează întrebarea, zise Hannah zâmbind. Adevărul e că nu-mi place prea mult, aşa e.

— Din cauza lui Lazarus?
— Nu. Lazarus e amabil şi a fost foarte bun cu noi. Când tata a avut accidentul cu elicele, cu ani în urmă, el a plătit toată operaţia. Dacă n-ar fi fost Lazarus...
— Atunci...?
— Nu ştiu. E vorba despre locul ăla. Maşinăriile... E plin de maşinării care te privesc încontinuu.
— Nu sunt decât nişte jucării.
— Încearcă să dormi o noapte acolo. Nici nu închizi bine ochii şi tic-tac, tic-tac...

Cele două schimbară o privire.
— Tic-tac, tic-tac.? repetă Irene.

Hannah îi zâmbi sarcastic
— Oi fi eu vreo fricoasă, dar tu ai toate şansele s-ajungi fată bătrână.
— Îmi plac fetele bătrâne, replică Irene. Astfel, aproape pe nesimţite, zilele se desprinseră
din calendar una câte una şi, mai înainte ca cineva să bage de seamă, luna august bătea deja la uşă. Odată cu ea, sosiră şi primele ploi de vară, furtuni trecătoare care nu ţineau decât vreo două ore. Simone era ocupata cu noile sale îndeletniciri. Irene se obişnuia cu noua ei viaţă alături de Hannah. Iar Dorian, e de prisos să mai spunem, învăţa să facă scufundări în timp ce trasa hărţi imaginare cu geografia secretă a Gretei Garbo.

Într-o zi ca oricare alta, una din acele zile de august în care ploaia din noaptea precedentă sculptase în nori castele de vată peste o fâşie de un albastru strălucitor, Hannah şi Irene se hotărâră să facă o plimbare pe Plaja Englezului. Se împlinea o lună şi jumătate de la sosirea familiei Sauvelle în Golful Albastru. Şi când părea că nu mai e loc pentru surprize, acestea
tocmai urmau să înceapă.

Lumina amiezii dezvăluia o urmă de paşi de-a lungul liniei formate de maree, crestături pe o suprafaţă albă; în larg, catargele depărtate ale vaselor din port licăreau ca nişte miraje.
În mijlocul unei imensităţi albe de nisip fin ca o pulbere, Irene şi Hannah stăteau rezemate de rămăşiţele unei bărci vechi împotmolite la mal,

înconjurate de un stol de păsărele albastre ce păreau să-şi aibă cuibul printre dunele albe ca zăpada de pe plajă.
— De ce i se spune Plaja Englezului? întrebă Irene, în timp ce contempla întinderea pustie care făcea legătura între orăşel şi promontoriu.
— Aici, într-o cabană, a locuit timp de mai mulţi ani un bătrân pictor englez. Sărmanul om avea mai multe datorii decât pensule. Le dăruia oamenilor din oraş tablouri şi primea în schimb mâncare şi haine. A murit acum trei ani. L-au îngropat aici, pe plaja unde şi-a petrecut toată viaţa, explica Hannah.
— Dacă m-ar lăsa să aleg, şi mie mi-ar plăcea să fiu îngropată într-un loc ca ăsta.
— Ce gânduri vesele, glumi Hannah, nu fără o oarecare urmă de reproş.
— Dar nu mă grăbesc, preciza Irene, în timp ce privirea i se oprea asupra unei mici ambarcaţiuni cu pânze care brăzda golful la vreo sută de metri de coastă.
— Ufff..., murmură prietena ei. Ia uite-1: marinarul singuratic. N-a putut s-aştepte nici măcar o zi ca să-şi ia din nou barca.
— Cine?
— Tatăl şi verişorul meu au sosit ieri cu vasul, explică Hannah. Tata încă doarme, dar ăsta... N-are leac.

Irene scrută marea şi observă velierul care brăzda golful.
— E verişorul meu Ismael. îşi petrece jumătate din viaţă în barca aia, cel puţin atunci când nu lucrează cu tata pe chei. Dar e un băiat de treabă... Vezi medalionul ăsta?

Hannah îi arătă un frumos medalion pe care îl purta la gât, atârnat de un lănţişor de aur: un soare care se cufunda în mare.
— E un cadou de la Ismael...
— E superb..., zise Irene, uitându-se cu atenţie la bijuterie.

Hannah se ridică şi slobozi un ţipăt ce catapultă stolul de păsări albastre în capătul celălalt al plajei. Imediat, figura nedesluşită de la cârmă salută, iar ambarcaţiunea îşi îndreptă prora spre ţărm.
— Orice ar fi, să nu-1 întrebi despre barcă, avertiză Hannah. Şi dacă el deschide subiectul, nu-1 întreba cum a făcut-o. E în stare să vorbească despre

asta fără oprire, ore în şir.
— Moştenire de familie...
Hannah îi aruncă o privire furibundă.
— Cred că o să te las aici, pe plajă, să te mănânce crabii.
— Îmi pare rău.
— Scuze acceptate. Dar dacă eu îţi par vorbăreaţă, stai s-o cunoşti pe naşa mea. Noi, ceilalţi din familie, părem muţi pe lângă ea.
— Cu siguranţă, o să-mi facă plăcere s-o cunosc.
— Ha, ha, replică Hannah, fără să-şi poată ascunde zâmbetul poznaş.

Velierul lui Ismael depăşi cu dibăcie zona de curent rapid, iar chila se înfipse în nisip precum un cuţit. Tânărul se grăbi să slăbească parâmele şi în doar câteva secunde coborî pânzele până la baza catargului. Se vedea limpede că practica nu-i lipseşte. De îndată ce sări pe uscat, Ismael o măsură pe Irene din cap până-n picioare cu o privire la fel de grăitoare ca iscusinţa lui marinărească. Cu ochii holbaţi şi limba scoasă pe jumătate într-un gest batjocoritor, Hannah se grăbi să facă prezentările; în felul ei, fireşte.
— Ismael, ea este prietena mea Irene, anunţă ea amabil, dar nu-i nevoie s-o mănânci.
Băiatul îi dădu un ghiont verişoarei şi-i întinse mâna lui Irene:
— Bună...
Scurtul salut era însoţit de un zâmbet timid şi sincer. Irene îi strânse mâna.
— Stai liniştită, nu-i prost. E felul lui de-a spune că e încântat să te cunoască şi toate celelalte, preciza Hannah.
— Verişoara mea vorbeşte atât de mult, încât uneori cred că o să dea gata dicţionarul, glumi Ismael. îmi imaginez că ţi-a spus deja că nu trebuie să mă întrebi despre barcă...
— Sincer, nu, răspunse Irene cu băgare de seamă.
— Ei bine, Hannah crede că ăsta e singurul subiect despre care ştiu să vorbesc.
— Nu te descurci rău, vere, nici cu năvoadele, nici cu uneltele de pescuit, dar când vine vorba de barca ta cu pânze, nimic nu se compară.

Irene asistă amuzată la schimbul de replici înţepătoare cu care celor doi le plăcea să se dueleze. Nu părea să existe nici un fel de răutate în asta sau, cel puţin, nici mai multă, nici mai puţină decât cea necesară pentru a adăuga un dram de sare şi piper la rutina zilnică.

— Am înţeles că v-aţi instalat în Casa de pe Stâncă, zise Ismael.

Irene îşi aţinti privirea asupra băiatului şi-i schiţă repede portretul în minte. În jur de şaisprezece ani, într-adevăr; pielea şi părul erau o dovadă a timpului petrecut pe mare. Fizicul lăsa să se ghicească munca dură de pe chei, iar braţele şi mâinile îi erau acoperite de mici cicatrice, puţin obişnuite printre băieţii parizieni. O altă cicatrice, mai lungă şi mai pronunţată, îi brazda piciorul drept, de deasupra genunchiului şi până la gleznă. Irene se întrebă de unde căpătase un asemenea trofeu. În sfârşit, se uită la ochi, singura trăsătură din înfăţişarea lui care i se părea ieşită din comun. Mari şi deschişi la culoare, ochii lui Ismael
păreau desenaţi ca să ascundă secrete îndărătul unei priviri adânci şi puţin triste. Lui Irene îi aducea aminte de privirile acelor soldaţi fără nume cu care dansase trei minute scurte în ritmul unei orchestre de mâna a doua, priviri ce ascundeau teamă, tristeţe sau amărăciune.

— Draga mea, eşti în transă? o întrerupse Hannah.

— Mă gândeam că s-a făcut târziu. Probabil că mama e îngrijorată.

— Mama ta o să fie încântată că o lăsaţi în pace câteva ore, dar treaba ta, zise Hannah.

— Pot să te duc eu cu barca, dacă vrei, se oferi Ismael. Casa de pe Stâncă are un mic ambarcader între stânci.

Irene şi Hannah schimbară o privire întrebătoare.

— Dacă spui că nu, o să-i frângi inima. Verişorul meu n-ar invita-o în barca lui nici pe Greta Garbo.

— Tu nu vii? întrebă Irene, un pic agitată.

— Nu m-aş urca în rabla asta nici dacă m-ar plăti, în plus, e ziua mea liberă şi în seara asta se dansează în piaţă. Eu, în locul tău, m-aş mai gândi. Partidele bune sunt pe uscat. Ţi-o spune o fată de pescar. Dar nici nu mai ştiu ce spun. Hai, du-te. Iar, tu, marinarule, ai face bine ca prietena mea să ajungă teafără şi nevătămată în port. M-ai auzit?

Velierul, care pesemne că se numea *Kyaneos,* aşa cum arăta inscripţia de pe coca ambarcaţiunii, se avântă în larg cu pânzele lui albe umflate de vânt, în vreme ce prora spinteca apa în direcţia promontoriului între o manevră şi alta, Ismael îi adresa fetei câte
un zâmbet timid, dar nu se aşează lângă timonă decât atunci când barca, purtată de curent, căpătă o direcţie stabilă. Sprijinită de banchetă, Irene lăsă ca perdeaua de stropi aruncaţi pieziş de briza mării să-i răcorească pielea. Vântul îi împingea deja cu putere, iar Hannah devenise o figură minusculă care saluta de pe mal. Rapiditatea cu care barca traversa golful
şi zgomotul valurilor izbindu-se de cocă o făcură pe Irene să izbucnească în râs, aparent fără nici un motiv.
— Prima dată? întrebă Ismael. Pe o barcă cu pânze, vreau să spun.

Irene încuviinţă.
— E diferit, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din nou şi zâmbi, neputându-şi însă lua ochii de la cicatricea impresionantă care brăzda piciorul lui Ismael.
— Un ţipar de mare, explică băiatul. E o poveste cam lungă.

Irene îşi ridică privirea şi observă silueta reşedinţei Cravenmoore care se ivea dintre vârfurile pădurii
— Ce înseamnă numele bărcii tale?
— E grecesc. *Kyaneos:* cian, răspunse Ismael enigmatic.

Şi cum Irene se încruntă fără să priceapă, băiatul continuă:
— Grecii foloseau cuvântul ăsta ca să descrie albastrul închis, culoarea mării. Când Homer vorbeşte despre mare, îi compară culoarea cu cea a unui vin închis. Asta e cuvântul pe care îl foloseşte: *kyaneos.*
— Văd că ştii să vorbeşti şi despre altceva, nu doar despre barca ta şi despre năvoade.
— Încerc
— Cine te-a învăţat?
— Să navighez? Am învăţat singur.
— Nu, despre greci...
— Tatăl meu era pasionat de istorie. Mai păstrez şi acum unele din cărţile lui,..

Irene rămase în tăcere.

— Probabil Hannah ţi-a povestit că părinţii mei au murit.

Fata se mărgini să încuviinţeze. Insuliţa farului se ridica la numai două sute de metri. Irene se uită la ea fascinată.

— Farul e închis de mulţi ani. Acum se foloseşte cel care se află în portul din Golful Albastru, îi explică el

— Nu se mai duce nimeni pe insulă? întrebă Irene.

Ismael tăgădui din cap.

— Cum aşa?

— Îi plac poveştile cu fantome? o întrebă el în chip de răspuns.

— Depinde...

— Lumea din oraş crede că insuliţa farului e vrăjită sau ceva de genul ăsta. Se spune că o femeie s-a înecat acolo cu mult timp în urmă. Sunt şi unii care văd lumini. În sfârşit, fiecare orăşel cu bârfele lui, iar ăsta nu putea fi mai prejos.

— Lumini?

— Luminile din septembrie, zise Ismael în vreme ce depăşeau insuliţa prin dreapta. Legenda, dacă vrei s-o numeşti aşa, povesteşte că, într-o seară, la sfârşitul verii, în timpul balului mascat din oraş, oamenii au văzut cum o femeie mascată se urca într-una din bărcile cu pânze din port şi ieşea în larg. Unii sunt de părere că se ducea la o întâlnire secretă cu amantul ei pe insuliţa farului; alţii, că fugea de o crimă pe care n-o putea mărturisi... După cum vezi, toate explicaţiile sunt valabile, fiindcă nimeni n-a ştiut de fapt cine era cu adevărat. Chipul îi era acoperit cu o mască. Totuşi, pe când străbătea golful, o furtună cumplită, care s-a dezlănţuit pe neaşteptate, a izbit barca de stânci şi a facut-o bucăţi. Misterioasa femeie fără chip s-a înecat sau, cel puţin, trupul nu i-a fost găsit niciodată. Câteva zile mai târziu, mareea i-a adus înapoi masca, pe care stâncile o prefăcuseră în zdrenţe. De atunci oamenii spun că în ultimele zile de vară, la lăsarea serii, pot vedea lumini pe insulă...

— Spiritul acelei femei...

— Da..., care încearcă să-şi ducă la bun sfârşit călătoria neterminată spre insulă... Asta se spune.

— Şi e adevărat?

— E o poveste cu fantome. O crezi sau nu.

— Tu o crezi? întrebă Irene.

— Eu cred numai în ceea ce văd.
— Un marinar sceptic.
— Cam aşa ceva.

Irene mai aruncă o privire spre insuliţă. Valurile se izbeau cu putere de stânci. Geamurile crăpate din turnul farului reflectau lumina, descompunând-o într-un curcubeu fantomatic ce se risipea în perdeaua de apă care se ridica de pe praguri.
— Ai fost vreodată acolo? întrebă el.
— Pe insulă?

Ismael întinse parâma şi, cu o lovitură de timonă, velierul se înclină spre babord, îndreptându-şi prora către promontoriu şi tăind curentul care venea din
canal.
— Poate ţi-ar plăcea s-o vizitezi, veni el cu propunerea. Insula.
— Se poate?
— Orice se poate. Totul e să îndrăzneşti, răspunse Ismael cu un zâmbet sfidător.

Irene îi înfruntă privirea.
— Când?
— Sâmbăta viitoare. Cu barca mea.
— Singuri?
— Singuri. Deşi, dacă ţi-e frică...
— Nu mi-e frică, i-o reteză Irene.
— Atunci, sâmbătă. Trec să te iau de la ambarcader pe la prânz.

Irene îşi abătu privirea spre coastă. Casa de pe Stâncă se înălţa pe faleză. De pe verandă, Dorian îi privea ţintă, fără să-şi ascundă curiozitatea.
— Fratele meu, Dorian. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să urci şi s-o cunoşti pe mama...
— Nu sunt prea bun la prezentările de familie.
— În altă zi, atunci.

Velierul pătrunse în micul golf natural pe care îl formau ţărmurile înalte şi abrupte de la poalele Casei de pe Stâncă. Cu o iuţeală desăvârşită, Ismael coborî pânzele şi făcu în aşa fel încât inerţia curentului să poarte barca până la ambarcader. Apucă apoi o frânghie şi

sări pe uscat ca să lege barca. După ce velierul fu asigurat, Ismael îi întinse mâna lui Irene.

— Apropo, Homer era orb. Cum putea el să ştie ce culoare are marea? întrebă fata.

Ismael o luă de mână şi, cu o mişcare energică, o ridică până la ambarcader.

— Un motiv în plus ca să nu crezi decât în ceea ce vezi, răspunse băiatul, ţinând-o încă de mână.

Lui Irene îi veniră în minte cuvintele rostite de Lazarus în prima seară petrecută la Cravenmoore.

— Ochii înşeală uneori, sublinie ea.

— Nu şi pe mine.

— Mulţumesc pentru plimbare.

Ismael încuviinţă dându-i încet drumul la mână.

— Pe sâmbătă.

— Pe sâmbătă.

Ismael se urcă din nou în velier, slăbi frânghia şi se abandonă în voia curentului care-l îndepărta de ambarcader, în timp ce el ridica din nou pânzele. Vântul îl purtă până la intrarea în golfuleţ şi, în câteva secunde, *Kyaneos* se adânci în mare, brăzdând valurile.

Irene mai zăbovi o clipă pe chei ca să privească cum barca albă cu pânze se făcea din ce în ce mai mică în imensitatea golfului. La un moment dat băgă de seamă că zâmbetul îi rămăsese întipărit pe chip şi că o furnicătură ciudată îi străbătea mâinile. Ştiu atunci că aceea avea să fie o săptămână foarte, foarte lungă.

4. Secrete şi umbre

În Golful Albastru, calendarul deosebea numai două anotimpuri: vara şi restul anului. Vara, oamenii din partea locului îşi triplau orarul de muncă aprovizionând aşezările de coastă din împrejurimi, care adăposteau staţiuni balneare, turişti şi oameni veniţi din marile oraşe în căutare de plaje, soare şi plictiseală cât cuprinde. Brutari, meşteşugari, croitori, tâmplari,
zidari şi tot felul de alte meserii depindeau de cele trei luni în care soarele surâdea de dimineaţa până seara pe coasta Normandiei. Pe parcursul acelor treisprezece sau paisprezece săptămâni, locuitorii din Golful Albastru se transformau în nişte furnici laborioase, pentru a putea lâncezi în voie restul anului ca nişte greieri modeşti. Iar dacă unele zile erau în mod
deosebit intense, acelea erau primele zile din august, când cererea de produse locale creştea de la zero la infinit.

Una dintre puţinele excepţii de la această regulă era Christian Hupert. El, aidoma celorlalţi proprietari de nave de pescuit din oraş, avea soarta furnicii douăsprezece luni pe an. Asemenea gânduri îi treceau prin minte experimentatului pescar în fiecare vară, la aceeaşi dată, când vedea cum întregul oraş îşi întinde pânzele în jurul lui. În clipele acelea se gândea că îşi alesese prost cariera şi că ar fi fost mai înţelept să rupă tradiţia de şapte generaţii şi să devină hotelier, comerciant sau orice altceva. Poate că aşa fiica lui, Hannah, n-ar fi fost nevoită să-şi petreacă şapte zile din şapte servind la Cravenmoore şi poate că pescarul ar fi reuşit să-şi vadă nevasta mai mult de treizeci de minute pe zi, cincisprezece dimineaţa, cincisprezece seara.

Ismael se uită la unchiul lui, în timp ce lucrau împreună la repararea pompei de evacuare a apei de pe navă. Chipul gânditor al pescarului îl dădu de gol.

— Ai fi putut să deschizi un atelier nautic, zise Ismael.

Unchiul îi răspunse cu un mârâit sau ceva asemănător.

— Sau să vinzi vasul şi să investeşti în prăvălia lui monsieur Didier. De sase ani nu încetează cu insistenţele, continuă băiatul.

Unchiul îşi întrerupse lucrul şi se uită cu băgare de seamă la nepotul lui. Cei treisprezece ani în care făcuse pe tatăl nu reuşiseră să şteargă lucrul de care se temea şi care îi plăcea în acelaşi timp cel mai mult la băiat: asemănarea totală şi înverşunată cu răposatul lui tată, inclusiv tendinţa de a-şi da cu părerea atunci când nimeni nu i-a cerut sfatul.

— Poate că tu ar trebui să faci asta, replică Christian. Eu merg deja pe cincizeci. Nimeni nu-şi mai schimbă meseria la vârsta mea.

— Atunci, de ce te plângi?

— Şi cine nu se plânge?

Ismael ridică din umeri. Apoi se concentrară din nou asupra pompei.

— Bine. N-o să mai spun nimic, murmură Ismael.

— Ar fi prea mare noroc pe capul nostru. Întăreşte întinzătorul ăla.

— N-avem ce să-i mai facem. Ar trebui să schimbăm pompa. O să tragem o sperietură zdravănă într-o bună zi.

Hupert arboră zâmbetul lui favorit, rezervat evaluatorilor din piaţă, autorităţilor portuare şi mocofanilor de toate soiurile.

— Pompa asta i-a aparţinut tatălui meu. Şi înainte, bunicului meu. Şi înainte de el...

— La asta mă refer, îl întrerupse Ismael. Poate că ar fi mai utilă într-un muzeu decât aici.

— Amin.

— Am dreptate. Şi tu ştii asta.

Faptul de a-şi înfuria unchiul era, cu posibila excepţie a navigatului în barca lui cu pânze, una din îndeletnicirile lui preferate.

— N-am de gând să mai discut cu tine pe tema asta. Punct. Gata. S-a terminat.

Ca şi cum n-ar fi fost suficient de clar, Hupert îşi întări afirmaţia cu o răsucire de cheie, energică şi hotărâtă.

Brusc, în interiorul pompei, se auzi un scrâşnet suspect. Hupert îi zâmbi băiatului. După vreo două secunde, capacul întinzătoruJui pe care tocmai îl asigurase sări catapultat într-o traiectorie parabolică pe deasupra capetelor lor, urmat de ceva asemănător cu un piston, un set complet de piuliţe şi mărunţişuri imposibil de identificat. Unchiul şi nepotul observară
traseul bucăţilor din fier până ce acestea aterizară, fără prea multă discreţie, pe puntea vasului alăturat, vasul lui Gerard Picaud. Picaud, un fost boxer cu constituţia unui taur şi creierul unui crustaceu, examina piesele şi imediat scrută văzduhul. Hupert şi Ismael se uitată unul la altul.

— Nu cred că vom observa diferenţa, sugeră Ismael.

— Când o să am nevoie de părerea ta...

— O să mi-o ceri. Bine. Apropo, mă întrebam dacă te-ar deranja să-mi iau liber sâmbăta viitoare. Aş vrea să fac câteva reparaţii la barcă...

— Reparaţiile alea sunt cumva blonde, de un metru şaizeci şi cu ochii verzi? lăsă Hupert să-i scape.

Pescarul îi zâmbi nepotului cu viclenie.

— Veştile circulă repede, zise Ismael.

— Daca depind de verişoara ta, zboară, dragă nepoate. Cum se numeşte demoazela?

— Irene.

— Înţeleg.

— Nu-i nimic de înţeles.

— Toate la timpul lor.

— E plăcută, asta-i tot.

— „E plăcută, asta-i tot", repetă Hupert, imitând vocea rece şi indiferentă a nepotului său.

— Mai bine las-o baltă. Nu-i o idee bună. O să lucrez sâmbătă, zise Ismael scurt.

— Păi trebuie să curăţăm santina. E plină de peşte stricat de mai multe săptămâni şi miroase de-ţi ia nasul.

— Perfect.

Hupert slobozi un hohot de râs.

— Eşti la fel de încăpăţânat ca taică-tău. Îţi place fata sau nu?

— Aş!
— Mie nu-mi răspunzi cu monosilabe, Romeo. Am de trei ori vârsta ta. Îţi place sau nu?

Băiatul ridică din umeri. Obrajii îi ardeau ca nişte piersici coapte. În sfârşit, lăsă să-i scape un murmur ininteligibil.
— Tradu, insistă unchiul.
— Am spus că da. Cred că da. Abia dac-o cunosc.
— Bine. Asta-i mai mult decât am putut eu să spun despre mătuşa ta prima dată când am văzut-o. Şi Cerul mi-e martor că-i o sfântă.
— Cum era în tinereţe?
— Să nu-ncepem, că altfel îţi petreci sâmbăta pe santină, ameninţă Hupert.

Ismael încuviinţă şi începu să adune sculele. Unchiul îşi şterse grăsimea de pe mâini, în timp ce-1 observa cu coada ochiului. Ultima fată de care se arătase interesat fusese o anume Laura, fiica unui comis-voiajor din Bordeaux, şi de atunci trecuseră aproape doi ani. Singura iubire a nepotului său, dincolo de intimitatea lui impenetrabilă, părea să fie marea şi singurătatea. Fata avea probabil ceva special.
— O să las santina curată până vineri, anunţă Ismael.
— E numai a ta.

Când, pe înserate, unchiul şi nepotul urcară pe chei ca să se întoarcă acasă, vecinul lor Picaud continua să cerceteze misterioasele piese, încercând să stabilească dacă în vara aceea avea să plouă cu şuruburi sau dacă cerul încerca să-i trimită vreun semn.

În august, familia Sauvelle avea deja senzaţia că locuieşte în Golful Albastru de cel puţin un an. Cei care nu-i cunoşteau erau informaţi despre peripeţiile lor graţie guralivelor de Hannah şi de mamă-sa, Elisabet Hupert. Printr-un straniu fenomen, la jumătatea drumului
între bârfa şi magie, veştile ajungeau la brutăria unde lucra femeia înainte ca faptele însele să se producă. Nici radioul, nici presa nu puteau rivaliza cu prăvălia lui Elisabet Hupert. Croasante şi veşti proaspete, din sori şi până-n noapte. Astfel, până vineri, singurii locuitori din Golful Albastru care nu erau la curent cu presupusa dragoste la prima vedere dintre Ismael Hupert şi nou-venita Irene Sauvelle erau peştii şi cei doi

împricinaţi. Puţin conta dacă se întâmplase ceva ori avea să se întâmple. Scurta călătorie în velier de la Plaja Englezului până la Casa de pe Stâncă făcea deja parte din analele acelei veri din 1937.

Într-adevăr, primele săptămâni ale lui august în Golful Albastru se scurseră în goană. Simone reuşise în cele din urmă să traseze o hartă mentală a reşedinţei Cravenmoore. Lista cu toate activităţile urgente pentru întreţinerea casei era nesfârşită. Simplul fapt că trebuia să ia legătura cu furnizorii din oraş, să facă plăţile, să ţină contabilitatea şi să organizeze corespondenţa lui Lazarus era mai mult decât suficient ca să-i ocupe tot timpul, fără să mai pună la socoteală minutele în care respira şi dormea. Dorian, înarmat cu bicicleta pe care Lazarus binevoise să i-o dăruiască în semn de bun-venit, se transformă în porumbelul ei
călător şi, în doar câteva zile, băiatul ajunse să cunoască fiecare piatră şi fiecare groapă de pe drumul ce străjuia Plaja Englezului.

Astfel, în fiecare dimineaţă, Simone îşi începea ziua de lucru rezolvând corespondenţa care trebuia expediată şi împărţind-o meticulos pe cea primită, exact aşa cum îi explicase Lazarus. O mică notiţă, doar o bucăţică de hârtie împăturită, îi dădea posibilitatea să aibă la îndemână o scurtă listă cu toate ciudăţeniile lui Lazarus. Îşi mai amintea încă şi după atâta timp a treia ei zi de lucru, când fusese pe punctul de a deschide accidental una din scrisorile trimise de la
Berlin de respectivul Daniel Hoffmann. Memoria îi veni în ajutor în ultima clipă.

Scrisorile de la Hoffmann obişnuiau să sosească la fiecare nouă zile, cu o precizie aproape matematică. Plicurile de pergament erau întotdeauna sigilate cu ceară roşie şi purtau un blazon sub forma literei D. Curând, Simone se obişnui să le separe de celelalte şi ignoră ciudăţenia chestiunii. Totuşi, în prima săptămână din august, se petrecu ceva care îi stârni din
nou curiozitatea faţă de misterioasa corespondenţă a domnului Hoffmann.

Simone se dusese dis-de-dimineaţă în biroul lui Lazarus ca să-i lase pe masa de lucru o serie de facturi şi plăţi care abia sosiseră. Prefera să facă acest lucru la primele ore ale zilei, înainte ca fabricantul de jucării să intre în birou, pentru a evita să-l întrerupă şi să-l deranjeze mai târziu.

Răposatul Armand avea obiceiul să-şi înceapă programul zilnic revizuind plăţi şi facturi. Atât timp cât a putut.

Faptul este că, în dimineaţa aceea, intrând în birou ca de obicei, Simone simţi în aer un miros de ţigară, ceea ce o făcu să bănuiască că Lazarus rămăsese treaz până târziu în noaptea precedentă. Chiar în clipa când lăsa documentele pe masa de lucru, observă că în şemineu era ceva care fumega încă în jăratecul din zori. Intrigată, se apropie şi încercă să desluşească cu
ajutorul vătraiului despre ce era vorba. La prima vedere, obiectul părea un sul de hârtii legate, pe care focul nu reuşise să le mistuie complet. Tocmai se pregătea să iasă din cameră când izbuti să distingă printre tăciunii stinşi sigiliul din ceară cu blazonul peste sulul de hârtie. Scrisori. Lazarus aruncase în foc scrisorile de la Daniel Hoffmann ca să le distrugă. Oricare
ar fi fost motivul, îşi zise Simone în sinea ei, nu o privea. Puse la loc vătraiul şi părăsi biroul, hotărâtă să nu-şi mai bage nasul niciodată în chestiunile personale ale stăpânului.

Răpăitul ploii care bătea în geam o trezi pe Hannah. Era miezul nopţii. Camera se cufundase într-o beznă albăstrie, iar lumina furtunii îndepărtate ce şfichiuia marea desena în jurul ei miraje de umbre. Ticăitul unuia dintre ceasurile vorbitoare ale lui Lazarus răsuna
mecanic din perete: pe chipul surâzător, ochii se uitau când într-o parte, când în cealaltă, fără oprire. Hannah oftă. Ura să petreacă noaptea la Cravenmoore.

La lumina zilei, casa lui Lazarus Jann îi părea un interminabil muzeu de minunăţii. Totuşi, la căderea nopţii, sutele de creaturi mecanice, chipurile măştilor şi automatele se preschimbau într-o faună spectrală care nu dormea niciodată, mereu atentă şi la pândă în bezna casei, fără a înceta să zâmbească, fără a înceta să privească spre nicăieri.

Lazarus dormea într-una din camerele situate în aripa vestică, alături de cea a soţiei. În afară de ei doi şi de Hannah, casa era populată numai de zecile de creaţii ale fabricantului de jucării, pe fiecare coridor, în fiecare cameră. În liniştea dimineţii, Hannah putea să audă ecoul

măruntaielor lor mecanice. Uneori, când îi fugea somnul, stătea ore în şir imaginându-şi-le
nemişcate, cu ochii de sticlă licărind în întuneric.

Abia închise din nou pleoapele când auzi pentru prima dată acel sunet: nişte lovituri regulate, amortizate de ploaie. Hannah se ridică şi traversă camera până la pragul de lumină de la fereastră. Jungla de turnuri, arce şi acoperişuri unghiulare ale reşedinţei Cravenmoore zăcea sub mantia furtunii. Gurile de lup ale garguielor scuipau în gol râuri de apă neagră. Cât
de mult ura locul acela...

Sunetul îi ajunse din nou la urechi şi Hannah îşi întoarse privirea către un şir de ferestre din aripa vestică. Vântul părea să fi deschis una dintre ele, la etajul al doilea. Perdelele fluturau în ploaie, iar obloanele se izbeau întruna. Fata îşi blestemă soarta. Numai ideea de a ieşi pe coridor şi de a traversa casa până în partea de vest îi îngheţa sângele în vine.

Înainte ca teama s-o facă să dea înapoi de la datorie, îşi puse halatul şi papucii de casă. Nu era lumină, aşa încât luă unul din sfeşnice şi aprinse lumânările. Pâlpâirea lor arămie răspândi o aură fantomatică în jur. Hannah puse mâna pe clanţa rece a uşii şi înghiţi în sec Departe, obloanele camerei cufundate în întuneric continuau să se izbească. O aşteptau.

Închise uşa în spatele ei şi se găsi faţă în faţă cu holul acela nesfârşit, care se adâncea în beznă. Ridică sfeşnicul şi pătrunse pe coridorul flancat de siluetele jucăriilor adormite ale lui Lazarus, suspendate în neant. Hannah îşi concentra privirea în faţă şi iuţi pasul. Etajul al doilea adăpostea multe dintre vechile automate ale lui Lazarus, creaturi care se mişcau cu
stângăcie şi ale căror trăsături erau adeseori groteşti, iar uneori, ameninţătoare. Aproape toate erau închise în vitrine de sticlă, îndărătul cărora prindeau viaţă dintr-odată, fără ştire, la comanda unui mecanism lăuntric ce le trezea din somnul lor mecanic la întâmplare.

Hannah trecu prin dreptul lui *Madame Sarou,* ghicitoarea care amesteca cu mâinile ei pergamentoase cărţile de tarot, alegea una şi o arăta spectatorului. În ciuda tuturor eforturilor, tânăra nu se putu abţine să nu privească figura fantomatică a acelei ţigănci sculptate în lemn.

Ochii ţigăncii se deschiseră şi o mână întinse spre ea o carte. Hannah înghiţi în sec. Cartea înfăţişa figura unui diavol roşu înconjurat de flăcări.

Câţiva metri mai încolo, trunchiul bărbatului cu măşti se legăna dintr-o parte în alta. Automatul îşi dezvelea încontinuu chipul invizibil, scoţând de fiecare dată la iveală o mască diferită. Hannah întoarse privirea în altă parte şi grăbi pasul. Traversase coridorul acela de sute de ori la lumina zilei. Nu erau decât nişte maşinării fără viaţă şi nu merita să le dea atenţie; cu atât mai puţin să-i fie teamă de ele.

Având gândul acesta liniştitor în minte, ajunse la capătul culoarului care ducea în aripa vestică. Orchestra în miniatură a *Maestrului Firetti* zăcea într-un colţ al coridorului. Cu o monedă, figurile din formaţie interpretau o versiune originală a *Marşului turcesc* de
Mozart.

Hannah se opri dinaintea ultimei uşi de pe coridor, o bucată imensă de lemn de stejar sculptat. Fiecare din uşile de la Cravenmoore avea un basorelief diferit, lucrat în lemn, care înfăţişa poveşti celebre: fraţii Grimm imortalizaţi în hieroglife de tâmplărie fină. Dar în ochii fetei gravurile erau pur şi simplu sinistre. Niciodată nu intrase în camera aceea; încă una din
numeroasele încăperi din casă unde ea nu păşise niciodată. Şi n-avea de gând s-o facă decât dacă ar fi fost absolut necesar.

De partea cealaltă a uşii, fereastra continua să se izbească. Suflarea îngheţată a nopţii se strecura prin toate încheieturile, mângâindu-i pielea. Hannah aruncă o ultimă privire spre lungul coridor din spatele ei. Chipurile din orchestră scrutau umbrele. Se auzea foarte clar zgomotul apei şi al ploii, ca şi cum mii de păianjeni minusculi ar fi alergat de colo-colo
pe acoperişul de la Cravenmoore. Fata trase adânc aer în piept şi, punând o mână pe clanţă, intră în cameră.

Valul de aer rece care o cuprinse, închise uşa îndărătul ei cu violenţă şi stinse lumânările. Perdelele vaporoase se unduiau îmbibate de ploaie, aidoma unor linţolii în bătaia vântului. Hannah înainta câţiva paşi şi se grăbi să închidă fereastra, fixând cremonul pe care vântul îl slăbise. Îşi

pipăi buzunarul halatului cu degete tremurânde şi scoase cutiuţa cu chibrituri,
ca să aprindă din nou lumânările. Odată cu flăcările dănţuitoare ale sfeşnicului, întunericul prinse viaţă în jurul ei. La lumina lor ieşi la iveală ceea ce-i părea a fi o cameră de copil. Un pat micuţ lângă o masă de scris. Cărţi şi haine de copil întinse pe un scaun. O pereche de pantofi perfect aliniaţi sub pat. Un crucifix minuscul care atârna de unul din capetele patului.

Hannah mai înaintă câţiva paşi. Era ceva straniu, ceva tulburător ce nu izbutea să descopere în legătură cu acele obiecte şi mobile. Explora din nou camera aceea de copil. La Cravenmoore nu existau copii. Niciodată nu existaseră. Atunci, ce rost avea camera? Brusc ideea îi încolţi în minte. Acum înţelegea ceea ce o nedumerise la început. Nu era ordinea. Nici curăţenia. Era ceva atât de elementar, atât de simplu, încât era greu până şi să te opreşti pentru a te gândi la aşa ceva. Aceea era camera unui copil. Dar lipsea ceva... Jucăriile. Nu exista nici măcar o jucărie în toată încăperea.

Hannah ridică sfeşnicul şi descoperi încă ceva pe pereţi. Hârtii. Tăieturi din ziare. Fata aşează sfeşnicul pe măsuţa de scris şi se apropie de ele. Un mozaic din vechi tăieturi din ziare şi fotografii acoperea peretele. Chipul palid al unei femei domina un portret; trăsăturile îi erau dure, ascuţite, iar ochii negri împrăştiau o aură ameninţătoare. Acelaşi chip apărea şi în alte imagini. Hannah îşi concentra privirea asupra unui portret al misterioasei femei cu un copil în braţe.

Îşi plimbă privirea de-a lungul peretelui şi se opri asupra bucăţilor din ziare vechi, ale căror titluri nu păreau să aibă nici o legătură unele cu altele. Ştiri despre un cumplit incendiu la o fabrică din Paris şi despre dispariţia unui personaj pe nume Hoffmann în timpul tragediei. Prezenţa aceea obsesivă părea să impregneze întreaga colecţie de tăieturi din ziare, aliniate
precum nişte lespezi pe zidurile unui cimitir de memorii şi amintiri. Iar în mijloc, înconjurată de zeci de alte bucăţi ilizibile, prima pagină a unui ziar datat 1890. Pe ea, chipul unui copil. Ochii îi erau plini de groază, ochii unui animal bătut.

Forţa acelei imagini o lovi din plin. Privirea băieţelului de numai şase sau şapte ani părea să fi fost martora unei orori pe care abia o putea pricepe. Hannah simţi că-i este frig, un frig intens care îi urca din propriul trup. Ochii ei încercară să descifreze textul neclar care înconjura imaginea. „Un băiat de opt ani este găsit după ce a petrecut şapte zile închis într-o
pivniţă, abandonat în întuneric" se putea citi în josul fotografiei. Hannah se mai uită o dată la chipul micuţului. Era ceva vag familiar în acele trăsături, poate în ochii lui...

Chiar în clipa aceea, Hannah crezu că aude ecoul unei voci, o voce care susura în spatele ei. Se întoarse, dar nu era nimeni. Fata lăsă să-i scape un oftat. Mănunchiul de raze vaporoase ce se desprindea din lumânări atrăgea din aer mii de particule de praf şi răspândea în jur o ceaţă purpurie. Se apropie de unul din pragurile ferestrei şi, cu degetele, făcu un gol în perdeaua de abur care înceţoşa geamul. Pădurea era cufundată în negură. Luminile de la biroul lui Lazarus, în capătul aripei vestice, erau aprinse, iar silueta lui se profila în strălucirea cald-aurie ce licărea îndărătul perdelelor. O săgeată de lumină pătrunse prin deschizătura
din perdeaua de abur, trasând parcă o fâşie de claritate de-a lungul camerei.

Vocea răsună din nou, de data aceasta mai limpede şi mai apropiată. Îi şoptea numele. Hannah se întoarse spre camera cufundata în penumbră şi pentru întâia oară băgă de seamă licărul unei sticluţe, neagră ca tăciunele, închisă într-o mică firidă din perete şi înconjurată
de reflexii spectrale.

Fata se apropie domol şi examina sticluţa. La prima vedere, semăna cu o sticluţă de parfum, dar nu mai văzuse niciodată un exemplar atât de frumos, nici un obiect din sticlă cu o lucrătură atât de elaborată ca aceea. Din capacul în formă de prismă izvora un curcubeu.
Hannah simţi o dorinţă nestăvilită de a lua sticluţa în mâini şi de a-i mângâia cu degetele unduirile perfecte.

Cu o grijă extremă, apucă sticluţa. Cântărea mai mult decât se aştepta, iar sticla era rece la atingere, aproape dureroasă la contactul cu pielea. O ridică în dreptul ochilor şi încercă să vadă ce se află înăuntru. Tot ceea

ce puturã sã-i perceapã ochii era o negreală de nepătruns. Totuşi, în contralumină, Hannah avu impresia că ceva se mişcă în interior Un lichid negru
şi gros, poate un parfum...

Cu degetele tremurânde, prinse capacul din sticlă lucrată. Ceva se agită în interiorul sticluţei. Hannah ezită o clipă. Dar perfecţiunea acelui obiect părea să promită aroma cea mai îmbătătoare din câte îţi puteai imagina. Învârti capacul încet. Negreala din interiorul
sticluţei se agită din nou, dar ea nu-i mai dădu atenţie. În sfârşit, capacul cedă.

Un sunet indescriptibil, ca şuieratul unui gaz sub presiune, inundă încăperea. În doar o secundă, din sticluţă se împrăştie în aer o substanţă neagră, ca o pată de cerneală într-un lac. Hannah simţi cum îi tremură mâinile şi cum vocea aceea susurătoare o învăluie. Când se uită din nou la sticluţă, băgă de seamă că sticla era transparentă şi că orice ar fi fost înăuntru
fusese eliberat graţie ei. Fata aşează sticluţa la loc. Simţi un curent de aer rece care străbătu camera, stingând lumânările una câte una. Pe măsură ce întunericul punea stăpânire pe încăpere, o nouă prezenţă se făcu vizibilă în beznă. O siluetă nedesluşibilă se răspândea
pe pereţi învăluindu-i în tenebre.

O umbră.

Încet, Hannah făcu câţiva paşi înapoi spre uşă. Apucă cu mâinile tremurânde clanţa rece din spatele ei. Deschise uşa domol, fără să-şi ia ochii de la întuneric, şi se pregăti să iasă din cameră în goană. Ceva înainta spre ea. Simţea asta.

Fata trase de clanţă ca să închidă uşa, dar unul din basoreliefuri se agăţă de lănţişorul pe care-1 purta la gât. Chiar în clipa aceea, un sunet grav şi înfiorător răsună în spatele ei, precum şuieratul unui şarpe uriaş. Hannah simţi lacrimi de groază şiroindu-i pe obraji. Lănţişorul se rupse şi fata auzi medalionul căzând în beznă. Eliberată din prinsoare, Hannah înfruntă tunelul de umbre care se deschidea în faţa ei. În unul din capete, uşa care ducea la scara dinspre aripa posterioară era deschisă. Şuieratul fantomatic se auzi din nou. Mai aproape. Hannah alergă spre scară. Câteva secunde mai târziu identifică sunetul mânerului care începea să

se rotească în penumbră. De data aceasta panica îi smulse un ţipăt şi fata se
năpusti pe scări în jos.

Coborârea până la parter i se păru nesfârşită. Hannah sărea treptele din trei în trei, gâfâind şi încercând să nu-şi piardă echilibrul. Când ajunse la uşa care dădea spre partea din spate a grădinii de la Cravenmoore, gleznele şi genunchii îi erau pline de lovituri, dar abia dacă simţea durerea. Adrenalina îi aprindea o flacără prin vene şi o împingea să continue cursa. Uşa, niciodată folosită, era închisă. Hannah lovi geamul cu cotul şi o împinse din afară. Nu simţi tăietura la antebraţ până ce nu ajunse printre umbrele din grădină.

Alergă spre marginea pădurii, în vreme ce aerul rece al nopţii îi mângâia hainele îmbibate de sudoare şi i le lipea de trup. Înainte să pătrundă pe cărarea ce traversa pădurea Cravenmoore, Hannah se întoarse cu faţa spre casă, aşteptând să-l vadă pe urmăritor printre umbrele din grădină. Nu era nici urmă de arătare. Trase adânc aer în piept. Aerul rece îi ardea gâtul şi îi înfigea în plămâni un ac încins. Se pregătea s-o ia din nou la goană, când zări acea siluetă lipită de faţada reşedinţei Cravenmoore. Un chip uman se ivi din negură şi umbra coborî şerpuind printre garguie ca un păianjen uriaş.

Hannah se afundă în labirintul de întunecime ce traversa pădurea. Luna zâmbea acum printre luminişuri şi colora ceaţa în albastru. Vântul amplifica glasurile şuierătoare ale miilor de frunze dimprejur. Arborii îi ieşeau în cale ca nişte stafii pietrificate, cu braţe ce-i întindeau o mantie de gheare ameninţătoare. Alergă cu disperare către raza care o călăuzea spre capătul
acelui tunel fantomatic, o poartă spre lumina ce părea că se îndepărtează de ea cu cât mai mare îi era efortul de-a ajunge acolo.

Un zgomot puternic în vegetaţie inundă pădurea. Umbra traversa desişul distrugând tot ce-i stătea în cale, ca un sfredel asasin care-şi croia drum spre ea. Fata îşi înăbuşi un ţipăt. Crengile şi buruienile îi făcuseră zeci de tăieturi pe mâini, braţe şi chip. Epuizarea îi lovea sufletul ca un ciocan care-i întuneca simţurile şi-i şoptea să cadă pradă oboselii, să se întindă să aştepte... Dar trebuia să continue. Trebuia să scape din locul acela. Încă câţiva metri şi ajungea la drumul care ducea în oraş. Acolo

avea să găsească vreo maşină, cineva care s-o ia şi s-o ajute. Salvarea ei se afla la numai câteva secunde, dincolo de capătul pădurii.

Luminile îndepărtate ale unei maşini ce mergea în paralel cu Plaja Englezului măturară tenebrele pădurii. Hannah se ridică şi lansă un strigăt de ajutor. În spatele ei, un vârtej păru că traversează buruienişul şi că urcă printre crengile copacilor. Hannah ridică privirea spre coroana de ramuri ce acoperea chipul lunii. Încet, umbra se răsfiră. Fata nu mai scoase decât

un geamăt. Prelingându-se precum o ploaie de catran, umbra se abătea din înălţimi asupra lui Hannah. Fata închise ochii şi chemă în minte chipul mamei sale, surâzătoare şi vorbăreaţă.

La scurt timp simţi suflarea rece a umbrei pe faţă.

5. Un castel în negură

La ora stabilită, velierul lui Ismael îşi făcu apariţia prin vălul de ceaţă ce mângâia suprafaţa golfului. Irene şi mama ei stăteau liniştite pe verandă şi savurau o ceaşcă de cafea cu lapte. Cele două schimbară o privire.

— Nu-i nevoie să-ţi spun..., începu Simone.

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunse Irene.

— Când a fost ultima oară când am vorbit noi două despre bărbaţi? o întrebă mama.

— Când am împlinit şapte ani şi vecinul nostru Claude m-a convins să-i dau fusta mea în schimbul pantalonilor lui.

— Mare şmecher!

— Avea doar cinci ani, mamă.

— Dacă aşa sunt la cinci, imaginează-ţi la cincisprezece.

— Şaisprezece.

Simone oftă. Şaisprezece ani, Dumnezeule! Fiica ei plănuia să fugă cu un bătrân lup de mare.

— Aşadar vorbim de un adult.

— E doar cu un an şi un pic mai mare decât mine. Deci, eu în ce postură mă aflu?

— Tu eşti o fetiţă.

Irene îi zâmbi mamei cu răbdare. Simone Sauvelle n-avea viitor ca sergent de pază.

— Stai fără grijă, mamă. Ştiu ce fac.

— Tocmai de asta mi-e frică.

Velierul traversă mica intrare în cală. Ismael salută din barcă. Simone se uita la băiat cu o sprânceană ridicată în semn de alarmă.

— De ce nu urcă şi aşa mi-1 prezinţi?

— Mamă...

Simone încuviinţă. Oricum, nu trăgea nădejde că un asemenea şiretlic avea să dea roade.

— E ceva ce-ar trebui să-ţi spun? propuse Simone, bătând evident în retragere.

Irene o sărută pe obraz.

— Urează-mi o zi frumoasă.

Fără să mai aştepte răspunsul, Irene alergă până la ambarcader. Simone se uită cum fiica ei lua mâna acelui străin (care, în ochii ei suspicioşi, nu prea avea nimic băieţesc în el) şi sărea la bordul velierului. Când Irene se întoarse s-o salute, mama schiţă un zâmbet forţat şi-i întoarse salutul. Îi văzu plecând înspre golf sub un soare radiant şi liniştitor. Pe balustrada verandei un pescăruş, probabil o altă mamă în criză, o privea cu resemnare.

— Nu-i drept, îi spuse pescăruşului. Atunci când se nasc, nimeni nu-ţi explică că vor sfârşi făcând acelaşi lucru ca şi tine la vârsta lor.

Pasărea, indiferentă la asemenea consideraţii, urmă exemplul lui Irene şi-şi luă zborul. Simone îşi râse de propria-i naivitate şi se pregăti să se întoarcă la Cravenmoore. Munca vindecă totul, îşi zise în sinea ei.

Nu după mult timp, malul îndepărtat nu mai era decât o linie albă trasată între cer şi pământ. Vântul dinspre răsărit umfla pânzele lui *Kyaneos,* iar prora velierului îşi croia drum printr-o mantie cristalină de reflexii verzui precum smaraldul, prin care se putea întrezări fundul mării. Irene, a cărei unică experienţă la bordul unei ambarcaţiuni fusese scurta călătorie din urmă cu câteva zile, admira cu gura căscată frumuseţea hipnotizantă a golfului din acea perspectivă nouă. Casa de pe Stâncă se redusese la imaginea unei crestături albe între stânci, iar faţadele viu colorate ale orăşelului scânteiau printre licăririle ce izvorau din mare. Î n depărtare, coada unei furtuni călărea spre orizont. Irene închise ochii şi ascultă zgomotul mării, care o învăluia. Când îi deschise din nou, totul era încă acolo. Era real.

Odată stabilită direcţia, lui Ismael nu-i mai rămânea mare lucru de făcut decât s-o privească pe Irene, care părea că se află sub efectul unei

incantaţii marine. Cu metodă ştiinţifică, Ismael îşi începu observaţia de la gleznele ei albe, urcând apoi lent şi meticulos
până în punctul în care fusta îi ascundea cu neobişnuită impertinenţă partea superioară a coapselor. Purcese apoi să evalueze distribuţia armonioasă a bustului ei zvelt. Această operaţiune se prelungi pentru o perioadă nedeterminată de timp până ce, pe neaşteptate,
ochii săi zăboviră asupra ochilor lui Irene, iar Ismael băgă de seamă că inspecţia lui nu trecuse neobservată.
— La ce te gândeşti? întrebă ea.
— La vânt, minţi impecabil Ismael. Îşi schimbă direcţia şi se deplasează spre sud. Aşa se întâmplă când e furtună. M-am gândit că mai întâi ţi-ar plăcea să înconjuri promontoriul. Priveliştea este nemaipomenită,
— Care privelişte? întrebă Irene, cu un aer inocent.

De data aceasta nu era nici o îndoială, se gândi Ismael: fata îl lua peste picior. Fără a ţine seama însă de ironiile pasagerei sale, Ismael dirija velierul până în punctul cel mai înalt al curentului care mărginea reciful, la o milă de promontoriu. Imediat ce trecură de această limită, Irene putu să contemple imensitatea plajei pustii şi sălbatice, care se întindea până la
ceţurile ce învăluiau muntele Saint Michel: un castel înălţându-se în negură.
— Ăsta e Golful Negru, explică Ismael. Se numeşte aşa fiindcă apele lui sunt mult mai adânci decât cele din Golful Albastru, care de fapt nu e decât un banc de nisip de şapte sau opt metri în jos. O cală.

Pentru Irene, toată acea terminologie marinărească suna a chineză, dar frumuseţea extraordinară a acelui loc îi făcea pielea de găină. Privirea îi fu atrasă de ceea ce părea a fi o scobitură în stâncă, ca o gură deschisă spre mare.
— Asta e laguna, zise Ismael. E ca un oval închis curentului şi conectat cu marea printr-o deschizătură îngustă. De partea cealaltă se află Peştera Liliecilor. E tunelul ăla care se adânceşte în stâncă, vezi? Se pare că în 1746 o corabie de piraţi a naufragiat acolo din pricina unei furtuni. Rămăşiţele vasului şi ale piraţilor se pot vedea încă.

Irene îl privi sceptică. Ismael putea fi un căpitan destoinic, dar în ce priveşte minciunile nu era decât un simplu mus.

— E adevărat, întări Ismael. Eu fac câteodată scufundări acolo. Peştera se adânceşte în stâncă şi nu-i mai dai de capăt.
— Ai să mă duci acolo? întrebă Irene, prefâcându-se că dă crezare absurdei poveşti despre corsarul fantomă.

Ismael roşi uşor. întrebarea suna a continuitate. A angajament. Intr-un cuvânt: pericol.
— Sunt lilieci. De aici şi numele..., avertiză băiatul, incapabil să găsească un argument mai convingător ca s-o facă să se răzgândească.
— Îmi plac la nebunie liliecii. Şoricei zburători, preciza ea, hotărâtă să-1 ia în continuare peste picior.
— Când doreşti, zise Ismael lăsând garda jos.

Irene îi zâmbi cald. Zâmbetul acela îl descumpăni de tot pe Ismael. Preţ de câteva secunde, nu mai ştiu dacă vântul bătea dinspre nord ori dacă chila era o specialitate de patiserie. Şi partea cea mai proastă era că fata părea să-şi dea seama de acest lucru. Era timpul pentru schimbare de direcţie. Cu o manevră a timonei, Ismael viră aproape în cerc, rotind vela mare
şi înclinând barca până ce Irene simţi cum marea îi mângâie pielea. O limbă de frig. Fata ţipă printre râsete. Ismael îi zâmbi. Nu ştia încă foarte bine ce anume văzuse la fată, dar de un lucru era sigur: nu-şi putea lua ochii de la ea.
— Tot înainte spre far, anunţă el.

Câteva secunde mai târziu, cu mâna nevăzută a vântului în spate, *Kyaneos* brăzda curenţii, alunecând ca o săgeată peste creasta recifului. Ismael simţi cum Irene îl ia de mână. Barca vibra ca şi cum abia ar fi atins apa. O dâră de spumă albă desena ghirlande la trecerea ei. Irene se uită la Ismael şi observă că şi el o privea. Pentru o clipă, ochii i se pierdură într-ai ei,
iar Irene simţi că băiatul o strânge uşor de mână. Lumea nu fusese niciodată atât de departe.

Chiar în ziua aceea, spre prânz, Simone Sauvelle trecu pragul bibliotecii a lui Lazarus Jann, care ocupa o imensă sală ovală în inima vilei Cravenmoore. Un univers nesfârşit de cărţi urca într-o spirală babilonică spre o lucarnă cu geamuri fumurii. Mii de lumi necunoscute

şi misterioase îşi dădeau întâlnire în acea infinită catedrală de cărţi. Preţ de câteva secunde, Simone contemplă spectacolul cu gura căscată, cu privirea pierdută în ceaţa evanescentă ce se unduia înălţându-se spre boltă. Îi luă aproape două minute ca să-şi dea seama că nu era singură în încăpere.

O siluetă elegant îmbrăcată stătea la o masă de scris luminată de o rază ce cădea pieziş dinspre lucarnă. Auzindu-i paşii, Lazarus se întoarse şi, închizând cartea pe care o consulta, un volum vechi cu aspect de sute de ani legat în piele neagră, îi surâse amabil. Un zâmbet cald şi molipsitor.

— Ah, madame Sauvelle. Bine ai venit în micul meu refugiu, zise el ridicându-se.

— Nu voiam să te întrerup...

— Dimpotrivă, mă bucur c-ai făcut-o, zise Lazarus.

Voiam să vorbesc cu dumneata despre o comandă de cărţi pe care vreau s-o fac la firma lui Arthur Francher...

— Arthur Francher, la Londra?

Chipul lui Lazarus se lumină.

— O cunoşti?

— Soţul meu obişnuia să cumpere cărţi de acolo în călătorule lui. Burlington Arcade.

— Ştiam că n-aş fi putut alege o persoană mai potrivită pentru acest post, zise Lazarus făcând-o pe Simone să roşească. Ce-ai zice dacă am discuta despre asta Ia o ceaşcă de cafea? o invită el.

Simone încuviinţă timid. Lazarus zâmbi din nou şi puse la loc volumul gros pe care-1 ţinea în mână, între celelalte sute de volume asemănătoare. Simone se uită la el în timp ce aşeza cartea pe raft şi nu putu să nu citească titlul scris de mână pe cotor. Un singur cuvânt, necunoscut şi ininteligibil:

Doppelgänger

Cu puţin înainte de amiază, Irene zări de la proră insuliţa farului. Ismael hotărî s-o ocolească de jur împrejur, ca să înceapă manevra de

apropiere şi să acosteze într-o mică ansă ce adăpostea insuliţa, stâncoasă şi sălbatică. Datorită explicaţiilor lui Ismael, la momentul
acela Irene ştia deja ceva mai multe lucruri despre arta navigaţiei şi despre fizica elementară a
vântului. Astfel, urmându-i instrucţiunile, reuşiră amândoi să se sustragă forţei curentului şi să se strecoare prin coridorul de stânci înalte şi abrupte ce ducea la vechiul ambarcader al farului.

Insuliţa era doar o bucată de rocă lipsită de vegetaţie care se înălţa în mijlocul golfului. O colonie numeroasă de pescăruşi îşi făcuse cuib acolo. Câţiva dintre ei îi cercetară pe intruşi cu oarecare curiozitate. Restul îşi luară zborul. Până să ajungă, Irene putu să vadă vechi bărăci
din lemn roase de zeci de ani de furtuni şi nepăsare.

Farul în sine era un turn înalt, încununat cu o lanternă prismatică, care se ridica pe o căsuţă cu un singur nivel, vechea locuinţă a pazniculuі.

— În afară de mine, de pescăruşi şi de câte vreun crab, nimeni n-a mai venit aici de ani buni, zise Ismael.

— Fără să mai punem la socoteală fantasma vasului pirat, glumi Irene.

Băiatul conduse velierul până la ambarcader şi sări pe uscat ca să lege frânghia de proră. Irene îi urmă exemplul. De îndată ce *Kyaneos* fu bine ancorat, Ismael luă coşul cu provizii pe care i-1 pregătise mătuşa lui, ferm convinsă că nu există nici o posibilitate să cucereşti o domnişoară cu stomacul gol şi că e nevoie să-ţi satisfaci instinctele în ordinea priorităţilor.

— Vino. Dacă-ţi plac poveştile cu fantome, asta o să te intereseze...

Ismael deschise uşa de la casa farului şi-i făcu semn lui Irene s-o ia înainte. Fata intră în vechea locuinţă şi avu senzaţia că tocmai se întorsese în timp cu două decenii. Totul se păstrase neatins, sub o pâclă deasă, rod al umezelii adunate an după an. Zeci de cărţi,
obiecte şi mobile continuau să stea nemişcate, ca şi când o fantasmă l-ar fi răpit pe paznic în zori. Irene îl privi pe Ismael, fascinată.

— Aşteaptă să vezi farul, îi zise el.

Băiatul o apucă de mână şi o duse la scara în spirală ce urca până în turnul farului. Irene se simţea ca o intrusă care invada locul acela suspendat în timp şi, totodată, ca o aventurieră pe cale să descopere un mister ciudat.

— Ce s-a întâmplat cu paznicul?

Ismael aşteptă ceva timp până să răspundă.

— Într-o noapte s-a urcat în barcă şi a plecat de pe insulă. N-a catadicsit nici măcar să-şi ia lucrurile.

— De ce o fi făcut aşa ceva?

— Niciodată n-a zis, răspunse Ismael.

— Tu de ce crezi c-a făcut-o?

— De frică.

Irene înghiţi în sec şi se uită în spate, aşteptând parcă să vadă dintr-o clipă în alta năluca acelei femei înecate cum urcă ca un demon de lumină pe scara în spirală, cu ghearele întinse spre ea, chipul alb ca porţelanul şi două cercuri negre în jurul ochilor ei aprinşi.

— Aici nu-i nimeni, Irene. Doar tu şi cu mine, zise Ismael.

Fata încuviinţă fără prea multă convingere.

— Doar pescăruşi şi crabi, nu-i aşa?

— Exact.

Scara ducea la platforma farului, un turn de veghe de pe insuliţă, de unde se putea contempla tot Golful Albastru. Ieşiră amândoi. Briza răcoroasă şi lumina strălucitoare făceau să se stingă toate ecourile fantomatice pe care le trezea interiorul farului. Irene trase adânc aer în piept şi se lăsă vrăjită de priveliştea care se putea admira numai din locul acela.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, şopti ea.

Ismael încuviinţă, uitându-se agitat în altă parte.

— Vrei să mănânci ceva? Mor de foame, anunţă el.

Astfel, se aşezară amândoi pe marginea platformei farului şi, cu picioarele atârnând în gol, începură să se înfrupte din mâncărurile pe care le ascundea coşul. Nici unuia dintre ei nu-i era cu adevărat foame, dar mâncatul le ţinea mâinile şi mintea ocupate.

În depărtare, Golful Albastru dormita sub soarele amiezii, străin de ceea ce se petrecea pe insuliţa aceea uitată de lume.

Trei ceşti de cafea şi o eternitate mai târziu, Simone se afla încă în compania lui Lazarus, nebăgând de seamă trecerea timpului. Ceea ce începuse ca o simplă discuţie amicală se transformase într-o conversaţie

lungă şi profundă despre cărţi, călătorii şi vechi amintiri. După numai câteva ore, avea impresia că-l cunoaşte pe Lazarus dintotdeauna. Pentru prima
dată în luni de zile se surprinse pe sine dezgropând amintiri dureroase din ultimele zile de viaţă ale lui Armand şi simţi o plăcută senzaţie de uşurare făcând acest lucru. Lazarus asculta cu atenţie şi într-o tăcere respectuoasă. Ştia când să schimbe subiectul sau când să lase amintirile să curgă în voia lor.

Îi era greu să se gândească la Lazarus ca la patronul ei. Fabricantul de jucării îi părea mai degrabă un prieten, un bun prieten. Pe măsură ce după-amiaza trecea, Simone înţelese, între remuşcare şi o ruşine aproape infantilă, că în alte circumstanţe, în altă viaţă, acea comuniune extraordinară dintre ei doi ar fi putut să fie sămânţa a ceva mai mult. Umbra văduviei şi
amintirile pluteau înlăuntrul ei precum urma unei furtuni; în acelaşi fel în care prezenţa invizibilă a soţiei bolnave a lui Lazarus umplea aerul din Cravenmoore. Martori nevăzuţi în întuneric.

Îi fura de ajuns doar câteva ore de conversaţie banală ca să citească în privirea fabricantului de jucării aceleaşi gânduri care îi treceau şi ei prin minte. Dar mai citi şi că angajamentul faţă de soţia lui avea să fie etern şi că viitorul nu le rezerva nimic mai mult
decât o simplă amiciţie. O profundă amiciţie. O punte invizibilă se ridică între două lumi care se ştiau despărţite de oceane de amintiri.

O lumină gălbuie ce vestea crepusculul inundă biroul lui Lazarus şi întinse între ei o reţea de reflexii aurii. Lazarus şi Simone se priviră în tăcere.

— Pot să-ţi adresez o întrebare personală, Lazarus?

— Desigur.

— Din ce motiv ai ajuns fabricant de jucării? Răposatul meu soţ era inginer şi chiar unul cu oarece pasiune. Dar munca dumitale arată un talent cu totul neobişnuit. Şi nu exagerez. Dumneata o ştii mai bine decât mine. De ce jucării?

Lazarus zâmbi în tăcere.

— Nu eşti obligat să-mi răspunzi, adăugă Simone.

Bărbatul se ridică şi se duse încet până la pragul ferestrei. Lumina chihlimbarie îl învălui.

— E o poveste lungă, începu el. Când eram copil încă, familia mea locuia în vechiul cartier Les Gobelins din Paris. Probabil că dumneata cunoşti zona, un cartier sărac şi înţesat de clădiri vechi, întunecate şi insalubre. O citadelă fantomatică şi cenuşie, cu străzi înguste şi mizerabile. În zilele acelea, situaţia era şi mai grea, dacă aşa ceva e posibil, decât îţi poţi dumneata aminti. Noi stăteam într-un apartament micuţ dintr-un imobil vechi de pe rue des Gobelins. O parte a faţadei era proptită fiindcă ameninţa să se desprindă, dar nici una dintre familiile care locuiau în el nu putea să se mute într-o zonă mai bună din cartier. Cum reuşeam
să începem acolo eu şi ceilalţi trei fraţi, părinţii mei şi unchiul Luc continuă să fie până astăzi un mister pentru mine. Dar divaghez de la subiect...

Eram un băiat singuratic. întotdeauna am fost aşa. Majoritatea băieţilor de pe stradă păreau să fie interesaţi de lucruri care pe mine mă plictiseau iar, pe de altă parte, lucrurile care mă interesau pe mine nu trezeau interesul nici unuia dintre cei pe care-i cunoşteam. Eu învăţasem să citesc: o minune; iar prietenii mei erau mai ales cărţile. Acesta ar fi fost un motiv de îngrijorare pentru mama dacă n-ar fi avut alte probleme mai grave în casă. Ea a crezut întotdeauna in ideea că o copilărie sănătoasă înseamnă să hoinăreşti pe străzi, învăţând să imiţi obiceiurile şi felul de-a fi al celor din jur.

Tata se mulţumea să aştepte ca fraţii mei şi cu mine să împlinim vârsta necesară ca să putem aduce o leafă în familie.

Alţii nu erau la fel de norocoşi. Pe scara noastră locuia un băiat de vârsta mea, pe nume Jean Neville. Jean şi mama lui, văduvă, trăiau izolaţi într-un apartament minuscul de la parter, lângă vestibul. Tatăl băiatului murise cu ani în urmă din pricina unei boli profesionale de care se molipsise în fabrica de faianţă unde lucrase toată viaţa. Ceva obişnuit, după cât se
pare. Am aflat toate acestea fiindcă, cu timpul, eu am fost singurul prieten pe care micuţul Jean 1-a avut în cartier. Mama lui, Anne, nu-1

lăsa să iasă din clădire sau din curtea interioară. Casa era pentru el o închisoare.

Cu opt ani în urmă, Anne Neville adusese pe lume doi băieţi gemeni, la vechiul spital Saint Christian din Montparnasse. Jean şi Joseph. Joseph s-a născut mort. În următorii opt ani ai existenţei sale, Jean a învăţat să crească în întunericul vinovăţiei de a-şi fi omorât fratele la naştere. Sau asta credea. Anne a avut grijă să-i amintească în fiecare zi că fratele lui se născuse mort din vina lui; că, de n-ar fi fost el, un băiat minunat i-ar fi ocupat acum locul. Nimic din ceea ce făcea sau spunea nu reuşea să câştige afecţiunea mamei sale.

Bineînţeles, în public, Anne Neville se arăta cât se poate de afectuoasă cu fiul ei. Dar în singurătatea acelui apartament, realitatea era alta. Anne îi amintea acest lucru zi de zi: Jean era un leneş. Un puturos. Rezultatele la şcoală erau lamentabile. Calităţile lui, mai mult decât îndoielnice. Mişcările lui, stângace. Pe scurt, existenţa lui, un blestem. Joseph, în schimb,
ar fi fost un băiat adorabil, studios, drăgăstos..., tot ceea ce el nu ar fi putut să fie niciodată.

Micuţului Jean nu-i luă mult timp să înţeleagă că el ar fi trebuit să moară în acea cameră sumbră de spital, cu opt ani în urmă. Ocupa locul altcuiva... Toate jucăriile pe care Anne le strânsese ani la rândul pentru viitorul ei copil au sfârşit în flăcările din sobă la numai o săptămână după întoarcerea din spital. Jean n-a avut niciodată o jucărie. Erau interzise pentru el. Nu le merita.

Într-o noapte, când băiatul s-a trezit din somn ţipând, mama s-a dus la patul lui şi 1-a întrebat ce se întâmplă. Înspăimântat, Jean i-a mărturisit că visase cum o umbră, un duh rău, îl urmărea printr-un tunel nesfârşit. Răspunsul lui Anne a fost clar. Era vorba despre un semn. Umbra pe care o visase era năluca fratelui său mort, care cerea răzbunare. Trebuia să facă un nou efort ca să fie un fiu mai bun, să-şi asculte întru totul mama, să nu pună la îndoială nici
una dintre vorbele ori faptele ei. Altminteri, umbra avea să prindă viaţă şi avea să-şi facă apariţia pentru a-1 duce în infern. Cu aceste cuvinte, Anne 1-a luat pe fiul ei şi 1-a dus în pivniţa casei, unde 1-a lăsat singur

în întuneric timp de douăsprezece ore, ca să se gândească la ce-i spusese. Aceea a fost prima dintre perioadele de izolare la care avea să fie supus.

Un an mai târziu, când micuţul Jean mi-a povestit într-o după-amiază toate acestea, m-a cuprins o senzaţie de groază. Voiam să-1 ajut pe băiat, să-1 încurajez şi să compensez întrucâtva mizeria în care trăia. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să adun monedele pe care le strânsesem în puşculiţă timp de câteva luni şi să mă duc la magazinul de jucării al lui monsieur Giradot. Cu bugetul pe care-1 aveam nu puteam cumpăra mare lucru şi n-am luat decât o marionetă veche, un înger din carton care putea fi mânuit cu nişte fire. L-am împachetat într-o hârtie lucitoare şi, în ziua următoare, am aşteptat ca Anne Neville să
plece la cumpărături. Am sunat la uşa casei şi am spus că sunt eu, Lazarus. Jean a deschis şi i-am dat pachetul. Era un dar, i-am spus, şi am plecat.

Nu l-am mai văzut trei săptămâni. Am bănuit că Jean se bucura de cadoul meu, dat fiind că eu nu mă mai puteam bucura de economiile mele pentru multă vreme. Am aflat însă mai târziu că îngerul acela din carton şi cârpe nu supravieţuise decât o zi. Anne 1-a găsit şi 1-a ars. Când 1-a întrebat de unde îl luase, Jean, care nu voia să mă amestece, a zis că 1-a făcut
cu mâinile lui.

Şi, într-o bună zi, pedeapsa a fost mult mai cumplită. Anne, furioasă peste măsură, 1-a dus pe băiat în pivniţă şi 1-a închis acolo, ameninţându-1 că de data aceea umbra avea să vină după el în întuneric şi că avea să-1 ia pentru totdeauna.

Jean Neville a stat acolo o săptămână întreagă. Maică-sa se amestecase într-o încăierare în Les Halles şi poliţia a închis-o, împreună cu mulţi alţii, într-o celulă comună. Când i-au dat drumul, a rătăcit pe străzi zile în şir.

La întoarcere, a găsit casa goală şi uşa de la pivniţă baricadata. Nişte vecini au ajutat-o s-o dărâme. Pivniţa era pustie. Nu era nici urmă de Jean pe nicăieri...

Lazarus făcu o pauză. Simone rămase tăcută, aşteptând ca fabricantul de jucării să termine de povestit.

— Nimeni nu 1-a mai văzut pe Jean Neville în cartier. Majoritatea celor care au avut ştiinţă despre povestea lui au bănuit că băiatul fugise printr-un chepeng din pivniţă şi că se îndepărtase cât putuse de mult de maică-sa. Îmi imaginez că asta trebuie să se fi petrecut,
deşi dacă ai fi întrebat-o pe ea, care şi-a petrecut săptămâni şi luni întregi plângând neconsolată după pierderea băiatului, sunt sigur c-ar fi spus că umbra îl luase cu sine... Ţi-am spus mai înainte că eu am fost probabil singurul prieten al lui Jean Neville. Ar fi mai corect să spun că a fost exact invers. El a fost singurul meu prieten. După mai mulţi ani, mi-am promis că, dacă avea să-mi stea în putinţă, nici un copil nu va duce vreodată lipsa unei jucării. Nici un alt copil nu avea să retrăiască coşmarul ce-l chinuise în copilărie pe prietenul meu Jean. Şi astăzi mă mai întreb pe unde o fi, dacă mai trăieşte încă. Îmi imaginez că ţi se va părea o explicaţie cam ciudată...
— Absolut deloc, răspunse ea, cu chipul ascuns în umbră.

Simone se aşeză apoi în lumină şi schiţă un zâmbet larg pentru Lazarus.
— Se face târziu, zise cu blândeţe fabricantul de jucării. Trebuie să merg să-mi văd soţia.

Simone încuviinţă.
— Mulţumesc pentru companie, madame Sauvelle, zise Lazarus retrăgându-se din încăpere în linişte.

Ea îl privi cum pleacă şi trase adânc aer în piept. Singurătatea ţesea ciudate labirinturi.

Soarele începea să apună deasupra golfului, iar prin lentilele farului scânteieri stacojiu-chihlimbarii se filtrau deasupra mării. Briza era acum mai răcoroasă, iar cerul se colora într-un albastru deschis, brăzdat de câţiva nori ce călătoreau pierduţi, aidoma unor dirijabile din vată albă. Irene stătea sprijinită uşor de umărul lui Ismael, în tăcere.

Băiatul o înconjură grijuliu cu braţul. Ea ridică ochii. Buzele îi erau întredeschise şi tremurau uşor. Ismael simţi o furnicătură în stomac şi un bubuit straniu în urechi. Era chiar inima lui, care bătea cu toată puterea. Încet, buzele lor se apropiară timid. Irene închise ochii.

Acum sau niciodată, părea să-i şoptească lui Ismael o voce lăuntrică. Băiatul alese prima opţiune şi lăsă ca gura lui să o mângâie pe cea a lui Irene. Următoarele zece secunde durară zece ani.

Mai târziu, când amândoi simţiră că nu mai există nici o barieră între ei, că fiecare privire şi fiecare gest e un cuvânt dintr-o limbă pe care numai ei o puteau pricepe, Irene şi Ismael rămaseră îmbrăţişaţi în tăcere în înaltul farului. Dacă ar fi depins numai de ei, ar fi rămas acolo până în Ziua Judecăţii de Apoi.

— Unde ţi-ar plăcea să fii peste zece ani? întrebă Irene dintr-odată. Ismael se opri să se gândească. Nu era uşor.

— Bună întrebare. Nu ştiu.

— Ce ţi-ar plăcea Să faci? Să continui meseria unchiului tău pe vas?

— Nu cred c-ar fi o idee bună.

— Atunci, ce? insistă ea.

— Nu ştiu, presupun că e o prostie...

— Ce anume e o prostie?

Ismael se cufundă într-o tăcere lungă. Irene aşteptă răbdătoare.

— Seriale pentru radio. Mi-ar plăcea să scriu seriale pentru radio, zise Ismael în cele din urmă.

În sfârşit, o spusese.

Irene îi zâmbi. Din nou acel zâmbet indefinibil şi misterios.

— Ce fel de seriale?

Ismael se uită la ea cu atenţie. Nu vorbise despre subiectul ăsta cu nimeni şi nu se simţea îndeajuns de sigur ca s-o facă. Poate că cel mai bine era să strângă pânzele şi să se întoarcă în port.

— De mister, răspunse în cele din urmă şovăielnic

— Aveam impresia că nu crezi în mistere.

— Nu-i nevoie să le crezi ca să scrii despre ele, replică Ismael. De multă vreme colecţionez tăieturi din ziare despre un individ care face seriale pentru radio. Se numeşte Orson Welles. Poate c-aş putea încerca să lucrez cu el...

— Orson Welles? N-am auzit de el, dar îmi imaginez că nu-i o persoană accesibilă. Ai deja vreo idee?

Ismael încuviinţă vag.

— Trebuie să-mi promiţi că n-ai să spui la nimeni.

Fata ridică mâna în chip solemn. Atitudinea lui Ismael i se părea copilărească, dar chestiunea o intriga.

— Vino după mine.

Ismael o duse din nou la casa pazniculuí. Odată ajunşi acolo, băiatul se apropie de un cufăr care zăcea într-un colţ şi-l deschise. Ochii îi sclipeau de emoţie.

— Prima dată când am venit aici am făcut scufundări şi am descoperit rămăşiţele bărcii cu care se presupune că s-a înecat femeia aceea acum douăzeci de ani, zise el pe un ton enigmatic. Îţi aminteşti întâmplarea pe care ţi-am povestit-o?

— Luminile din septembrie. Doamna misterioasă dispărută în timpul furtunii..., recită Irene.

— Exact. Ghiceşti ce-am găsit printre resturile bărcii?

— Ce?

Ismael băgă mâna în cufăr şi scoase o cărticică învelită în piele, păstrată într-un fel de cutie metalică, nu mai mare decât o tabacheră.

— Apa a şters unele pagini, dar mai sunt fragmente care se pot citi.

— O carte? întrebă Irene curioasă.

— Nu e o carte oarecare, o lămuri el. E un jurnal. Jurnalul ei.

Kyaneos ridică ancora înapoi spre Casa de pe Stâncă cu puţin înainte de apus. Un câmp de stele se întindea pe mantia albastră ce acoperea golful, iar sfera sângerie a soarelui se cufunda încet la orizont, ca un disc de fier încins. Irene se uita în tăcere la Ismael cum îşi pilota velierul. Băiatul îi zâmbi şi nu scăpă din ochi pânzele, atent la direcţia vântului care se înteţea
la amurg.

Înaintea lui, Irene sărutase doi băieţi. Primul, fratele uneia dintre prietenele ei de şcoală, nu fusese nimic mai mult decât un experiment. Voia să ştie ce anume se simte când faci aşa ceva. Nu i se păruse mare lucru. Cel de-al doilea, Gerard, era mai speriat decât ea şi experienţa nu-i risipise îndoielile în această privinţă. Faptul de a-l fi sărutat pe Ismael fusese diferit. Atunci când îi atinsese buzele simţise un fel de curent electric care-i străbătuse tot trupul. Atingerea lui era diferită. Mirosul lui era diferit. Totul la el era diferit.

— La ce te gândeşti? o întrebă de astă dată Ismael pe ea, intrigat de expresia ei gânditoare.
Irene îi răspunse printr-un gest enigmatic, ridicând o sprânceană.

El ridică din umeri şi continuă să piloteze velierul în direcţia promontoriului. Un stol de păsări îi escortă până la ambarcaderul dintre stânci. Luminile casei trasau nişte dâre unduitoare peste micul golf. În depărtare, punctele luminoase ale orăşelului formau o cărare de stele deasupra mării.
— E noapte deja, observă Irene cu oarecare îngrijorare. N-o să ţi se întâmple nimic, nu-i aşa?
Ismael zâmbi.
— *Kyaneos* ştie drumul pe de rost. N-o să mi se întâmple nimic.

Velierul se sprijini uşor de ambarcader. Croncănitul păsărilor de pe faleză se auzea precum un ecou îndepărtat. O fâşie albastru închis încununa acum linia incandescentă a crepusculului la orizont, iar luna zâmbea printre nori.
— Ei bine..., s-a făcut târziu, începu Irene.
— Da...

Fata sări pe uscat.
— Iau cu mine jurnalul. Promit să am grijă de el. Ismael încuviinţă. Irene lăsă să-i scape un scurt râset nervos.
— Noapte bună.

Cei doi se priviră în penumbră.
— Noapte bună, Irene.

Ismael dădu drumul frânghiilor.
— Mă gândeam să mergem mâine la lagună. Poate ţi-ar făcea plăcere să vii...

Ea încuviinţă. Curentul îndepărta încet velierul.
— Am să te iau de aici...

Silueta lui *Kyaneos* se risipi în beznă. Irene rămase acolo, uitându-se cum pleacă, până ce tenebrele nopţii îl înghiţiră cu totul. Apoi, iuţi pasul spre Casa de pe Stâncă. Mama o aştepta pe verandă, la adăpostul întunericului. Nu era nevoie să ai o diplomă în inginerie optică ca să ghiceşti că Simone văzuse şi auzise tot episodul de la ambarcader.
— Cum ţi-a mers azi? întrebă ea.

Irene înghiţi în sec. Mama îi zâmbi şmechereşte.
— Poţi să-mi povesteşti.
Irene se aşează lângă maică-sa şi se lăsă îmbrăţişată.
— Dar ţie? întrebă fata. Ţie cum ţi-a mers azi?
Simone scăpă un oftat, amintindu-şi după-amiaza petrecută în compania lui Lazarus.
Îşi strânse fiica în braţe, fără să rostească o vorbă, şi zâmbi în sinea ei.
— A fost o zi ciudată, Irene. Presupun că încep să îmbătrânesc.
— Ce prostie!
Tânăra se uită în ochii mamei sale.
— Se petrece ceva rău, mamă?
Simone zâmbi slab şi negă în tăcere.
— Mi-e dor de tatăl tău, răspunse în cele din urmă, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz până la buze.
— Tata s-a dus, zise Irene. Trebuie să-l laşi să plece.
— Nu ştiu dacă vreau să-l las să plece.
Irene o strânse în braţe şi-i simţi lacrimile în întuneric.

6. Jurnalul Almei Maltisse

Zorii zilei următoare se iviră într-o mantie de ceaţă. Primele lumini ale răsăritului o surprinseră pe Irene încă absorbită de lectura jurnalului pe care i-l dăruise Ismael. Ceea ce cu doar câteva ore în urmă începuse ca o simplă curiozitate crescuse de-a lungul nopţii până când deveni o obsesie. Chiar de la primul rând înceţoşat de trecerea timpului, caligrafia doamnei aceleia misterioase dispărute în apele golfului se dezvăluise ca o hieroglifă captivantă, o enigmă fară rezolvare care o împiedicase pe fată să se lase furată de somn.

... Azi am văzut pentru întâia oară chipul umbrei Mă observa în tăcere din întuneric, nemişcată şi la pândă. Ştiu foarte bine ce se afla în ochii aceia, forţa care o menţinea în viaţă: ura. Am putut să-i simt prezenţa şi am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, zilele
noastre în acest loc aveau să se transforme într-un coşmar. Abia acum îmi dau seama de tot ajutorul de care el are nevoie şi de faptul că, orice s-ar întâmpla, nu-l pot lăsa singur...

Pagină după pagină, vocea misterioasă a acelei femei părea că-i vorbeşte în şoaptă, încredinţându-i tainele şi gândurile cele mai intime, care fuseseră îngropate şi uitate ani la rândul. După şase ore de când începuse să citească jurnalul, doamna necunoscută se preschimbase într-un soi de prietenă nevăzută, cu glasul împotmolit în negură şi care, în lipsa altei consolări, o alesese pe ea pentru a-i da spre păstrare secretele, amintirile şi enigma acelei nopţi, o noapte de septembrie ce avea să o poarte către moarte în apele reci ale insuliţei farului.

...S-a *întâmplat din nou. De data aceasta au fost hainele mele. Azi dimineaţă, când am intrat în camera de îmbrăcat, am găsit uşa*

dulapului deschisă şi toate hainele mele, hainele pe care el mi le-a dăruit de-a lungul anilor, erau făcute ferfeniţă, sfâşiate ca şi cum lama a sute de cuţite le-ar fi ciopârţit. Acum şapte zile a *fost rândul inelului meu de logodnă. L-am găsit pe jos, deformat şi distrus. Alte bijuterii au dispărut. Oglinzile din camera mea sunt zgâriate. Cu fiecare zi care trece, prezenţa ei e tot mai puternică, iar furia tot mai palpabilă.*
E doar o chestiune de timp până când atacurile ei nu se vor mai concentra doar asupra lucrurilor mele şi se vor răsfrânge asupra mea. Pe mine mă urăşte de fapt. Pe mine vrea să mă vadă moartă. Nu e loc pentru amândouă în locul acesta...

Când Irene termină de citit ultima pagină a jurnalului, zorii aşternuseră un covor arămiu deasupra mării. Pentru o clipă se gândi că niciodată nu ştiuse atâtea lucruri despre cineva. Niciodată vreo persoană, nici chiar mama ei, nu-şi dezvăluise toate tainele sufletului în faţa ei cu sinceritatea cu care jurnalul dezgolea gândurile acelei femei pe care, ironic, n-o cunoştea. O femeie care murise cu mulţi ani înainte ca ea să vadă lumina zilei.

...Nu am pe nimeni cu care să vorbesc, căruia să-i mărturisesc groaza ce-mi invadează sufletul zi după zi. Uneori mi-aş dori să mă întorc în trecut, să refac paşii înapoi în timp. Abia atunci înţeleg cel mai bine că teama şi tristeţea mea nu se pot compara cu ale lui, că el are nevoie de mine şi că, fără mine, lumina lui s-ar stinge pentru totdeauna. Nu fac decât să-i cer Domnului forţă să supravieţuim, să fugim din calea umbrei ce se abate asupra noastră. Fiecare rând pe care-l scriu în acest jurnal mi se pare că e ultimul.

Dintr-un motiv necunoscut, Irene descoperi că simţea nevoia să plângă. În tăcere, vărsă câteva lacrimi în amintirea acelei doamne nevăzute, al cărei jurnal îi aprinsese o lumină în suflet. Ceea ce jurnalul dezvăluia despre identitatea autoarei sale consta în două cuvinte scrise la începutul primei pagini:
Alma Maltisse

În scurt timp, Irene văzu pânzele lui *Kyaneos* spintecând negura spre Casa de pe Stâncă. Luă jurnalul şi, aproape în vârful degetelor, se îndreptă spre o nouă întâlnire cu Ismael.

În doar câteva minute, ambarcaţiunea îşi deschise drum prin curentul ce biciuia extremitatea promontoriului şi se adânci în Golful Negru. Lumina dimineţii sculpta siluete pe pereţii falezei care alcătuiau o bună parte din coasta Normandiei, ziduri de rocă ce înfruntau
oceanul. Razele soarelui desenau deasupra apei scânteieri orbitoare de spumă şi argint aprins. Vântul dinspre miazănoapte împingea cu putere barca, cu chila secerând suprafaţa precum un pumnal. Pentru Ismael, totul era o simplă rutină; pentru Irene, o mie şi una de nopţi.

În ochii unei marinăriţe novice ca ea, spectacolul acela debordant de lumină şi apă părea să ascundă promisiunea nevăzută a mii de aventuri şi a tot atâtea mistere ce aşteptau să fie descoperite sub mantia oceanului. La cârmă, Ismael se arăta neobişnuit de zâmbitor şi dirija velierul în direcţia lagunei. Irene, victima recunoscătoare a vrăjii marine, continuă să-i povestească ceea ce aflase din prima ei lectură a jurnalului Almei Maltisse.

— Evident, îl scria pentru ea, explică tânăra. E curios că niciodată nu pomeneşte pe nimeni cu numele. Ca şi cum ar fi o poveste despre oameni invizibil;

— E de nepătruns, preciza Ismael, care renunţase la lectura jurnalului cu ceva vreme în urmă, socotindu-1 imposibil de citit.

— Absolut deloc, obiectă Irene. Chestia e că pentru a-1 înţelege trebuie să fii femeie.

Buzele lui Ismael părură cât pe ce să se deschidă pentru a-i da o replică copilotului său, dar, dintr-un motiv oarecare, gândurile îi bătură în retragere.

Nu după mult timp, vântul din pupă îi împinse până la intrarea în lagună. O trecătoare îngustă între stânci schiţa o deschizătură într-un port natural. Apele lagunei, care n-aveau mai mult de trei sau patru metri adâncime, erau o grădină de smaralde străvezii, iar fundul nisipos licărea ca o reţea de văluri albe la picioarele lor. Irene contemplă cu gura căscată magia

pe care arcul lagunei o adăpostea în interior. Un banc de peşti dansa sub carena lui *Kyaneos,* ca nişte mici săgeţi de argint ce străluceau la răstimpuri.

— E incredibil, îngăimă Irene.

— E laguna, lămuri Ismael, mai prozaic.

Mai târziu, în timp ce ea continua să resimtă efectul primei sale vizite în acel loc, băiatul profită ca să coboare pânzele şi să ancoreze barca. *Kyaneos* se legănă uşor, ca o frunză pe suprafaţa unui lac liniştit.

— Bine. Vrei să vezi peştera sau nu?

Drept răspuns, Irene îi oferi un zâmbet sfidător şi, continuând să-1 privească în ochi, se dezbrăcă încet de rochie. Pupilele lui Ismael se făcură cât cepele. Imaginaţia lui nu anticipase un astfel de spectacol. Irene, echipată cu un costum de baie sumar, ale cărui dimensiuni reduse ar fi făcut ca maică-sa să nu-1 considere vreodată demn de acest nume, zâmbi văzând

expresia de pe chipul lui Ismael. După ce-1 buimăci câteva secunde cu această privelişte, exact timpul necesar cât să nu se obişnuiască cu ea, sări în apă şi se făcu nevăzută sub mantia de scânteieri unduitoare. Ismael înghiţi în sec. Ori el era prea lent, ori fata aceea era prea rapidă pentru el. Fără să mai stea pe gânduri, sări în apă după ea. Avea nevoie de o baie.

Ismael şi Irene înotară până la intrarea în Peştera Liliecilor. Tunelul se adâncea în pământ precum o catedrală săpată în stâncă. Din interior se simţea un curent slab care le mângâia pielea pe sub apă. Tavanul cavernei marine forma o boltă, încununată cu sute de lungi aşchii stâncoase ce atârnau în gol ca nişte lacrimi de gheaţă pietrificată. Reflexiile apei lăsau să

se întrevadă o mie şi una de crăpături printre stânci, iar fundul nisipos căpăta o fosforescenţă spectrală ce aşternea un covor de lumină spre interior.

Irene se scufundă şi deschise ochii sub apă. În faţa ei se unduia domol un univers de sclipiri evanescente, populat de creaturi ciudate şi fascinante. Peşti mici ai căror solzi îşi schimbau culoarea în funcţie de direcţia în care reflectau lumina. Plante iridiscente pe

stânci. Crabi minusculi care umblau de colo-colo pe nisipurile submarine. Fata rămase să contemple fauna pe care o adăpostea caverna până ce simţi că nu mai are aer.
— Dacă o ţii tot aşa, o să-ţi crească coadă de peşte, ca la sirene, zise Ismael.

Ea îi făcu cu ochiul şi-l sărută în lumina slabă a cavernei.
— Eu sunt o sirenă, şopti, în timp ce pătrundea în Peştera Liliecilor.

Ismael schimbă o privire cu un crab stoic care îl scruta de pe peretele stâncos şi care părea să aibă o curiozitate antropologică pentru scena respectivă. Privirea înţeleaptă a crustaceului nu lăsa loc de îndoieli: îşi bătea din nou joc de el.

O zi completă de absenţă, se gândi Simone. Trecuseră câteva ore bune şi Hannah nu dădea nici un semn de viaţă. Simone se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu o problemă pur disciplinară. Măcar de-ar fi fost aşa. Lăsase să treacă toată ziua de duminică în aşteptarea unei veşti din partea fetei, crezând că poate fusese nevoită să meargă acasă. O mică indispoziţie. O obligaţie neaşteptată. Orice explicaţie i-ar fi fost de-ajuns. După ore de aşteptare, se hotărî să înfrunte dilema. Se pregătea să ia telefonul ca să sune la locuinţa fetei, când un apel i-o luă înainte. Vocea de la celălalt capăt al firului nu i se păru cunoscută,
iar maniera în care posesorul ei îşi dezvălui identitatea nu prea reuşi s-o liniştească.
— Bună ziua, madame Sauvelle. Numele meu este Henri Faure. Sunt comisarul şef al jandarmeriei din Golful Albastru, anunţă el apăsând pe fiecare cuvânt tot mai mult.

O tăcere tensionată puse stăpânire pe linie.
— Madame? întrebă poliţistul.
— Vă ascult.
— Nu mi-e uşor să vă spun asta...

Pentru ziua respectivă, Dorian îşi socotise încheiată activitatea ca mesager. Sarcinile pe care Simone i le încredinţase erau mai mult decât rezolvate, iar perspectiva unei după-amiezi libere se profila promiţătoare şi reconfortantă. Când ajunse la Casa de pe Stâncă, Simone nu se

întorsese încă de la Cravenmoore, iar sora lui, Irene, probabil că umbla pe undeva cu aşa-zisul ei iubit. După ce bău două pahare de lapte proaspăt unul după altul, ciudata senzaţie a casei goale, fară femei, i se păru întrucâtva descumpănitoare. Ajungeai să te obişnuieşti atât de mult cu ele, încât în absenţa lor tăcerea devenea uşor neliniştitoare. Profitând de cele câteva ore de lumină pe care le mai avea la dispoziţie, Dorian se hotărî să exploreze
pădurea Cravenmoore. În plină zi, aşa cum anticipase Simone, siluetele sinistre nu erau altceva decât arbori, arbuşti şi buruieni. Cu acest gând în minte, băiatul se îndreptă spre inima acelei păduri dese şi labirintice, care se întindea între Casa de pe Stâncă şi reşedinţa lui Lazarus Jann.

Mergea de vreo zece minute fară o direcţie precisă când băgă de seamă pentru prima dată nişte urme care înaintau în desiş dinspre faleză şi care, în mod inexplicabil, dispăreau la intrarea într-un luminiş. Băiatul se aplecă şi palpă urmele ori, mai bine zis, semnele confuze care marcau solul. Oricum ar fi fost, persoana sau obiectul care le lăsase avea o greutate
considerabilă. Dorian le mai privi încă o dată, cu atenţie, până în punctul unde dispăreau. Dacă era să dea crezare indiciilor, cel care făcuse urmele se oprise din mers în locul acela şi se evaporase.

Ridică privirea şi observă dantelăria de lumini şi umbre care se ţesea printre coroanele arborilor din Cravenmoore. Una din păsările lui Lazarus trecu printre ramuri. Băiatul nu putu să-şi reprime un fior. Nu exista oare nici un animal viu în pădurea aceea? Singura
prezenţă tangibilă era a fiinţelor mecanice care apăreau şi dispăreau în umbră, fără ca cineva să-şi poată imagina de unde vin sau încotro se îndreaptă. Continuă să examineze reţeaua complicată a pădurii şi la un moment dat observă o crăpătură adâncă într-un copac din apropiere. Dorian făcu câţiva paşi până la trunchi şi cercetă fisura. Ceva deschisese o rană profundă în lemn. Laceraţii asemănătoare traversau trunchiul până în vârf. Băiatul înghiţi în sec şi hotărî să plece de acolo cât mai grabnic.

Ismael o duse pe Irene până la o mică rocă plană care ieşea la suprafaţă cam de două palme, în mijlocul peşterii, şi se aşezară amândoi

ca să-şi tragă sufletul. Lumina care pătrundea prin gura peşterii se reflecta în interior, ţesând un ciudat dans de umbre pe bolta
şi pereţii grotei. Apa părea acolo mai caldă decât în largul mării şi din ea se ridica un soi de perdea de aburi.
— Mai sunt şi alte intrări în peşteră? întrebă Irene.
— Încă una, dar e periculoasă. Singurul mod sigur de-a intra şi de-a ieşi e pe mare, dinspre lagună.

Fata contemplă spectacolul de lumină evanescentă pe care-1 dezvăluiau măruntaiele peşterii. Locul acela crea o atmosferă învăluitoare şi hipnotizantă. Preţ de câteva secunde, Irene avu senzaţia că se află în imensa sală a unui palat sculptat în inima stâncii, un loc legendar care nu putea exista decât în vise.
— Este… magic, zise ea.

Ismael încuviinţă.
— Uneori vin aici şi stau ore în şir pe una dintre stânci, uitându-mă cum lumina îşi schimbă culoarea sub apă. E sanctuarul meu particular...
— Departe de lume, nu-i aşa?
— Cât de departe îţi poţi imagina.
— Nu-ţi prea plac oamenii, aşa este?
— Depinde ce fel de oameni, răspunse el cu un zâmbet.
— Ăsta-i un compliment?
— Poate.

Băiatul îşi întoarse privirea şi inspecta intrarea în peşteră.
— E mai bine să plecăm acum. Mareea o să urce în curând.
— Şi ce-nseamnă asta?
— Atunci când urcă mareea, curenţii ajung la intrare şi peştera se umple de apă până sus. E o capcană mortală. Poţi să rămâi prins şi să mori înecat ca un şobolan.

Dintr-odată, magia locului deveni ameninţătoare. Irene îşi imagină peştera umplându-se de apă îngheţată, lăsându-i fără putinţă de scăpare.
— Nu-i grabă..., preciza Ismael.

Fără să mai stea pe gânduri, Irene înotă către ieşire şi nu se opri până ce soarele nu-i zâmbi din nou. El o observă cum înota în mare grabă şi zâmbi în sinea lui. Era o fată de toată isprava.

Călătoria de întoarcere se desfăşură în tăcere. Vorbele din paginile jurnalului răsunau în mintea lui Irene precum un ecou ce se încăpăţâna să nu dispară. O masă de nori deşi acoperise cerul, iar soarele se ascunsese, scăldând marea într-o nuanţă plumburiu-metalică.

Vântul era mai rece, iar Irene îşi puse din nou rochia. De data aceasta Ismael abia dacă o observă în timp ce se îmbrăca, semn că băiatul era pierdut în propriile-i gânduri, oricare ar fi fost ele.

Kyaneos ocoli promontoriul pe la jumătatea după-amiezii şi îşi îndreptă prora spre casa familiei Sauvelle, în vreme ce insuliţa farului se cufunda în ceaţă. Ismael conduse velierul până la ambarcader şi efectua manevra de acostare cu obişnuita-i abilitate, deşi s-ar fi zis că mintea lui se afla la multe mile de locul acela.

Când sosi şi momentul să-şi ia rămas-bun, Irene îl apucă pe băiat de mână.

— Mulţumesc că m-ai dus la peşteră, zise ea, sărind pe uscat.

— Mereu îmi mulţumeşti şi nu ştiu de ce... Eu îţi mulţumesc ţie c-ai venit.

Irene murea de dorinţa să-1 întrebe când aveau să se mai vadă, dar, încă o dată, instinctul o sfătui să tacă. Ismael dezlegă frânghia de proră şi *Kyaneos* se îndepărtă purtat de curent.

în timp ce privea velierul cum se pierde în zare, Irene se opri pe scara din piatră a falezei. Un stol de pescăruşi îl escorta în drumul lui către luminile de pe chei. Mai departe, printre nori, luna arunca o punte de argint peste mare, călăuzind barca înapoi în orăşel.

Irene urcă una câte una treptele scării din piatră arborând un zâmbet pe care nimeni nu putea să-1 vadă. La naiba, ce mult îi plăcea băiatul ăla...

De cum intră în casă, Irene băgă de seamă că ceva nu e în regulă. Totul era prea ordonat, prea liniştit, prea tăcut. Luminile din salonul de la parter scăldau penumbra albăstrie a acelei după-amiezi înnorate. Aşezat într-unul din fotolii, Dorian privea flăcările din şemineu în tăcere. Simone, cu spatele la uşă, observa marea prin fereastra de la bucătărie, cu o ceaşcă de cafea rece în mână. Singurul zgomot era murmurul vântului care flutura steguleţele de pe acoperiş.

Dorian şi sora lui schimbară o privire. Irene se apropie de mama ei şi-i puse o mână pe umăr. Simone Sauvelle se întoarse. Avea lacrimi în ochi.
— Ce s-a întâmplat, mamă?

Maică-sa o îmbrăţişa. Irene strânse mâinile mamei într-ale sale. Erau reci. Tremurau.
— E vorba despre Hannah, şopti Simone. Se aşternu o tăcere lungă. Vântul şfichiui obloanele
Casei de pe Stâncă.
— A murit, adăugă ea.

Încet, ca un castel din cărţi de joc, lumea se prăbuşi în jurul lui Irene.

7. O cărare de umbre

Drumul care şerpuia pe lângă Plaja Englezului reflecta culorile crepusculului şi întindea o serpentină stacojie până în orăşel. În timp ce pedala pe bicicleta fratelui ei, Irene se uită înapoi, spre Casa de pe Stâncă. Cuvintele lui Simone şi groaza din ochii ei văzându-şi fiica cum pleacă în goană din casă la lăsarea serii o copleşeau încă, dar imaginea lui Ismael care naviga către vestea morţii lui Hannah era mai puternică decât orice remuşcare.

Simone îi explicase că, numai cu câteva ore înainte, doi excursionişti găsiseră trupul lui Hannah în apropierea pădurii. Din momentul acela, vestea stârnise dezolarea, murmurul şi durerea celor care avuseseră norocul să o cunoască pe tânăra aceea gureşă. Se ştia că mama ei, Elisabet, suferise o criză de nervi la aflarea veştii şi că se afla sub efectul sedativelor administrate de doctorul Giraud. Dar nimic mai mult.

Zvonurile legate de un vechi şir de crime care tulburaseră viaţa localnicilor cu ani în urmă reveniseră la suprafaţă. Erau unii care doreau să vadă în acea nenorocire un nou episod din saga macabră a asasinatelor nerezolvate care avuseseră loc în pădurea Cravenmoore în anii '20.

Alţii preferau să aştepte aflarea mai multor detalii cu privire la împrejurările în care se produsese tragedia. Totuşi, valul de murmure nu arunca nici o lumină asupra posibilei cauze a decesului. Se spunea că cei doi excursionişti care dăduseră peste trupul fetei stăteau de ore bune în sediul jandarmeriei dând declaraţii, iar doi medici legişti experţi din La Rochelle se aflau pe drum. Începând din acel punct, moartea lui Hannah era un mister.

Grăbindu-se cât putu de mult, Irene ajunse în oraş când discul soarelui se scufundase deja cu totul dincolo de orizont. Străzile erau pustii şi puţinele siluete care le străbăteau o făceau în tăcere, ca nişte umbre fără stăpân. Fata lăsă bicicleta lângă un felinar vechi care lumina intrarea pe străduţa unde se afla casa unchilor lui Ismael. Era o construcţie simplă şi fără
pretenţii, un cămin de pescari situat lângă golf. Arăta ca şi cum nu mai primise o văruiala bună de zeci de ani, iar lumina caldă a două lămpi cu ulei scotea la iveală o faţadă măcinată de vântul marin şi de salpetru.

Cu stomacul ghem, Irene se apropie de pragul casei, temătoare să sune la uşă. Cu ce drept îndrăznea să tulbure durerea familiei într-un astfel de moment? La ce se gândea?

Deodată se opri, incapabilă să meargă înainte ori să facă cale-n întoarsă, zbătându-se între îndoiala şi nevoia de a-1 vedea pe Ismael, de a-i fi alături într-un astfel de moment. Chiar atunci, uşa casei se deschise şi figura rotofeie şi severă a doctorului Giraud, medicul din
partea locului, se ivi în stradă. Ochii săi strălucitori, ascunşi îndărătul ochelarilor, remarcară prezenţa lui Irene în penumbră.

— Tu eşti fiica lui madame Sauvelle, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Dac-ai venit să-1 vezi pe Ismael, nu-i acasă, explică Giraud. Când a aflat ce s-a întâmplat cu verişoara lui, a luat barca şi-a plecat.

Medicul băgă de seamă că fata începea să se albească la faţă.

— E un marinar destoinic. O să se întoarcă.

Irene merse până în vârful cheiului. Silueta solitară a lui *Kyaneos* se profila în negură, luminată de lună. Fata se aşeză pe marginea digului şi se uită la velierul lui Ismael, care se îndrepta spre insuliţa farului. Nimeni şi nimic nu-1 mai puteau salva acum din singurătatea pe care o alesese. Irene simţi nevoia să ia o barcă şi să-1 urmeze pe băiat până la capătul lumii lui secrete, dar ştia că orice efort ar fi fost zadarnic.

Băgând de seamă cum adevăratul impact al veştii începea să-şi croiască drum în mintea ei, Irene simţi că ochii i se umpleau de lacrimi. După ce *Kyaneos* dispăruse deja în noapte, luă din nou bicicleta şi porni înapoi spre casă.

În timp ce străbătea drumul care şerpuia pe lângă plajă, putea să şi-1 imagineze pe Ismael cum stă în turnul farului, singur cu sine, în tăcere. Îşi aminti de nenumăratele ocazii în care şi ea făcuse acea călătorie înlăuntrul ei şi-şi făcu promisiunea că, orice s-ar întâmpla, nu avea să îngăduie ca băiatul să se rătăcească pe cărarea aceea de umbre.

În seara aceea masa fu scurtă. Un ritual de tăceri şi priviri rătăcite ţinu la răstimpuri locul amfitrionului, în vreme ce Simone şi cei doi copii ai săi se prefăceau că mănâncă câte ceva înainte de a se retrage în camerele lor. Pe la unsprezece, nici un suflet nu mai străbătea coridoarele şi o singură lumină din toată casa rămăsese încă aprinsă: lampa de noapte a lui
Dorian.

O briză rece pătrundea prin fereastra deschisă a camerei. Întins în pat, cu privirea pierdută printre tenebre, Dorian asculta glasurile fantomatice ale pădurii. Cu puţin înainte de miezul nopţii, băiatul stinse lumina şi se duse la fereastră. O mare întunecată de frunze se agita în bătaia vântului. Dorian îşi pironi ochii asupra vârtejului de umbre care dansau în desiş. Putea simţi cum prezenţa aceea dădea târcoale în beznă.

Dincolo de pădure se desluşea silueta sinuoasă a reşedinţei Cravenmoore şi un dreptunghi auriu la ultima fereastră din aripa nordică. Brusc, din mijlocul hăţişului se ivi un halou gălbui, tremurător. Lumini în pădure. Luminile unui felinar sau ale unei lanterne printre tufişuri. Băiatul înghiţi în sec. Mici scânteieri apăreau şi dispăreau, desenând rotocoale în adâncul
pădurii.

După un minut, îmbrăcat cu un pulover gros şi încălţat cu ghetele din piele, Dorian se furişă în vârful picioarelor pe scări în jos şi, cu o grijă nemărginită, deschise uşa de la verandă. Noaptea era rece, iar marea mugea în întuneric, la poalele falezei. Urmări cu
privirea dâra pe care o trasa luna, o fâşie argintie ce şerpuia spre inima pădurii. O furnicătură în stomac îi aduse aminte de siguranţa caldă a camerei sale. Scoase un oftat.

Luminile străpungeau negura ca nişte ace albe la marginea pădurii. Băiatul puse un picior în faţa celuilalt şi merse tot aşa mai departe. Fără

să-şi dea seama, umbrele pădurii îl învăluiră, iar Casa de pe Stâncă din spatele lui îi păru îndepărtată, infinit de îndepărtată.

Nici tot întunericul, nici toată liniştea din lume n-o puteau face pe Irene să adoarmă în noaptea aceea. În sfârşit, pe la douăsprezece, renunţă la odihnă şi aprinse mica lampă de pe măsuţa de noapte. Jurnalul Almei Maltisse zăcea lângă minusculul medalion pe care tatăl ei i-1 dăruise cu ani în urmă: un înger lucrat în argint. Irene luă jurnalul şi-1 deschise din nou la prima pagină.

Caligrafia ascuţită şi unduitoare îi ură bun-venit. Foaia, de culoare galben-ocru, părea un lan de secară în bătaia vântului. Fără grabă, în timp ce ochii îi zăboveau asupra fiecărui rând, Irene porni din nou în călătorie, spre memoria secretă a Almei Maltisse.

Imediat ce întoarse prima pagină, vraja cuvintelor o purtă departe de acel loc. Nu putea să audă nici bătaia valurilor, nici şuieratul vântului în pădure. Mintea ei era în altă lume...

...Aseară i-am auzit certându-se în bibliotecă. El ţipa şi o implora să-l lase în pace, să părăsească casa pentru totdeauna, I-a spus că nu avea nici un drept să facă ceea ce făcea cu vieţile noastre. N-am să uit niciodată sunetul acelui râset, un urlet animalic, plin de furie şi de ură, care răzbătea dindărătul pereţilor. Zgomotul a mii de carţi, care zburau de pe rafturi a răsunat în toată casa. Furia îi e pe zi ce trece tot mai mare. Din momentul în care i-am dat drumul bestiei din locul unde zăcea închisă, a căpătat neîncetat tot mai multă forţă.

În fiecare noapte, el face de pază la căpătâiul patului meu. Ştiu că îi este teamă că, lăsându-mă singură o clipă, umbra va veni după mine. De câteva zile nu-mi mai spune ce gânduri îl frământă, dar nu am nevoie. N-a dormit de săptămâni. Fiecare noapte e o aşteptare cumplită şi interminabilă. Pune sute de lumânări prin toată casa, încercând să semene lumină în fiecare colţ, pentru a nu lăsa ca întunericul să-i slujească de adăpost
umbrei. În numai o lună a îmbătrânit la faţă cu zece ani.

Câteodată cred că totul e numai din vina mea, că dacă eu aş dispărea, blestemul lui s-ar risipi odată cu mine. Poate că asta trebuie

să fac, să mă îndepărtez de el şi să mă duc la întâlnirea mea inevitabilă cu umbra. Doar asta ne-ar reda pacea. Singurul lucru care mă împiedică să fac acest pas este că nu suport ideea de a-l lăsa. Fără el, nimic nu are sens. Nici viaţa, nici moartea...

Irene ridică privirea din jurnal. Labirintul de îndoieli al Almei Maltisse i se înfăţişa deconcertant şi, în acelaşi timp, neliniştitor de apropiat. Linia dintre vinovăţie şi dorinţa de a trăi părea atât de subţire precum o lamă de cuţit otrăvită. Irene stinse lumina. Nu-şi putea lua gândul de la imaginea aceea: o lamă de cuţit otrăvită.

Dorian se afundă în pădure pe urmele fasciculului de lumină ce licărea în desiş, lumină ce putea să izvorască din orice colţ al pădurii. Frunzele umezite din pricina ceții se transformau într-un indescifrabil evantai de miraje. Zgomotul propriilor paşi devenise acum un neliniştitor protest faţă de sine. În sfârşit, trase aer în piept şi-şi reaminti cu ce scop venise acolo: nu
avea să plece până nu va şti ce anume se ascundea în pădure. Asta era tot şi nimic mai mult

Băiatul se opri la intrarea în luminişul unde cu o zi înainte găsise urmele de paşi. Acum erau neclare şi abia le puteai recunoaşte. Se apropie de trunchiul lacerat şi pipăi crestăturile. Ideea unei creaturi ce se caţără în goană printre copaci, ca o felină ieşită din infern, îi încolţi în imaginaţie. Două secunde mai târziu, primul foşnet în spatele lui îl anunţă că în apropiere
se afla cineva. Sau ceva.

Dorian se ascunse în tufiş. Vârfurile ascuţite ale arbuştilor îl zgâriau ca nişte ace. Îşi ţinu respiraţia şi se rugă pentru ca oricine ar fi fost cel care se apropia să nu-i audă bubuitul inimii aşa cum îl auzea el în clipa aceea. Imediat, luminile pâlpâitoare pe care le zărise în depărtare îşi deschiseră drum prin buruieniş, transformând ceaţa plutitoare într-un abur roşiatic.

De partea cealaltă a arbuştilor se auziră nişte paşi. Băiatul închise ochii, nemişcat ca o statuie. Paşii se opriră. Dorian simţi lipsa oxigenului, dar, din partea lui, putea să-şi petreacă următorii zece ani

fără să respire. În sfârşit, când crezu că plămânii aveau să-i explodeze, două mâini dădură la o parte crengile arbuştilor care îl ascundeau. Genunchii i se preschimbară în gelatină. Lumina unui felinar îl orbi. După un interval căruia băiatului i se păru nesfârşit, străinul puse felinarul jos şi îngenunche în faţa lui. Un chip vag familiar strălucea lângă el, dar panica îl împiedica să-i recunoască. Străinul zâmbi.

— Să vedem. Se poate şti ce anume faci aici? zise vocea, senină şi amabilă.

La un moment dat, Dorian îşi dădu seama că cel care stătea în faţa lui nu era altul decât Lazarus. Doar atunci începu iar să respire.

Abia după un sfert de oră încetară să-i mai tremure mâinile lui Dorian. Atunci Lazarus îi oferi o ceaşcă mare de ciocolată caldă şi se aşeză în faţa lui. Bărbatul îl condusese până la şopronul de lângă fabrica de jucării. Odată ajunşi acolo, pregătise pe îndelete câte o ceaşcă de ciocolată pentru fiecare.

În timp ce amândoi sorbeau zgomotos şi se priveau pe deasupra ceştii, Lazarus izbucni în râs.

— Am tras o spaimă de moarte din cauza ta, băiete, zise el.

— Dacă vă consolează cu ceva, n-a fost nimic în comparaţie cu cea pe care am tras-o eu din pricina dumneavoastră, adăugă Dorian, simţind cum ciocolata fierbinte îi inunda stomacul cu o senzaţie caldă de linişte.

— În privinţa asta n-am nici o îndoială, râse Lazarus. Acum, spune-mi ce făceai acolo, afară,

— Am văzut lumini.

— Ai văzut felinarul meu. Şi din cauza asta ai ieşit? La miezul nopţii? Ai uitat cumva ce i s-a întâmplat lui Hannah?

Dorian înghiţi, chiar dacă saliva i se păru o bilă de plumb de mare calibru.

— Nu, domnule.

— Bine. Aşadar, să nu uiţi. E periculos să umbli de colo-colo noaptea. De câteva zile am impresia că cineva dă târcoale prin pădure.

— Şi dumneavoastră aţi văzut semnele?

— Care semne?

Dorian îi mărturisi temerile şi neliniştile lui legate de prezenţa aceea stranie pe care o intuia în pădure. La început crezu că nu va fi în stare,

dar Lazarus îi inspira liniştea şi încrederea de care avea nevoie ca să-şi dea drumul la limbă. În timp ce băiatul îi povestea
evenimentele, Lazarus îl asculta cu atenţie, dar fără să-şi ascundă o anumită mirare şi chiar câte un zâmbet la auzul detaliilor celor mai fantastice ale istorisirii.
— O umbră? întrebă brusc Lazarus, cu aer sobru.
— Nu credeţi nici un cuvânt din ce v-am spus, observă Dorian.
— Nu, nu. Te cred. Sau încerc să te cred. Înţeleg că ce-mi spui e un pic cam... ciudat, zise Lazarus.
— Dar şi dumneavoastră aţi văzut ceva. De aceea vă aflaţi în pădure. Nu-i aşa?

Lazarus zâmbi.
— Da. Şi mie mi s-a părut că văd ceva, dar nu pot da atâtea detalii ca tine.

Dorian îşi termină de băut ciocolata.
— Mai vrei? îi propuse Lazarus.

Băiatul încuviinţă. Compania fabricantului de jucării se dovedea plăcută. Faptul de a bea împreună cu el o ceaşcă de ciocolată, în toiul nopţii, i se părea o experienţă emoţionantă şi educativă.

Aruncând o privire prin atelierul în care se aflau, Dorian băgă de seamă că pe una dintre mesele de lucru se afla întinsă o siluetă impunătoare, acoperită cu o pânză.
— Lucraţi la ceva nou?

Lazarus încuviinţă.
— Vrei să-ţi arăt?

Dorian făcu ochii cât cepele. Nu mai era nevoie să răspundă.
— Ei bine, trebuie să ţii cont de faptul că e o piesă neterminată..., zise bărbatul, apropiindu-se de pânză şi ridicând felinarul.
— E un automat? întrebă băiatul.
— În felul lui, da. De fapt, e o piesă cam extravagantă, bănuiesc. Ideea mi-a dat târcoale mulţi ani. În realitate, cel care mi-a sugerat-o, acum mult timp, a fost un băiat mai mult sau mai puţin de vârsta ta.
— Un prieten de-al dumneavoastră?

Lazarus zâmbi nostalgic.
— Eşti gata? îl întrebă.

Dorian aprobă energic din cap. Lazarus trase pânza care acoperea piesa.... şi băiatul, uimit, făcu un pas înapoi.

— E doar o maşinărie, Dorian. Nu trebuie să te sperii...

Dorian privi silueta aceea impunătoare. Lazarus făurise un înger din metal, un colos de aproape doi metri înălţime, înzestrat cu două aripi mari. Chipul din oţel cizelat strălucea de sub o glugă. Mâinile îi erau imense, capabile să-i strângă capul într-un pumn.

Lazarus atinse un resort situat în spate, la baza capului, iar creatura mecanică deschise ochii, două rubine aprinse ca nişte cărbuni încinşi. Îl privea. Pe el.

Dorian simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Vă rog, opriţi-l..., îl imploră.

Lazarus observă privirea îngrozită a băiatului şi se grăbi să acopere din nou automatul.

De îndată ce nu mai văzu îngerul acela diabolic, Dorian răsuflă uşurat.

— Îmi pare rău, zise Lazarus. N-ar fi trebuit să ţi-1 arăt. Nu e decât o maşinărie, Dorian. Metal. Nu te lăsa speriat de înfăţişarea lui. E doar o jucărie.

Băiatul încuviinţă fără tragere de inimă.

Lazarus se grăbi să-i servească o nouă ceaşcă plină cu ciocolată aburindă. Dorian sorbi zgomotos lichidul dens şi reconfortant, sub privirea atentă a fabricantului de jucării. După ce bău jumătate de ceaşcă, se uită la Lazarus şi cei doi îşi zâmbiră.

— Grozavă sperietură, eh? întrebă bărbatul.

Băieţaşul râse nervos.

— Probabil credeţi că sunt un fricos.

— Dimpotrivă. Foarte puţini s-ar aventura prin pădure după ceea ce s-a întâmplat cu Hannah.

— Dumneavoastră ce credeţi că s-a întâmplat?

Lazarus ridică din umeri.

— E greu de spus. Bănuiesc că va trebui să aşteptăm ca poliţia să-şi termine investigaţia.

— Da, dar...

— Dar...?

— Şi dacă într-adevăr există ceva în pădure? Insistă Dorian.

— Umbra?

Dorian încuviinţă grav.

— Ai auzit vreodată despre *Doppelgänger?* Întrebă Lazarus.

Băiatul tăgădui. Lazarus se uită la el cu coada ochiului.

— E un cuvânt german, explică. Se foloseşte pentru a descrie umbra unei persoane care, dintr-un motiv sau altul, s-a desprins de stăpânul ei. Vrei să auzi o poveste stranie despre asta?

— Vă rog...

Lazarus se aşează pe un scaun în faţa băiatului şi scoase un trabuc lung. Dorian învăţase de la cinema că acel gen de torpilă corespundea numelui de *havană* şi că, pe lângă faptul că valora o avere, împrăştia un miros înecăcios şi pătrunzător când era aprinsă. În realitate, după Greta Garbo, Groucho Max era eroul lui din matineele duminicale. Oamenii obişnuiţi se limitau să miroasă fumul de mâna a doua. Lazarus examina trabucul şi-1 puse la loc, intact, gata să-şi înceapă povestirea.

— Bine. Povestea în sine mi-a relatat-o un coleg acum multă vreme. Anul, 1915. Locul, Berlin... Dintre toţi ceasornicarii din Berlin, nici unul nu era atât de zelos în munca sa şi atât de perfecţionist în metodele sale ca Hermann Blocklin. De fapt, obsesia lui de a ajunge să creeze mecanismele cele mai precise îl făcuse să dezvolte o teorie cu privire la relaţia dintre

timp şi viteza cu care lumina se deplasa prin univers. Blocklin trăia înconjurat de ceasuri, într-o mică locuinţă care ocupa partea din spate a prăvăliei lui, pe Henrichstrasse. Era un om singuratic. Nu avea familie. Nu avea prieteni. Singurul lui tovarăş era un motan bătrân, Salman, care-şi petrecea orele în tăcere, lângă el, în timp ce Blocklin dedica ore şi zile în şir

ştiinţei sale în atelierul lui. Cu trecerea anilor, interesul a ajuns să se transforme în obsesie. Nu era deloc ciudat ca magazinul să fie închis publicului zile întregi. Zile de câte douăzeci şi patru de ore fără odihnă, pe care şi le dedica lucrului la proiectul visat: ceasul perfect, maşina universală de măsurare a timpului.

Într-una din zile, când o furtună de zăpadă făcea de două săptămâni ravagii în Berlin, ceasornicarul a primit vizita unui client ciudat, un domn distins pe nume Andreas Corelli. Corelli purta un costum elegant

de un alb strălucitor, iar părul, lung şi lucios, era argintiu. Ochii i se ascundeau îndărătul a două lentile negre. Blocklin 1-a anunţat că magazinul era
închis publicului, dar Corelli a insistat, spunându-i că venise de foarte departe numai pentru a-1 vizita. I-a explicat că era la curent cu reuşitele sale tehnice şi chiar i le-a descris în detaliu, ceea ce 1-a intrigat peste măsură pe ceasornicar, convins că descoperirile sale, cel puţin până la momentul acela, erau un mister pentru omenire.

Nici cererea lui Corelli nu a fost mai puţin bizară. Blocklin trebuia să realizeze un ceas pentru el, dar un ceas special. Acele trebuiau să se rotească în sens invers. Motivul acelei comenzi era că Andreas Corelli suferea de o maladie care urma să-i curme viaţa în numai câteva luni. Din acest motiv dorea să aibă un ceas care să numere orele, minutele şi secundele pe care le mai avea de trăit.

O cerere atât de extravagantă venea însoţită şi de o ofertă economică nu mai puţin generoasă. Mai mult, Corelli 1-a asigurat că avea să-i finanţeze investigaţiile din fondurile proprii tot restul vieţii. În schimb, nu trebuia decât să-şi dedice câteva săptămâni pentru
a crea acel mecanism.

E de prisos să spunem că Blocklin a acceptat târgul. Şi astfel s-au scurs două săptămâni de muncă intensă în atelierul său. Câteva zile mai târziu, pe când Blocklin era absorbit de îndeletnicirile sale, Andreas Corelli i-a bătut din nou la uşă. Ceasul era gata. Zâmbitor,
Corelli 1-a studiat cu atenţie şi, după ce a elogiat lucrarea ceasornicarului, i-a spus că recompensa era mai mult decât meritată. Epuizat, Blocklin i-a mărturisit că-şi pusese tot sufletul în acea comandă. Corelli a încuviinţat. Apoi a pornit ceasul şi a aşteptat ca mecanismul să înceapă să se învârtă. I-a înmânat lui Blocklin un săculeţ cu monede din aur şi şi-a luat rămas-bun de la el.

Ceasornicarul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi de lăcomie numărându-şi monedele din aur când, deodată, şi-a zărit imaginea în oglindă. S-a văzut mai bătrân, tras la faţă. Lucrase prea mult. Hotărât să-şi ia nişte zile libere, s-a retras să se odihnească. A doua zi, un soare orbitor a pătruns prin fereastră. Blocklin, obosit încă, s-a dus să-şi spele faţa şi s-a

privit din nou în oglindă. De data aceasta, însă, un fior i-a străbătut trupul. Cu o noapte în urmă, când se culcase, chipul său era al unui bărbat de patruzeci şi unu de ani, istovit şi epuizat, dar încă tânăr. Acum avea în faţa lui imaginea unui bărbat care se apropia de şaizeci. îngrozit, a ieşit în parc să ia aer. Când s-a întors la magazin, şi-a cercetat încă o dată chipul. Un bătrân îl observa din oglindă. Cuprins de panică, a ieşit în stradă şi a dat peste un vecin care 1-a întrebat dacă îl văzuse pe ceasornicarul Blocklin. Hermann, înspăimântat, a luat-o la fugă.

Şi-a petrecut noaptea într-o tavernă împuţită, în compania criminalilor şi a indivizilor cu reputaţie îndoielnică. Orice era mai bun decât să stea singur. Simţea cum pielea i se strânge minut cu minut. Oasele i se păreau sfărâmicioase. Respiraţia, greoaie.

Bătea aproape de miezul nopţii când un străin 1-a întrebat dacă putea lua loc. Blocklin s-a uitat la el. Era un bărbat tânăr şi chipeş, care n-avea mai mult de douăzeci de ani. Chipul nu i se părea cunoscut, cu excepţia ochelarilor negri care-i acopereau ochii. Blocklin a simţit o tresărire în inimă. Corelli...

Andreas Corelli s-a aşezat în fata lui şi a scos ceasul pe care Blocklin îl fabricase cu două săptămâni în urmă. Disperat, ceasornicarul 1-a întrebat ce fenomen straniu îl afecta. De ce îmbătrânea văzând cu ochii? Corelli i-a arătat ceasul. Acele se învârteau lent în sens invers. Corelli i-a amintit cuvintele lui: spusese că-şi pusese sufletul în realizarea acelui ceas. Din acest motiv, cu fiecare minut care trecea, trupul şi sufletul îi îmbătrâneau câte puţin.

Orbit de groază, Blocklin 1-a implorat să-1 ajute. I-a spus că era dispus să facă orice, să renunţe la orice, numai să-şi recupereze tinereţea şi sufletul. Corelli i-a zâmbit şi 1-a întrebat dacă e sigur de asta. Ceasornicarul şi-a întărit afirmaţia: orice!

Corelli i-a spus atunci că el e dispus să-i înapoieze ceasul şi odată cu acesta sufletul, în schimbul a ceva care, de fapt, nu-i era lui Blocklin de nici un folos: umbra lui. Ceasornicarul, descumpănit, 1-a întrebat dacă acela era singurul preţ pe care trebuia să-1 plătească: o umbră. Corelli a încuviinţat, iar Blocklin a acceptat târgul.

Ciudatul client a extras o sticluţă, i-a scos capacul şi a aşezat-o pe masă. Într-o secundă, Blocklin a văzut cum umbra lui pătrundea în

interiorul sticluţei asemenea unui vârtej de gaz. Corelli a închis sticluţa şi, luându-şi rămas-bun de la Blocklin, a plecat în noapte. Imediat ce s-a făcut nevăzut pe uşa tavernei, ceasul pe care-1 ţinea în mână şi-a schimbat sensul în care se învârteau acele.

Când Blocklin a ajuns acasă, în zori, avea din nou chipul unui bărbat tânăr. Ceasornicarul a răsuflat uşurat. Dar îl mai aştepta o surpriză. Salman, motanul lui, nu apărea pe nicăieri. L-a căutat prin toată casa şi când în sfârşit l-a găsit, un sentiment de groază a pus stăpânire pe el. Animalul atârna spânzurat de cablul electric al unei lămpi din atelierul lui. Masa de lucru era la pământ şi toate uneltele împrăştiate prin încăpere. Ai fi zis că trecuse o furtună. Totul era
distrus. Dar mai era ceva: nişte semne pe pereţi. Cineva scrisese cu stângăcie pe ziduri un cuvânt indescifrabil:
Nilkcolb

Ceasornicarul a examinat mai bine de un minut semnul acela ciudat până să-i dea de capăt. Era vorba despre propriul lui nume, inversat. Nilkcolb. Blocklin. Deodată, a auzit în spatele lui o voce care-i şoptea şi, când s-a întors, Blocklin a dat piept cu o imagine întunecată a propriei persoane, o nălucire diabolică a chipului său.

Atunci ceasornicarul a înţeles. Era umbra lui cea care-1 observa. Propria lui umbră, sfidătoare. A încercat s-o prindă, dar umbra a slobozit un râs ca de hienă şi s-a împrăştiat pe ziduri. Blocklin, cutremurat, a văzut cum umbra apuca un cuţit lung şi fugea pe uşă, pierzându-se în penumbră.

Prima crimă de pe Henrichstrasse a avut loc chiar în noaptea aceea. Mai mulţi martori au declarat că îl văzuseră pe ceasornicarul Blocklin înjunghiindu-1 cu sânge rece pe soldatul care trecea în zori pe străduţă. Poliţia 1-a arestat şi 1-a supus unui lung interogatoriu. În noaptea următoare, în timp ce Blocklin se afla sub pază în celulă, au avut loc alte două crime. Oamenii au început să vorbească despre un asasin misterios care acţiona la adăpostul umbrelor nopţii din Berlin. Blocklin a încercat să le explice autorităţilor ce se petrece, dar nimeni n-a vrut să-1 asculte. Ziarele speculau pe marginea misterioasei posibilităţi a unui asasin care reuşea, noapte de noapte, să scape din celula sa de maximă siguranţă,

pentru a săvârşi cele mai înspăimântătoare crime din câte îşi amintea oraşul Berlin.

Teroarea umbrei din Berlin a durat exact douăzeci şi cinci de zile. Sfârşitul acelui caz ciudat a venit într-un mod la fel de neaşteptat şi inexplicabil ca şi începutul. În noaptea de 12 ianuarie 1916, umbra lui Hermann Blocklin a pătruns în sumbra închisoare a poliţiei secrete.
O santinelă care stătea de pază în faţa celulei a jurat că-l văzuse pe Blocklin luptându-se cu o umbră şi că, la un moment dat în timpul încăierării, ceasornicarul înjunghiase umbra. În zori, schimbarea santinelei la găsit pe Blocklin mort în celula sa, cu o rană în dreptul inimii.

Câteva zile mai târziu, un necunoscut pe nume Andreas Corelli s-a oferit să plătească cheltuielile pentru înmormântarea lui Blocklin în groapa comună a cimitirului din Berlin. Nimeni, cu excepţia groparului şi a unui individ ciudat care purta ochelari negri, nu a asistat la ceremonie. Cazul crimelor de pe Henrichstrasse rămâne încă deschis şi nerezolvat în
arhivele poliţiei din Berlin..

— Uau..., zise Dorian în şoaptă când Lazarus şi-a încheiat povestirea. Şi toate astea chiar s-au întâmplat?

Fabricantul de jucării zâmbi.

— Nu. Dar ştiam că o să-ţi placă povestea.

Dorian îşi afundă ochii în ceaşcă. Înţelese că Lazarus născocise povestea aceea doar ca să-i şteargă sperietura provocată de îngerul mecanic. Un truc bun, dar un truc la urma urmei. Lazarus îl bătu amical cu palma pe umăr.

— Mi se pare că s-a făcut cam târziu ca să ne jucăm de-a detectivii, observă el. Haidem, te duc acasă.

— Îmi promiteţi că n-o să-i spuneţi nimic mamei? îl imploră Dorian.

— Numai dacă tu îmi promiţi că n-o să te mai plimbi prin pădure singur şi noaptea; cel puţin până când se va lămuri ce s-a întâmplat cu Hannah...

Cei doi se uitară unul la altul.

— De acord, se învoi băiatul.

Lazarus îi strânse mâna ca un veritabil om de afaceri. Apoi, arborând un zâmbet misterios, fabricantul de jucării se duse la un dulap, scoase o cutie din lemn şi i-o înmâna lui Dorian.

— Ce e? întrebă băiatul curios.

— Mister. Deschide-o.

Dorian deschise cutia. Lumina felinarelor dezvălui o figură din argint de mărimea mâinii lui. Dorian se uita la Lazarus cu gura căscată. Fabricatul de jucării zâmbi.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum funcţionează.

Lazarus lua obiectul şi-l aşează pe masă. La o simplă atingere a degetelor, figura se puse în mişcare şi-şi arătă adevărata natură. Un înger. Identic cu cel pe care-l văzuse, dar mult mai mic.

— Cu aceste dimensiuni nu te poate speria, nu?

Dorian încuviinţă, entuziasmat.

— Atunci, ăsta va fi îngerul tău păzitor. Ca să te apere de umbre...

Lazarus îl însoţi pe Dorian prin pădure până la Casa de pe Stâncă şi pe drum îi explică secrete şi tehnici ale construcţiei de automate şi de mecanisme a căror complexitate şi ingeniozitate i se păreau fraţi buni cu magia. Lazarus părea să ştie totul şi avea răspuns pentru chestiunile cele mai complicate şi mai încuietoare. Nu aveai cum să-l prinzi pe picior greşit.

Când ajunseră la marginea pădurii. Dorian era fascinat şi mândru de noul său prieten.

— Să nu uiţi de pactul nostru, da? şopti Lazarus. Fără excursii nocturne.

Dorian încuviinţă din cap şi se îndreptă spre casă. Fabricantul de jucării aşteptă afară şi nu plecă până ce băiatul nu ajunse în camera lui şi-l salută de la fereastră. Lazarus îi întoarse salutul şi se cufundă din nou în umbrele pădurii.

Întins în pat, Dorian păstra încă pe chip un zâmbet. Toate grijile şi neliniştile lui păreau să se fi evaporat. Relaxat, băiatul deschise cutia şi scoase îngerul mecanic pe care i-l dăruise Lazarus. Era o piesă perfectă, de o frumuseţe supranaturală. Complexitatea mecanismului aducea cu sine ecourile unei ştiinţe misterioase şi captivante. Dorian lăsă figura pe podea,

lângă pat, şi stinse lumina. Lazarus era un geniu. Acesta era cuvântul. Dorian îl auzise de sute de ori şi mereu îl surprindea că era atât de folosit când, de fapt, nu se potrivea în nici un fel cu cei în cauză. În sfârşit, el cunoscuse un geniu adevărat. Şi, în plus, era prietenul lui.

Entuziasmul făcu loc unui somn irezistibil. Dorian căzu pradă oboselii şi lăsă ca mintea să-l poarte într-o aventură unde el, moştenitorul ştiinţei lui Lazarus, inventa o maşinărie care prindea umbrele şi elibera lumea de o sinistră organizaţie malefică.

Dorian dormea deja când, pe neaşteptate, figura începu să-şi întindă uşor aripile. Îngerul metalic întoarse capul şi ridică un braţ. Ochii săi negri, două lacrimi de obsidian, străluceau în penumbră.

8. Incognito

Trecură trei zile (ară ca Irene să primească vreo veste de la Ismael. În orăşel nu era nici urmă de băiat, iar velierul nu se vedea la chei. Un aer de furtună mătura coasta Normandiei şi aşternea deasupra golfului o mantie de cenuşă care avea să se prelungească timp de aproape o săptămână.

Străduţele lâncezeau încă sub burniţa uşoară în dimineaţa când Hannah fu condusă pe ultimul drum până la micul cimitir de pe culmea dealului care se ridica în partea de nord-est a Golfului Albastru. Procesiunea ajunse până la porţile incintei şi, din dorinţa expresă a familiei, ceremonia finală se desfăşură în cea mai strictă intimitate, în vreme ce locuitorii se
întorceau la casele lor prin ploaie, în tăcere, întovărăşiţi de amintirea fetei ca de o umbră.

Lazarus se oferi să o însoţească pe Simone şi pe copii înapoi la Casa de pe Stâncă, în timp ce adunarea se risipea precum o perdea de ceaţă la răsărit. Chiar atunci, Irene zări silueta solitară a lui Ismael, care contempla marea plumburie de pe vârful stâncii ce încununa faleza dimprejurul cimitirului. Fu de-ajuns o privire între ea şi maică-sa, pentru ca Simone să
încuviinţeze şi s-o lase să plece. Nu după mult timp, maşina lui Lazarus se îndepărta pe şoseaua ermitei Saint Roland iar Irene urca poteca ce ducea la faleză.

La orizont, pe mare, se desluşea vuietul unei furtuni cu descărcări electrice, ce aprindea printre nori mantii de lumină aidoma unor tancuri din metal încins. Fata îl găsi pe Ismael aşezat pe o stâncă, cu privirea

rătăcită în ocean. În depărtare, insuliţa farului şi promontoriul se pierdeau în negură.

Dintr-odată, pe când se întorceau în oraş, Ismael îi dezvălui lui Irene unde îşi petrecuse ultimele trei zile. Băiatul îşi începu povestirea din momentul în care primise vestea.

Plecase cu *Kyaneos* spre insuliţa farului, încercând să fugă de un sentiment de care nu exista putinţă de scăpare. Orele următoare, până la ivirea zorilor, îi dăduseră posibilitatea să-şi limpezească mintea şi să-şi concentreze atenţia asupra unei noi luminiţe de la capătul tunelului: să-l dea în vileag pe responsabilul acelei nenorociri şi să-1 facă să plătească pentru ea. Dorinţa de răzbunare părea singurul antidot în stare să-i aline durerea.

Explicaţiile jandarmeriei nu-1 mulţumeau absolut deloc. Secretomania cu care autorităţile locale trataseră cazul i se părea cel puţin suspectă. La un moment dat, înainte de răsăritul zilei următoare, Ismael se hotărâse să demareze propriile investigaţii. Cu orice preţ. Începând din clipa aceea nu aveau să mai existe reguli. În aceeaşi noapte, Ismael se furişă în improvizatul
laborator de medicină legală al doctorului Giraud. Servindu-se de propria-i îndrăzneală şi de o pereche de cleşti, tăie verigile lanţurilor şi orice îi stătea în cale.

Irene ascultă, oscilând între uimire şi neîncredere, cum Ismael se strecurase în dependinţele funebre, aşteptând ca Giraud să plece şi cum, prin aburii formolului şi o penumbră spectrală, căutase cu atenţie în arhiva doctorului dosarul legat de Hannah.

De unde făcuse rost de atâta sânge rece pentru o ispravă ca aceea rămânea de văzut dar, evident, nu i-1 furnizaseră cele două cadavre acoperite cu linţolii pe care le găsise. Aparţineau unor scafandri care, în noaptea precedentă, avuseseră ghinionul să facă scufundări
într-un curent submarin din strâmtoarea La Rochelle, în încercarea de a recupera încărcătura de pe un velier împotmolit în recif.

Irene, palidă ca o păpuşă de porţelan, ascultă relatarea macabră de la un capăt la celălalt, inclusiv episodul în care Ismael se împiedicase de una dintre mesele de operaţie. Odată ce povestirea băiatului trecu în aer

liber, tânăra răsuflă uşurată. Ismael luase dosarul în barcă şi-şi petrecuse două ore căutând să-şi deschidă drum prin hăţişul de termeni medicali ai doctorului Giraud.

Irene înghiţi în sec.

— Şi-atunci, cum a murit? îngăimă ea.

Ismael se uită fix în ochii ei. În ai lui sclipea un licăr straniu.

— Nu se ştie cum. Dar se ştie în schimb din ce cauză. Potrivit raportului, verdictul oficial este stop cardiac, explică el. În analiza finală, însă, Giraud a notat că, în opinia sa, Hannah a văzut ceva în pădure care i-a provocat un atac de panică.

Panică. Cuvântul se pierdu în ecoul minţii sale. Prietena ei Hannah murise de frică şi orice ar fi fost ceea ce-i provocase groază se afla încă în pădure.

— S-a întâmplat duminica, nu? zise Irene. Ceva trebuie să se fi petrecut în ziua aia...

Ismael încuviinţă încet. Era evident că băiatul se gândise la acelaşi lucru cu mult timp înaintea ei.

— Sau cu o noapte în urmă, sugeră Ismael.

Irene îl privi uimită.

— Hannah şi-a petrecut noaptea aceea la Cravenmoore. A doua zi nu mai era nici urmă de ea. Până când au găsit-o moartă, în pădure, zise băiatul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am fost în pădure. Sunt urme. Crengi rupte. A avut loc o luptă. Cineva a urmărit-o pe Hannah din casă.

— De la Cravenmoore?

Ismael încuviinţă din nou.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu o zi înainte să dispară. Poate că asta va explica cine sau ce a urmărit-o în pădure.

— Şi cum putem face asta? Adică poliţia, vreau să spun..., preciză Irene.

— Nu-mi vine în minte decât un singur mod.

— Cravenmoore, şopti ea.

— Exact. În noaptea asta...

Amurgul deschidea frânturi arămii în perdeaua de nori care se deplasa dinspre orizont, vestind o furtună. Pe măsură ce umbrele se cerneau deasupra golfului, noaptea lăsa să se întrevadă un luminiş pe bolta cerească, prin care se putea admira cercul de lumină aproape perfect pe care-1 desena luna în creştere. Lumina ei argintie aşternea un covor de raze în camera lui Irene. Fata îşi ridică o clipă ochii din jurnalul Almei Maltisse şi contemplă sfera aceea care-i zâmbea de pe firmament. Încă douăzeci şi patru de ore şi circumferinţa ei avea să fie completă. A treia lună plină a verii. Noaptea măştilor în Golful Albastru.

Totuşi, în clipa aceea, imaginea lunii căpătă pentru ea o altă semnificaţie. Peste numai câteva minute urma să meargă la întâlnirea secretă cu Ismael, de la marginea pădurii. Ideea de a traversa bezna şi de a se adânci în labirinturile din Cravenmoore i se părea acum o imprudenţă. Sau, mai bine zis, o nebunie. Pe de altă parte, în acele momente nu se simţea în
stare să-1 dezamăgească pe Ismael, aşa cum se întâmplase chiar în după-amiaza aceea, când băiatul îi spusese că va merge la reşedinţa lui Lazarus Jann în căutare de răspunsuri la moartea lui Hannah. Cum nu-şi putea lămuri gândurile, fata luă din nou jurnalul Almei Maltisse şi se refugie în paginile lui.

...De trei zile nu mai ştiu nimic de el. A plecat pe neaşteptate la miezul nopţii, convins de faptul că, dacă se îndepărtează de mine, umbra îl va urmări pe el. N-a vrut să-mi spună încotro se duce, dar bănuiesc că s-a refugiat pe insuliţa farului. Întotdeauna s-a retras
în locul acela solitar ca să caute linişte şi am impresia că de data aceasta s-a întors acolo, aidoma unui copil înspăimântat, pentru a-şi înfrunta coşmarul. Totuşi, absenţa lui m-a făcut să mă îndoiesc de ceea ce crezusem până acum. În aceste trei zile, umbra nu s-a mai întors. Am stat închisă în camera mea, înconjurată de lumini, lumânări şi lămpi cu ulei. Nici un colţ
al încăperii nu era în întuneric. Abia am reuşit să adorm.

În timp ce scriu aceste rânduri, în plină noapte, pot să văd de la fereastră insuliţa farului în negură. O lumină străluceşte printre stânci.

Ştiu că e el, singur, prizonier în temniţa la care s-a condamnat. Nu pot să mai stau nici măcar o oră aici. Dacă trebuie să înfruntăm acest coşmar, vreau s-o facem împreună. Şi dacă trebuie să pierim în încercare, atunci să pierim tot împreună.

Nu-mi mai pasă dacă trăiesc o zi în plus sau în minus din această nebunie. Sunt sigură că umbra nu ne va da nici un răgaz. Nu pot să mai suport nici o săptămână ca aceasta. Am conştiinţa curată şi sufletul împăcat. Frica din primele zile este acum doar oboseală şi deznădejde.

Mâine, în timp ce oamenii din oraş vor petrece la balul mascat din piaţa principală, voi lua o barcă din port şi voi pleca în căutarea lui. Nu-mi pasă de consecinţe. Sunt pregătită să le accept Mi-e de ajuns să stau alături de el şi să-i fiu de ajutor până în ultima clipă.

Ceva înlăuntrul meu îmi spune că poate mai există o şansă pentru noi ca să trăim iarăşi o viaţă normală, fericită, în linişte. Nu trag nădejde la nimic mai mult...

Zgomotul unei pietricele în geam o smulse din lectură. Irene închise cartea şi aruncă o privire afară. Ismael aştepta la marginea pădurii. În timp ce-şi punea o jachetă groasă de lână, fata văzu cum luna se ascunde încet printre nori.

Irene îşi observă mama, cu atenţie, din capul scărilor, încă o dată Simone căzuse pradă somnului în fotoliul ei preferat, în faţa ferestrei de unde se vedea golful. O carte îi zăcea în poală, iar ochelarii de citit erau căzuţi pe nas precum o săniuţă pe trambulină. Intr-un colţ, un radio din lemn, lucrat cu ciudate motive *art nouveau,* susura acordurile tenebroase ale unui
serial poliţist. Profitând de situaţie, Irene trecu în vârful picioarelor pe lângă Simone şi se furişă în bucătăria care dădea în curtea din spate a Casei de pe Stâncă. Toată operaţiunea nu-i luă mai mult de cincisprezece secunde.

Ismael o aştepta afară, echipat cu o jachetă simplă din piele, nişte pantaloni de lucru şi o pereche de ghete care păreau să fi bătut drumul până la Constautinopol şi înapoi de vreo şase ori. Briza nocturnă aducea

cu sine o ceaţă rece dinspre golf, întinzând peste pădure o ghirlandă de tenebre unduitoare.

Irene îşi încheie jacheta până la gât şi încuviinţă în tăcere la privirea atentă a băiatului. Fără să rostească o vorbă, cei doi pătrunseră pe cărarea care traversa desişul. O galerie de sunete invizibile însufleţea umbrele pădurii. Foşnetul frunzelor agitându-se în vânt acoperea zgomotul mării care se izbea de ţărm. Irene merse pe urmele lui Ismael. Chipul lunii se ghicea fugitiv prin ţesătura de nori ce călătoreau deasupra golfului, cufundând pădurea într-o fantomatică penumbră tremurătoare. La jumătatea drumului, Irene îl luă pe Ismael de mână şi nu-i dădu drumul până ce în faţa lor nu se ivi silueta reşedinţei Cravenmoore. La un semn al băiatului, se opriră în spatele unui trunchi de copac lovit de trăsnet. Preţ de câteva secunde,
luna străpunse perdeaua catifelată de nori şi un fascicul de lumină inundă faţada reşedinţei
Cravenmoore, desenând fiecare basorelief şi contur şi trasând hipnotizantul portret al unei stranii catedrale pierdute în adâncurile unei păduri blestemate. Apariţia fugară se descompuse într-un cilindru întunecat, iar un dreptunghi de lumină aurie se formă la poalele vilei. Silueta lui Lazarus Jann se zări în pragul intrării principale. Fabricantul de jucării închise uşa în spatele său şi coborî încet treptele înspre cărarea ce străjuia pădurea.

— E Lazarus. În fiecare noapte face o plimbare prin pădure, murmură Irene.

Ismael încuviinţă în tăcere şi o opri pe fată, aţintindu-şi privirea asupra fabricatului de jucării, care se îndrepta către marginea pădurii, în direcţia lor. Irene îi aruncă lui Ismael o privire întrebătoare. Băiatul lăsă să-i scape un oftat şi se uită nervos de jur împrejur. Auziră paşii lui Lazarus. Ismael o luă pe Irene de braţ şi o împinse spre interiorul trunchiului mort
al copacului.

— Pe aici. Repede! şopti.

Interiorul trunchiului emana un puternic miros de umezeală şi putreziciune. Lumina lăptoasă de afară se filtra prin nişte mici orificii aflate de-a lungul lemnului mort şi desena o improbabilă scară cu trepte

de lumină ce urcau prin trunchiul cavernos. Irene simţi o furnicătură în stomac. La doi metri deasupra lor băgă de seamă un şir de puncte luminoase minuscule. Ochi. Fu cât pe ce să-i scape un ţipăt. Mâna lui Ismael i-o luă înainte. Urletul i se opri în gât, în timp ce băiatul continua s-o ţină strâns.

— Nu sunt decât nişte lilieci, pentru numele lui Dumnezeu! Stai liniştită! îi şopti el în vreme ce Lazarus trecea pe lângă trunchi, spre pădure.

Prudent, Ismael îi ţinu lui Irene gura acoperită până ce paşii proprietarului reşedinţei Cravenmoore se îndepărtară. Aripile nevăzute ale liliecilor se zbătură în întuneric. Irene simţi aerul pe faţă şi mirosul acid al animalelor.

— Credeam că nu ţi-e frică de lilieci..., zise Ismael. Tot înainte!

Irene merse în urma lui prin grădina de la Cravenmoore, spre partea din spate a vilei. La fiecare pas, îşi repeta că nu era nimeni în casă şi că senzaţia de a fi observată nu era decât o simplă închipuire a minţii ei.

Ajunseră la aripa care făcea legătura cu vechea fabrică de jucării a lui Lazarus şi se opriră în faţa uşii a ceea ce părea să fie un atelier sau o hală de asamblare. Ismael scoase un briceag şi îl deschise. Lama sclipi în întuneric. Băiatul introduse vârful în broască şi pipăi cu atenţie mecanismul intern.

— Dă-te la o parte. Am nevoie de mai multă lumină.

Irene se dădu înapoi câţiva paşi şi scrută penumbra care domnea în interiorul fabricii de jucării. Geamurile păreau înceţoşate din pricina atâtor ani de abandon şi era practic imposibil să desluşeşti ce se afla de cealaltă parte.

— Hai, hai..., murmură Ismael pentru sine, în timp ce continua să forţeze încuietoarea.

Irene îl observă şi-şi înăbuşi vocea interioară care începea să-i sugereze că faptul de a pătrunde ilegal pe o proprietate privată nu era deloc o idee bună. În sfârşit, mecanismul încuietorii cedă cu un scrâşnet aproape imperceptibil. Un zâmbet lumină faţa lui Ismael.

Uşa se deschise vreo doi centimetri.

— Floare la ureche, zise împingând-o uşor.

— Să ne grăbim, îl zori Irene. Lazarus n-o să stea afară multă vreme.

Ismael pătrunse înăuntru. Irene trase adânc aer în piept şi-l urmă. Interiorul era inundat de o perdea ceţoasă şi densă de praf, prinsă într-o lumină palidă care plutea aidoma unui nor de abur. Mirosul a diverse produse chimice făcea atmosfera irespirabilă. Ismael închise uşa în spatele lui şi amândoi se treziră dinaintea unei lumi de umbre indescifrabile. Rămăşiţele
fabricii de jucării a lui Lazarus Jann zăceau în beznă, cufundate într-un somn veşnic.

— Nu se vede nimic, murmură Irene, reprimându-şi dorinţa de-a ieşi din locul acela cât mai grabnic.

— Trebuie să aşteptăm ca ochii să ni se obişnuiască cu penumbra. E o chestiune de câteva secunde, sugeră, Ismael fără prea multă convingere.

Secundele trecură în zadar. Perdeaua de întuneric care acoperea hala fabricii lui Lazarus nu se risipi. Irene se străduia să întrezărească o direcţie înspre care să pornească, când privirea îi fu atrasă de o figură nemişcată ce stătea în picioare câţiva metri mai încolo.

Un spasm de groază o săgeta în stomac.

— Ismael, aici mai e cineva...., zise fata, prinzându-se cu putere de braţul băiatului.

Ismael scrută penumbra şi înghiţi în sec. O figură cu braţele întinse plutea suspendată în aer. Silueta se balansa lent, ca un pendul, şi un păr lung îi cădea pe umeri. Cu mâini tremurânde, băiatul îşi pipăi buzunarul jachetei şi scoase o cutie de chibrituri. Figura
stătea în continuare nemişcată, ca o statuie însufleţită gata să se năpustească asupra lor de îndată ce s-ar fi aprins o lumină.

Ismael scăpară un chibrit şi flacăra licăritoare îi orbi pentru o clipă. Irene se prinse de el cu putere.

După câteva secunde, priveliştea care i se înfăţişă dinaintea ochilor o lăsă fără forţă. Un val grozav de frig îi străbătu trupul. În faţa ei, atârnat de tavan cu braţele întinse, se afla trupul mamei ei, Simone, care se legăna în lumina tremurătoare a flăcării.

— Dumnezeule...

Figura se învârti uşor în jurul propriei axe şi dezvălui cealaltă latură a feţei. Cabluri şi angrenaje sclipiră în lumina slabă. Chipul era împărţit în două jumătăţi şi numai una dintre ele era terminată.

— E o maşinărie, doar o maşinărie, zise Ismael, încercând s-o liniştească.

Irene observă macabra imitaţie a lui Simone. Trăsăturile ei. Culoarea ochilor, a părului. Fiecare semn de pe piele, fiecare linie de pe chip erau reproduse într-o mască inexpresivă şi înfiorătoare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă.

Ismael arătă spre ceea ce părea să fie o uşă de intrare în casă, în celălalt capăt al atelierului.

— Pe aici, sugeră el îndepărtând-o pe Irene de sinistra figură suspendată în aer.

Fata, aflată încă sub efectul acelei apariţii, îl urmă, năucită şi înspăimântată.

Imediat, chibritul lui Ismael se stinse şi întunericul îi învălui din nou.

Nici nu ajunseră bine la uşa care ducea în interiorul vilei Cravenmoore, că perdeaua de umbre care li se aşternuse la picioare se deschise în spatele lor ca o floare neagră, căpătând volum şi prelingându-se pe ziduri. Umbra se îndreptă către bancurile de lucru din atelier, iar dâra ei tenebroasă străbătu pânza albă ce acoperea figura îngerului mecanic pe care Lazarus
i-1 arătase lui Dorian cu o noapte în urmă. Încet, umbra se strecură pe sub marginile linţoliului şi masa de abur pătrunse prin încheieturile structurii metalice.

Silueta umbrei dispăru complet în interiorul acelui corp de metal. Un abur îngheţat cuprinse creatura mecanică, formând o pânză de păianjen din gheaţă. Apoi, ochii îngerului se deschiseră puţin câte puţin în întuneric: două rubine aprinse sub pânză.

Figura titanică se ridică domol şi-şi deschise aripile. Puse apoi încet picioarele pe pământ. Ghearele zgâriară suprafaţa lemnului, lăsând în urmă nişte crestături. Perdeaua de lumină albăstruie care plutea în aer prinse spirala de fum ce urca din chibritul stins pe care Ismael îl aruncase. Îngerul trecu prin ea şi se pierdu în negură, mergând pe urmele celor doi tineri.

9. Noaptea transfigurată

Ecoul îndepărtat al unui ciocănit insistent o smulse pe Simone din lumea ei de acuarele tremurătoare şi luni care se topeau în monede de argint incandescent. Zgomotul ajunse din nou la urechile ei, dar de data aceasta Simone se trezi de-a binelea şi înţelese că încă o dată somnul o doborâse, zădărnicindu-i intenţia de a citi măcar un capitol înainte de miezul
nopţii. În timp ce-şi lua ochelarii de citit, auzi iarăşi sunetul şi pentru prima oară izbuti să-1 identifice. Cineva bătea uşor în geamul care dădea spre verandă. Simone se ridică şi recunoscu de partea cealaltă chipul surâzător al lui Lazarus. Simţi pe loc cum i se înroşesc obrajii. În timp ce deschidea uşa, îşi văzu imaginea în oglinda din vestibul. Un dezastru.

— Bună seara, madame Sauvelle. Poate că nu e cel mai potrivit moment..., zise Lazarus.

— Nici vorbă. Am... Adevărul e că citeam şi am adormit.

— Asta înseamnă că trebuie să schimbi cartea, preciza Lazarus.

— Bănuiesc că da. Dar intră, te rog.

— N-aş vrea să te deranjez.

— Nu spune prostii. Intră, te rog.

Lazarus încuviinţă amabil şi intră în casă. Făcu rapid din ochi un tur de recunoaştere a camerei.

— Casa de pe Stâncă n-a arătat niciodată mai bine ca acum, zise el. Te felicit.

— Tot meritul e al lui Irene. Ea este decoratoarea familiei. O ceaşcă de ceai? Cafea...?

— Un ceai ar fi perfect, dar...

— Nici un cuvânt în plus. Şi mie o să-mi prindă bine unul.

Privirile li se încrucişară pentru o clipă. Lazarus zâmbi cu căldură. Simone, brusc stânjenită, coborî privirea şi se concentra la pregătirea ceaiului.

— Te întrebi probabil care este motivul vizitei mele, începu fabricantul de jucării.

„Într-adevăr", îşi zise Simone în sinea ei.

— Adevărul e că în fiecare noapte fac o plimbare prin pădure până la faleză. Mă ajută să mă relaxez, se auzi glasul lui Lazarus.

O pauză abia marcată de sunetul apei în ceainic se aşternu între cei doi.

— Ai auzit despre balul mascat care are loc în fiecare an în Golful Albastru, madame Sauvelle?

— Ultima lună plină din august..., îşi aminti Simone.

— Aşa este. Mă întrebam... Ei bine, vreau să înţelegi că nu există nici un fel de obligaţie în propunerea mea, altminteri n-aş îndrăzni să ţi-o formulez, adică, nu ştiu dacă mă fac înţeles...

Lazarus părea agitat ca un elev de liceu. Ea îi zâmbi senină.

— Mă întrebam dacă ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti anul acesta, zise în cele din urmă bărbatul.

Simone înghiţi în sec. Zâmbetul lui Lazarus păli treptat.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi cer asta. Acceptă scuzele mele...

— Cu sau fără zahăr? îl întrerupse Simone cu amabilitate.

— Poftim?

— Ceaiul. Cu sau fară zahăr?

— Două linguriţe.

Simone încuviinţă şi amestecă tacticos cele două linguriţe de zahăr. Apoi îi întinse ceaşca lui Lazarus si-i zâmbi.

— Poate te-am jignit...

— Nicidecum. Doar că nu sunt obişnuită să primesc astfel de invitaţii. Dar mi-ar plăcea să merg cu dumneata la bal, răspunse femeia, surprinsă de propria-i decizie.

Chipul lui Lazarus se lumină într-un zâmbet larg. Pentru o clipă, Simone se simţi cu treizeci de ani mai tânără. Era o senzaţie ambiguă, la jumătatea drumului între sublim şi ridicol. O senzaţie periculos de ameţitoare. O senzaţie mai puternică decât pudoarea, decât

Reticența ori remuşcarea. Uitase cât de reconfortant era să simtă că cineva este interesat de ea.

Zece minute mai târziu, conversaţia continua pe veranda Casei de pe Stâncă. Briza mării legăna lămpile cu ulei atârnate în perete. Sprijinindu-se de balustrada din lemn, Lazarus privea la coroanele arborilor care se agitau în pădure: o mare neagră şi fremătătoare.

Simone se uită la chipul fabricantului de jucării.

— Mă bucur să ştiu că te simţi bine în casă, zise Lazarus. Cum s-au adaptat copiii tăi la viaţa din Golful Albastru?

— Nu mă pot plânge. Dimpotrivă. De fapt, Irene se pare că cochetează cu un băiat din oraş. Un anume Ismael. îl cunoşti?

— Ismael..., da, sigur. Un băiat bun, din câte ştiu, zise Lazarus distant.

— Asta sper. Chiar şi aşa, eu încă aştept să mi-1 prezinte.

— Aşa sunt copiii. Trebuie să te pui în locul lor..., sugeră Lazarus.

— Presupun că fac ca toate mamele: devin ridicolă protejându-mi exagerat de mult fiica de aproape cincisprezece ani.

— E ceva foarte firesc.

— Nu ştiu dacă şi ea e de aceeaşi părere.

Lazarus zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Ce ştii despre el? întrebă Simone.

— Despre Ismael?... Ei bine..., nu prea multe..., începu el. Ştiu că este un marinar destoinic. Se spune că e un tânăr introvertit şi puţin înclinat spre a-şi face prieteni. Adevărul e că nici eu nu prea sunt la curent cu treburile de prin partea locului... Dar nu cred că trebuie să te îngrijorezi.

Sunetul vocilor se căţăra până la fereastra lui precum spirala de fum a unei ţigări prost stinse: capricioasă şi şerpuitoare. Să-1 ignori, imposibil. Murmurul mării abia dacă ascundea cuvintele lui Lazarus şi ale mamei lui, jos, pe verandă, deşi, pentru o clipă, Dorian ar fi vrut să se întâmple asta şi conversaţia aceea să nu fi ajuns niciodată la urechile lui. Era ceva care-1
neliniştea în fiecare inflexiune, în fiecare frază. Ceva nedefinit, o prezenţă nevăzută ce părea că domneşte în fiecare vorbă.

Poate că de vină era faptul că îşi auzea mama pălăvrăgind în voie cu un bărbat care nu era tatăl lui, chiar dacă bărbatul acela era Lazarus, pe

care Dorian îl considera prieten. Poate că era nuanţa aceea de intimitate ce părea să se zugrăvească în cuvintele celor doi. Poate, îşi zise Dorian în cele din urmă, nu era decât gelozia şi încăpăţânarea stupidă de a pretinde că mama lui nu putea să se bucure din nou de o discuţie între patru ochi cu un alt bărbat adult. Iar acest
lucru era egoist. Egoist şi nedrept. La urma urmelor, Simone, pe lângă faptul că era mama lui, era o femeie din carne şi oase, care avea nevoie de prietenia şi tovărăşia altcuiva în afară de copiii ei. Orice carte care se respectă o spune foarte clar. Dorian recapitula aspectul teoretic al raţionamentului. La nivelul acesta, totul i se părea perfect. Practica însă era altă mâncare de peşte.

Cu sfială, fără să aprindă lumina, Dorian se duse la fereastră şi aruncă o ocheadă spre verandă. „Egoist şi, pe deasupra, spion", păru să-i şoptească un glas lăuntric. Din comodul anonimat al nopţii, Dorian observă umbra mamei lui proiectându-se pe podeaua verandei.
În picioare, Lazarus privea marea, neagră şi de nepătruns. Dorian înghiţi în sec. Briza flutură perdelele care-l ascundeau şi băiatul făcu fără să vrea un pas înapoi. Vocea mamei lui rosti câteva vorbe pe care nu le putu desluşi. Nu era treaba lui, conchise el, ruşinat de faptul că stătuse la pândă.

Tocmai se pregătea să se îndepărteze uşor de la fereastră, când, cu coada ochiului, băgă de seamă o mişcare în penumbră. Dorian se întoarse brusc, simţind cum i se face părul măciucă. Camera era cufundată în beznă, străpunsă ici şi colo de fâşii de lumină albăstruie ce se insinuau prin perdelele unduitoare. Bâjbâi încet pe măsuţa de noapte căutând întrerupătorul
de la lampă. Lemnul era rece. Îi luă câteva secunde până ce găsi butonul. Dorian apăsă pe întrerupător. Spirala metalică a becului se aprinse cu o lumină fugitivă şi se stinse dintr-o suflare. Licărirea vaporoasă îl orbi pentru o clipă, apoi întunericul se făcu şi mai dens, ca un puţ adânc cu apă neagră.

„Becul s-a ars", îşi zise. „Un lucru obişnuit. Metalul din care e fabricată spirala de rezistentă, wolframul, are o durată de viaţă limitată". Îi explicaseră la şcoală. Toate aceste gânduri liniştitoare se risipiră atunci când Dorian observă din nou acea mişcare printre umbre.

Sau mai exact, din umbre.

Simţi un val de frig când băgă de seamă că, dinaintea lui, o formă părea că se mişcă în întuneric. Silueta, neagră şi opacă, se opri în mijlocul încăperii. „Mă observă", şopti vocea din mintea lui. Umbra păru că înaintează prin beznă, iar Dorian îşi dădu seama că nu
podeaua era cea care se mişca, ci genunchii lui, care tremurau de spaimă dinaintea acelei întunecate forme spectrale, care se apropia tot mai mult.

Dorian făcu câţiva paşi înapoi, până ce fu învăluit de puţina lumină care pătrundea prin fereastră. Umbra se opri acolo unde începea întunericul. Băiatul simţi că nu mai are mult şi dinţii încep să-i clănţăne, dar îşi strânse maxilarul cu putere şi-şi înăbuşi dorinţa de-a închide ochii. Deodată, cineva păru că rosteşte nişte cuvinte. Îi luă câteva secunde până să-şi dea
seama că era chiar el cel care vorbea. Pe un ton ferm şi fără nici o urmă de teamă.

— Afară de aici, murmură Dorian în direcţia umbrelor. Am spus afară.

Atunci, un sunet înfiorător ajunse la urechile lui, un sunet ce părea să fie ecoul unui râset îndepărtat, crud şi malefic. Chiar în acel moment trăsăturile umbrei se iviră din penumbră ca un miraj de ape de obsidian. Negre. Demonice.

— Afară de aici, se auzi pe sine spunând.

Masa de abur negru se risipi sub ochii lui, iar umbra traversă camera în mare grabă, ca un nor de gaz incandescent, până la uşă. Odată ajunsă acolo, silueta formă o spirală fantasmagorică care se strecură prin gaura cheii, o tornadă de tenebre absorbită de o forţa
nevăzută.

Doar atunci rezistenţa becului se aprinse din nou şi o lumină caldă inundă camera. Impactul brusc al luminii electrice îi smulse un ţipăt de groază, care i se opri în gât. Cercetă cu privirea fiecare ungher al încăperii, dar apariţia pe care avusese impresia că o vede cu câteva secunde în urmă dispăruse cu desăvârşire.

Dorian trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre uşă. Puse mâna pe clanţă. Metalul era rece ca gheaţa, înarmându-se cu hotărâre, o deschise şi scrută umbrele de pe coridor. Nimic.

Domol, închise din nou uşa de la cameră şi se întoarse la fereastră. Jos, pe verandă, Lazarus îşi lua rămas-bun de la mama lui. Chiar înainte să plece, fabricantul de jucării se aplecă şi o sărută pe obraz. Un sărut scurt, abia o atingere. Dorian îşi simţi stomacul
strângându-se până la dimensiunea unui bob de mazăre. După o clipă, dintre umbre, bărbatul ridică privirea şi îi zâmbi. Sângele îi îngheţă în vine.

Fabricatul de jucării se îndepărtă agale spre pădure, sub lumina lunii. Oricât de mult se strădui, Dorian nu izbuti să vadă unde se reflecta umbra lui Lazarus. Nu după mult timp, întunericul îl înghiţi.

După ce traversară un lung culoar care făcea legătura între fabrica de jucării şi casă, Ismael şi Irene se adânciră în măruntaiele vilei Cravenmoore. La adăpostul nopţii, locuinţa lui Lazarus părea un palat de tenebre ale cărui coridoare, populate cu zeci de creaturi mecanice, se întindeau spre întuneric în toate direcţiile. Lumina care încununa scara în spirală din mijlocul vilei răspândea o ploaie de sclipiri purpurii, aurii şi azurii care se reflectau în interiorul reşedinţei Cravenmoore aidoma unor bule scăpate dintr-un caleidoscop.

În ochii lui Irene, siluetele adormite ale automatelor şi chipurile neînsufleţite de pe ziduri trimiteau la o stranie vrajă ce ar fi ţinut captive sufletele a zeci de foşti locatari ai vilei. Ismael, mai realist, nu vedea în ele decât reflectarea minţii labirintice şi insondabile care le crease. Iar asta nu-l liniştea câtuşi de puţin; dimpotrivă, pe măsură ce se aventurau pe domeniile lui Lazarus Jann, prezenţa nevăzută a fabricantului de jucării părea mai intensă ca niciodată. Personalitatea lui se regăsea în fiecare detaliu ascuns al acelei construcţii baroce: de la tavan, o cupolă cu fresce ce înfăţişau scene din poveşti celebre, până la pardoseala
pe care păşeau, o nesfârşită tablă de şah care alcătuia o reţea hipnotizantă şi înşela privirea cu un extravagant efect optic, de o profunzime infinită. Mersul prin Cravenmoore era ca şi cum te-ai fi cufundat într-un vis ameţitor şi în acelaşi timp înspăimântător.

Ismael se opri la picioarele uneia dintre scări şi cercetă cu atenţie traiectoria în spirală care se pierdea în înalt. Intre timp, Irene observă că faţa unuia dintre ceasurile mecanice ale lui Lazarus, în formă de soare,

deschidea ochii şi zâmbea. Atunci când acul care indica ora ajunse în poziţia verticală bătând miezul nopţii, sfera se învârti în jurul propriei axe şi soarele
făcu loc unei luni ce răspândea o lumină spectrală. Ochii întunecaţi şi strălucitori ai lunii se roteau lent dintr-o parte în cealaltă.
— Să mergem sus, şopti Ismael. Camera lui Hannah era la etajul al doilea.
— Aici sunt zeci de camere, Ismael. Cum o să ştim care era a ei?
— Hannah mi-a spus că se află în capătul unui coridor, cu vedere spre golf.

Irene încuviinţă, deşi nu era prea lămurită. Băiatul părea la fel de copleşit de atmosfera acelui loc ca şi ea, dar n-ar fi recunoscut asta nici într-o sută de ani. Se uitară amândoi încă o dată la ceas.
— E miezul nopţii deja. Lazarus o să se întoarcă curând, zise Irene.
— Să mergem.

Scara urca într-o spirală bizantină ce părea că sfidează legea gravitaţiei, arcuindu-se progresiv precum conductele de acces la cupola unei mari catedrale. După o urcare vertiginoasă, trecură de intrarea de la primul etaj. Ismael o apucă pe Irene de mână şi continuă să urce. Curbura pereţilor devenea acum tot mai pronunţată, iar traseul se transforma treptat într-un esofag claustrofobic săpat în piatră.
— Încă puţin, zise băiatul, citind în tăcerea neliniştitoare a lui Irene.

O veşnicie mai târziu - în realitate, vreo treizeci de secunde - izbutiră să scape din conducta aceea asfixiantă şi să ajungă la uşa de acces de la al doilea nivel din Cravenmoore. În faţa lor se deschidea coridorul principal din aripa estică. O haită de figuri pietrificate stătea la pândă în umbră.
— Ar fi mai bine să ne separăm, sugeră Ismael.
— Ştiam că o să zici asta.
— În schimb, alege tu ce parte vrei să explorezi, propuse Ismael, încercând să glumească.

Irene se uită în ambele direcţii. Către est se desluşeau corpurile a trei figuri cu glugă, în jurul unui cazan imens: vrăjitoare. Fata arătă în direcţia opusă.
— Încolo.

— Nu sunt decât nişte maşinării, Irene, zise Ismael. N-au viaţă. Simple jucării.
— Spune-mi asta dimineaţa.
— Bine, atunci o să explorez eu partea aia. Ne întâlnim aici peste cincisprezece minute. Dacă n-am găsit nimic, ghinion. Ne luăm tălpăşiţa, consimţi el. Promit.

Ea încuviinţă. Ismael îi întinse cutia cu chibrituri.
— În caz că ai nevoie.

Irene o puse în buzunarul de la jachetă şi se mai uită o dată la Ismael. Băiatul se aplecă şi o sărută uşor pe buze.
— Baftă, şopti el.

Înainte să-i poată răspunde, se îndepărtă spre capătul coridorului îngropat în beznă. „Baftă", îşi zise Irene.

Ecoul paşilor lui Ismael se pierdu în spatele ei. Fata trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului care traversa axul central al vilei. Culoarul se bifurca în dreptul scării centrale. Irene se aplecă uşor peste hăul ce cobora până la parter. O rază de lumină cădea pieziş printr-un soi de lucarnă din vârful cupolei, trasând un curcubeu ce brăzda tenebrele.

Din punctul acela, coridorul se ramifica în două direcţii: spre sud şi spre vest. Aripa vestică era singura care avea vedere spre golf. Fără să stea pe gânduri, Irene pătrunse pe lungul coridor, lăsând în urmă reconfortanta claritate ce se revărsa prin lucarnă. Dintr-odată, băgă de seamă că un văl semitransparent traversa coridorul: în realitate, nu era decât o perdea din mătase, dincolo de care culoarul căpăta o înfăţişare vizibil diferită. Nu se mai vedea nici o figură ascunsă în umbră. Pe ghirlanda care susţinea perdeluţa despărţitoare era brodată o literă. O iniţială:
A

Irene dădu la o parte vălul perdeluţei şi trecu dincolo de frontiera aceea stranie care părea să împartă aripa vestică în două. O suflare rece şi nevăzută îi mângâie chipul şi, pentru întâia oară, fata observă că pereţii erau acoperiţi cu o dantelărie complicată de basoreliefuri lucrate în lemn. Din locul acela nu se puteau zări decât trei uşi. Câte una de o

parte şi de cealaltă a coridorului şi o a treia, cea mai mare dintre ele, în capăt, marcată cu iniţiala pe care o văzuse
pe perdeaua din spatele ei.

Irene se îndreptă domol spre uşa aceea. Basoreliefurile din jur înfăţişau scene indescifrabile ce personificau creaturi stranii. Fiecare din ele se suprapunea la rândul
ei cu altele, formând un ocean de hieroglife a căror semnificaţie îi scăpa cu desăvârşire. Când ajunse la uşa din capătul coridorului, ideea c-ar fi fost puţin probabil ca Hannah să fi ocupat o cameră în locul acela prinsese deja contur în mintea ei. Totuşi, vraja locului era mai puternică decât atmosfera sinistră de sanctuar interzis care se respira acolo. O prezenţă intensă părea că pluteşte în aer. O prezenţă aproape palpabilă.

Irene simţi cum îi creşte pulsul şi puse o mână tremurândă pe clanţă. Ceva o opri. O presimţire. Mai avea încă timp să dea înapoi, să se întâlnească cu Ismael şi să fugă din casa aceea înainte ca Lazarus să bage de seamă incursiunea lor. Clanţa cedă uşor sub presiunea degetelor, alunecându-i pe piele. Închise ochii. N-avea de ce să intre acolo. Era de-ajuns să
facă cale-ntoarsă. N-avea nici un motiv să cedeze dinaintea acelei atmosfere ireale, ca din vis, care-i şoptea să deschidă uşa şi să-i treacă pragul fără întoarcere. Fata deschise ochii.

Coridorul în beznă lăsa să se ghicească o cale de scăpare. Irene oftă. Pentru o clipă, ochii îi rătăciră prin scânteierile ce colorau vălul de mătase. Chiar în acel moment, o siluetă întunecată se profila îndărătul perdeluţei şi se opri de partea cealaltă.

— Ismael? murmură Irene.

Silueta rămase acolo câteva secunde şi apoi, fără să scoată nici un sunet, dispăru din nou printre umbre.

— Ismael, tu eşti? întrebă din nou.

Otrava lentă a fricii începuse să-i curgă prin vene. Fără să-şi ia privirea de la punctul acela, deschise uşa camerei şi pătrunse înăuntru, închizând-o în spatele ei. Preţ de o secundă, lumina de safir ce se revărsa dinspre ferestrele mari, înalte şi înguste, o orbi. Apoi, în timp ce pupilele i se obişnuiau cu luminozitatea evanescentă a încăperii, Irene reuşi să aprindă,

cu mâini tremurânde, unul din chibriturile pe care i le dăduse Ismael. Lumina arămie a flăcării o ajută să descopere o sală somptuoasă, demnă de un palat, al cărei lux şi splendoare păreau desprinse din paginile unui basm.

Labirinticul tavan în casete desena un vârtej baroc în mijlocul încăperii. Într-un capăt, un magnific baldachin,de care atârnau nişte lungi văluri aurii, adăpostea un pat. În centrul camerei, pe o masă din marmură se găsea o imensă tablă de şah cu piese lucrate în cristal. În celălalt capăt, Irene descoperi o altă sursă de lumină care sporea atmosfera aceea iridescentă: gura cavernoasă a unui şemineu în care ardeau buşteni groşi, scânteind de jăratec. Deasupra şemineului era agăţat un portret mare. Un chip alb, cu cele mai delicate trăsături care se pot imagina la o fiinţă umană, încadra ochii profunzi şi trişti ai unei femei de o frumuseţe
înduioşătoare. Doamna din portret apărea înveşmântată într-o lungă rochie albă, iar în spatele ei se putea desluşi insuliţa farului din mijlocul golfului.

Irene se apropie încet de portret, ţinând în sus chibritul aprins până ce flacăra îi arse degetele. În timp ce-şi lingea arsura, tânăra observă un sfeşnic pe o masă de scris. N-avea neapărată nevoie de el, dar aprinse lumânarea cu alt chibrit. Flacăra răspândi din nou în jurul ei o aură de lumină. Pe masa de scris, o carte legată în piele era deschisă la jumătate.

Irene recunoscu caligrafia ce-i era atât de familiară pe hârtia pergaminată şi acoperită cu un strat de praf care abia îi îngăduia să citească cuvintele scrise pe pagină. Fata suflă uşor şi un nor de mii de particule strălucitoare se risipi pe masă. Luă cartea în mâini şi răsfoi paginile până ajunse la prima. Apropie volumul de lumină şi-şi plimbă ochii peste cuvintele imprimate
cu litere argintii. Încet, pe măsură ce mintea ei pătrundea înţelesul acelor vorbe, un fior intens i se implântă în ceafa aidoma unui ac îngheţat.

Alexandra Alma Maltisse
Lazarus Joseph Jann
1915

O bucată de lemn trosni în foc, scuipând mici scântei care se risipiră atingând pardoseala. Irene închise cartea şi o aşeză la loc pe masa de scris. Atunci băgă de seamă că, în celălalt capăt al camerei, îndărătul baldachinului care se unduia, cineva o observa. O siluetă zveltă era întinsă în pat. O femeie. Irene făcu câţiva paşi spre ea. Femeia ridică o mână.

— Alma? şopti Irene, îngrozită de sunetul propriei voci.

Fata străbătu distanţa care o despărţea de pat şi se opri. Inima îi bătea cu putere şi abia respira. Dădu uşor la o parte draperiile. În clipa aceea, o adiere rece traversă încăperea şi agită vălurile. Irene se întoarse şi se uită spre uşă. Pe pardoseală se întindea o umbră,

ca o baltă mare de cerneală care se împrăştia pe sub uşă. Un sunet fantomatic, o voce îndepărtată şi plină de ură, păru că şopteşte ceva în întuneric.

După o clipă, uşa se deschise cu o forţă nestăvilită şi se izbi de interiorul camerei, smulgând-o practic din ţâţâni. Când gheara cu unghii ascuţite ca lamele unui cuţit de oţel se ivi dintre umbre, Irene ţipă din toți rărunchii.

Ismael începea să creadă că de bună seamă făcuse vreo greşeală în încercarea de a localiza mental camera lui Hannah. Când ea îi descrisese casa, băiatul îşi trasase propriul plan al reşedinţei Cravenmoore. Însă odată aflat înăuntru, structura labirintică a vilei i se părea indescifrabilă. Toate camerele din aripa pe care se hotărâse s-o exploreze erau ermetic închise. Nici una dintre încuietori nu cedase iscusinţei sale, iar ceasul nu părea să arate compasiune de vreun fel faţă de eşecul său răsunător.

Cele cincisprezece minute pe care le stabilise cu Irene se scurseră în zadar, iar gândul de a abandona pentru noaptea aceea căutarea începea să-1 tenteze. O simpla privire spre lugubrele decoraţiuni ale acelui loc îi sugerau o mie şi una de scuze ca să dea bir cu fugiţii. Luase deja hotărârea să părăsească vila, când auzi ţipătul lui Irene: abia un firicel de glas ce răzbătea

dintr-un ungher neştiut prin tenebrele de la Cravenmoore. Ecoul se răspândi în mai multe direcţii. Ismael simţi cum şuvoiul de adrenalină îi

arde venele şi se năpusti atât de repede cât îl ţinură picioarele spre celălalt capăt al acelui coridor monumental.

Abia se opri să privească sinistrul tunel de forme întunecoase ce se prelingea pe lângă el. Trecu pe sub lumina spectrală a lucarnei din vârful cupolei şi depăşi încrucişarea de coridoare din jurul scării centrale. Reţeaua de dale de pe pardoseală părea că se alungeşte sub paşii lui, iar fuga vertiginoasă pe coridor că nu mai are sfârşit, ca şi cum ar fi alergat spre infinit.

Ţipetele lui Irene îi ajunseră din nou la urechi, de astă dată mai aproape. Ismael trecu de draperiile transparente şi, în cele din urmă, dibui intrarea în camera din capătul aripei vestice. Fără să mai stea pe gânduri, băiatul se năpusti înăuntru, neştiind ce anume îl aştepta acolo.

Imaginea misterioasă a unei camere monumentale i se înfăţişă ochilor la lumina jăratecului ce scânteia în şemineu. Silueta lui Irene, care se profila dinaintea unei ferestre mari scăldate într-o lumină azurie, îl linişti pentru o clipă, dar imediat desluşi în ochii fetei o groază oarbă. Ismael se întoarse automat, iar priveliştea pe care o descoperi îi înceţoşa mintea, paralizându-

1 aidoma dansului hipnotizant al unui şarpe.

Ridicându-se dintre umbre, o siluetă titanică îşi deschise două aripi mari şi negre, aripile unui liliac. Sau ale unui demon.

Îngerul întinse două braţe lungi, terminate prin câte o gheara, alcătuite la rândul lor din degete lungi şi negre; lama de oţel a unghiilor îi străluci pe dinaintea feţei acoperite cu o glugă.

Ismael făcu un pas înapoi în direcţia focului, iar îngerul ridică capul, dezvăluindu-şi trăsăturile în lumina flăcărilor. Era ceva mai mult decât o simplă maşinărie figura aceea sinistră. Ceva se refugiase în interiorul ei, transformând-o într-o marionetă infernală, o prezenţă palpabilă şi malefică. Băiatul făcu un efort să nu închidă ochii şi prinse capătul încă nears al unui trunchi preschimbat pe jumătate în jăratec. Învârtindu-1 amenințător prin faţa îngerului, arătă spre uşă.

— Du-te încet spre uşă, îi şopti lui Irene.

Fata, paralizată de frică, nu-i băgă în seamă cuvintele.

— Fă ce ţi-am spus, porunci Ismael energic.

Tonul vocii lui o trezi pe Irene. Încuviinţă tremurând şi începu să meargă spre uşă. Abia parcursese vreo doi metri, când îngerul se întoarse către ea, ca un prădător atent şi răbdător. Irene simţi cum picioarele i se făceau una cu pardoseala.

— Nu te uita la el şi mergi tot înainte, ordonă Ismael continuând să învârtă ameninţător trunchiul prin faţa îngerului.

Irene mai făcu un pas. Creatura întoarse capul spre ea şi tânăra lăsă să-i scape un geamăt.

Profitând de neatenţie, Ismael îl lovi pe înger cu trunchiul în cap. Impactul stârni o ploaie de scântei. Mai înainte să poată retrage trunchiul, una dintre gheare strânse lemnul şi nişte unghii lungi de cinci centimetri, puternice ca nişte cuţite de vânătoare, îl făcură bucăţi sub ochii lui. Îngerul făcu un pas în direcţia lui Ismael. Băiatul simţi cum pardoseala vibra
sub greutatea adversarului său.

— Nu eşti decât o maşinărie blestemată. O grămadă blestemată de tinichea..., murmură el încercând să-şi şteargă din minte groaza pe care i-o provocau ochii aceia stacojii care se iveau de sub gluga îngerului.

Pupilele demonice ale creaturii se micşorară, lent, până ce trasară un filament sângeriu peste corneeie de obsidian, precum ochii unei feline mari. Îngerul mai făcu un pas spre el. Ismael aruncă rapid o privire înspre uşă. Rămâneau mai mult de opt metri până la ea. N-avea putinţă de scăpare, însă Irene da.

— Când o să-ţi spun, alergi până ia uşă şi nu te opreşti decât când ajungi afară din casă.

— Ce spui?

— Nu comenta acum, protestă Ismael, fără să-şi ia ochii de la creatură. Fugi!

Băiatul calcula în minte cât timp i-ar fi luat să alerge până la fereastră şi să încerce să scape prin crestăturile de pe faţadă, când ceva neaşteptat se petrecu. Irene, în loc să se îndrepte spre uşă şi să fugă luă din şemineu un buştean aprins şi-l înfruntă pe înger.

— Uită-te la mine, nenorocitule, strigă ea dând foc cu trunchiul pelerinei care-l acoperea pe înger şi smulgându-i un urlet de furie umbrei care se ascundea în interior.

Ismael, uimit, se năpusti spre Irene şi ajunse chiar la timp ca s-o culce la pământ, mai înainte ca cele cinci lame ale ghearei s-o facă bucăţi. Pelerina îngerului se preschimbă într-o mantie de flăcări, iar silueta colosală a creaturii deveni o spirală de foc. Ismael o apucă pe
Irene de braţ şi o ajuta să se ridice. Încercară amândoi să fugă spre ieşire, dar îngerul le tăie calea după ce-şi smulse pelerina de foc care-1 învăluia. O structură din oţel înnegrit apăru dintre flăcări.

Fără să-i dea drumul fetei nici o secundă (pentru evitarea unor noi încercări de eroism), Ismael o duse târâş până la fereastră şi aruncă în geam cu unul din scaune. O ploaie de ţăndări căzu peste ei, iar vântul rece al nopţii ridică perdelele până în tavan, În spatele lor simţeau paşii îngerului care înainta spre ei.

— Repede! Sări pe cornişă! strigă băiatul.

— Poftim?! gemu Irene neîncrezătoare.

Fără să mai stea la discuţii, ei o împinse în exterior. Fata trecu prin gaura deschisă în geam şi se văzu suspendată la o înălţime de aproape patruzeci de metri. Inima îi tresări, convinsă că în numai câteva zecimi de secundă trupul i se va precipita în gol. Însă Ismael nu-şi slăbi strânsoarea nici un milimetru şi, dintr-o mişcare, o ridică din nou pe cornişa îngustă care împrejmuia faţada precum un coridor printre nori. Sări în urma ei şi o împinse înainte. Vântul îi îngheţă sudoarea care i se prelingea pe faţă.

— Nu te uita In jos! strigă el.

Înaintaseră abia un metru când gheara îngerului îşi făcu apariţia prin fereastră în spatele lor; unghiile stârniră o ploaie de scântei pe rocă şi lăsară patru cicatrice pe piatră. Irene slobozi un ţipăt când simţi cum picioarele îi tremură pe cornişă, iar trupul i se clatină periculos deasupra hăului.

— Nu pot merge mai departe, Ismael, zise ea. Dacă mai fac un pas, o să cad.

— Ba poţi. Şi ai s-o faci. Tot înainte, o zori el apucând-o strâns de mână. Dacă o să cazi, cădem amândoi.

Fata încercă să-i zâmbească. Dintr-odată, la doi metri mai în faţă, una din ferestre explodă violent şi proiectă în exterior mii de bucăţele de

sticlă. Ghearele îngerului ţâşniră în afară şi, după o clipă, trupul creaturii se agăţă de faţadă ca un păianjen.

— Dumnezeule.,., gemu Irene.

Ismael încercă să dea înapoi, trăgând-o după el. Îngerul se târî pe piatră; silueta lui aproape că se confunda cu chipurile diabolice ale garguielor care susţineau friza superioară a faţadei de la Cravenmoore.

Mintea băiatului examina în grabă tot ce li se deschidea înaintea ochilor. Creatura înainta puţin câte puţin spre ei

— Ismael...

— Ştiu, ştiu!

Băiatul calculă şansele pe care le aveau să supravieţuiască unui salt de la înălţimea aceea. Zero, cu bunăvoinţă. Alternativa de a intra din nou în cameră presupunea prea mult timp: îngerul i-ar fi ajuns din urmă în timp ce ei ar fi încercat să refacă drumul pe cornişă. Ştia că le mai rămâneau doar câteva secunde ca să ia o decizie, oricare ar fi fost aceasta. Mâna lui Irene o strânse cu putere pe a lui; tremura. Băiatul se mai uită încă o dată la înger, care se târa încet dar sigur spre ei. Înghiţi şi se uită în direcţia opusă. Sistemul de canalizare şi evacuare a apei cobora de-a lungul faţadei până jos. În timp ce o jumătate a creierului său se întreba dacă structura aceea ar fi putut suporta greutatea a două persoane, cealaltă jumătate se străduia să găsească metoda prin care să se prindă de burlanele groase: ultima lor şansă.

— Ţine-te strâns de mine, murmură în cele din urmă.

Irene se uită la el. Apoi se uită în jos – un abis - şi-i citi gândurile.

— Ah, Dumnezeule !

Ismael îi făcu cu ochiul.

— Baftă, şopti.

Gheara îngerului se înfipse la patru centimetri de chipul ei. Irene ţipă şi se prinse de Ismael, închizând ochii. Se lansau într-o cădere vertiginoasă. Când fata îi deschise din nou, amândoi erau suspendaţi în gol. Ismael cobora pe canalul de scurgere fără să-şi poată
frâna căderea. Îşi simţi stomacul în gât. Deasupra lor, îngerul lovi ţevăria strivind-o de faţadă. Ismael băgă de seamă că din pricina frecării avea julituri pe mâini şi pe antebraţe care-i provocau o arsură ce, în câteva secunde, avea să se transforme într-o durere ascuţită,

îngerul se târî spre ei şi încercă să apuce burlanul... Dar propria lui greutate îl smulse de pe zid.

Atunci masa metalică a creaturii se precipită în gol, trăgând după sine toată ţevăria care, cu Ismael şi Irene, trasă în aer un arc până la pământ. Băiatul se luptă să nu piardă controlul, însă durerea şi viteza cu care cădeau îi zădărniciră eforturile.

Burlanele le alunecară printre braţe şi aterizară amândoi în heleşteul imens care împrejmuia aripa vestică a vilei Cravenmoore. Impactul cu întinderea îngheţată de apă neagră fu violent. Inerţia căderii îi propulsa până în fundul alunecos al lagunei. Irene simţi că apa rece îi pătrunde în nări şi-i arde gâtul. Un val de panică o cuprinse. Deschise ochii sub apă şi din pricina usturimii nu văzu decât un puţ de beznă. O siluetă apăru lângă ea: Ismael. Băiatul o prinse şi o ridică la suprafaţă. Ieşiră la aer cu o lungă răsuflare.

— Repede, o zori el.

Irene observă urmele şi rănile pe care Ismael le avea pe mâni şi pe braţe.

— Nu-i nimic, minţi băiatul, sărind afară din heleşteu.

Ea îl urmă. Hainele le erau ude leoarcă, iar frigul nopţii făcea să li se lipească de trup ca o dureroasă mantie de brumă pe piele. Ismael scrută umbrele din jur.

— Unde e? întrebă Irene.

— Poate că impactul căderii l-a...

Ceva se mişcă printre arbuşti. Recunoscură imediat cei doi ochi stacojii. Îngerul era încă acolo şi, orice ar fi fost ceea ce-i ghida mişcările, nu era dispus să-i lase să scape cu viaţă.

— Fugi!

Se năpustiră amândoi în goana mare spre marginea pădurii. Hainele ude le îngreunau fuga, iar frigul începea să le pătrundă în oase. Auziră zgomotul îngerului în buruieniş. Ismael o trase pe fată după el cu putere şi se îndreptă spre inima pădurii, acolo unde ceaţa devenea mai deasă.

— Încotro mergem? se smiorcâi Irene, dându-şi seama că se afundau într-o zonă a pădurii pe care n-o cunoşteau.

Ismael nu se osteni să răspundă şi se mărgini să tragă de ea cu disperare. Irene simţi buruienişul cum îi rănea pielea gleznelor şi

greutatea epuizării consumându-i muşchii. Nu putea să ţină ritmul acela pentru multă vreme. În câteva secunde, creatura i-ar fi ajuns din urmă în străfundurile pădurii şi i-ar fi ciopârţit cu ghearele.

— Nu mai pot...

— Ba poţi!

Băiatul o târa după el. Capul i se învârtea şi putea auzi cum crengile rupte trosneau în spatele lor, la doar câţiva metri. Pentru o clipă crezu că avea să leşine, dar o durere ascuţită în picior îl trezi la dureroasa realitate. Una din ghearele îngerului se ivi dintre arbuşti şi-i făcu o tăietură pe coapsă. Fata ţipă. Chipul creaturii apăru în spatele lor. Irene încercă să închidă ochii, dar nu-şi putu lua privirea de la prădătorul acela infernal.

Chiar atunci se ivi în faţa lor gura unei peşteri ascunse în buruieniş. Ismael se repezi înăuntru, trăgând-o pe Irene după el. Carevasăzică, acela era locul unde o ducea. O peşteră. Oare Ismael credea că acolo îngerul ar fi renunţat să-i hăituiască? Drept răspuns, Irene auzi zgomotul ghearelor care zgâriau pereţii de stâncă ai grotei. Ismael o târî prin tunelul îngust până ce se opriră în dreptul unui orificiu săpat în pământ, o deschizătură în gol. Din interior răzbătea un vânt rece, impregnat de salpetru. Mai departe, în întuneric, mugea un zgomot intens. Apă. Marea.

— Sari! îi porunci băiatul.

Irene se uită la orificiul negru. O intrare directă în infern i se părea mult mai îmbietoare.

— Ce-i acolo jos?

Ismael oftă, epuizat. Paşii îngerului se auzeau aproape. Foarte aproape.

— E o intrare în Peştera Liliecilor.

— Asta e a doua intrare? Ai spus că e periculoasă!

— N-avem de ales...

Privirile celor doi se întâlniră în penumbră. Doi metri mai încolo, îngerul negru îşi scrâşni ghearele. Ismael îi făcu un semn. Fata îl luă de mână şi, închizând ochii, sări în gol. îngerul se năpusti pe urmele lor şi trecu prin gura peşterii, căzând în interior. Coborârea prin întuneric păru nesfârşită. Când, în cele din urmă, trupurile li se cufundară în mare, un aer rece şi

muşcător le pătrunse în fiecare milimetru al pielii. Când se întoarseră la suprafaţă, numai
un firicel de lumină răzbătea prin deschizătura din vârful grotei. Fluxul şi refluxul îi împingeau spre nişte pereţi din stâncă ascuţită.
— Unde e? întrebă Irene, luptându-se să-şi domolească tremurul provocat de temperatura extrem de rece a apei.

Preţ de câteva secunde, cei doi se îmbrăţişară în tăcere, aşteptând ca în orice clipă invenţia aceea infernală să iasă din ape şi să le pună capăt *zilelor în*
întunericul peşterii. Dar clipa aceea nu mai veni. Ismael fu primul care înţelese asta.

Ochii stacojii ai îngerului străluceau cu intensitate în fundul peşterii. Greutatea imensă împiedica creatura să iasă la suprafaţă. Un răget înverşunat ajunse până la ei prin apă. Prezenţa aceea care manipula îngerul se zvârcolea de furie fiindcă îşi dăduse seama că marioneta asasină căzuse într-o capcană care o făcea nefolositoare. Masa aceea de metal nu avea să reuşească niciodată să ajungă la suprafaţă. Era condamnată să rămână pe fundul peşterii până ce marea avea s-o transforme într-o grămadă de tinichea ruginită.
Tinerii rămaseră acolo să vadă strălucirea acelor doi ochi care devenea tot mai palidă şi se pierdea sub ape pentru totdeauna. Ismael lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Irene plânse în tăcere.
— S-a terminat, şoptea tremurând. S-a terminat.
— Nu, zise Ismael. Aia nu era decât o maşinărie, fără viaţă şi fără voinţă. Ceva o mişca din interior. Cine a încercat să ne omoare se află încă acolo...
— Dar ce este?
— Nu stiu...

În clipa aceea, o explozie avu loc în fundul peşterii. Un nor de bule negre ieşi la suprafaţă, contopindu-se într-o nălucă neagră care se târî pe pereţii stâncoşi până la intrarea din vârful grotei. Umbra se opri şi îi observă din locul acela.
— Pleacă? întrebă Irene îngrozită.

Un râset crud şi otrăvit inundă grota. Ismael tăgădui încet din cap.
— Ne lasă aici,.., zise băiatul, pentru ca mareea să facă restul...

Umbra fugi prin gura peşterii.

Ismael oftă şi o duse pe Irene până la o mică rocă ce ieşea la suprafaţă şi pe care era suficient loc pentru amândoi. O aşeză pe stâncă şi o îmbrăţişa. Tremurau de frig şi erau răniţi, dar preţ de câteva minute nu făcură altceva decât să stea tolăniţi şi să tragă adânc aer în piept, în tăcere. La un moment dat, Ismael simţi apa care-i spăla picioarele şi înţelese că mareea urca. Nu fiinţa aceea care-i urmărea era cea care căzuse în capcană, ci chiar ei...

Umbra îi lăsase pradă unei morţi lente şi cumplite.

10. Prinşi în capcană

Marea mugea, izbindu-se de intrarea în Peştera Liliecilor. Curenţii reci din Golful Albastru irumpeau cu putere printre canalele de rocă, producând un zgomot înfiorător din pricina ecoului cavernei cufundate în beznă. Gura de intrare în stâncă se ridica deasupra lor, îndepărtată şi inaccesibilă, aidoma vârfului unei cupole. În puţine minute, nivelul apei urcase câţiva centimetri. Irene îşi dădu imediat seama că suprafaţa stâncoasă pe care stăteau, ca naufragiaţii se reducea. Milimetru cu milimetru.

— Mareea a început să urce, murmură ea.

Ismael se mărgini să aprobe, abătut.

— Ce-o să se întâmple cu noi? întrebă ea, intuind răspunsul.

Aştepta însă ca băiatul, o inepuizabilă cutie cu surprize, să scoată din mânecă vreun şiretlic de ultim moment.

El îi aruncă o privire sumbră. Speranţele lui Irene se năruiră într-o clipă.

— Când mareea urcă, blochează intrarea în peşteră, explică Ismael. Şi nu mai există altă ieşire din peşteră decât deschiderea aceea din vârf, dar n-avem cum s-ajungem acolo sus.

Făcu o pauză şi chipul i se umbri.

— Suntem prinşi într-o capcană, conchise el. Gândul că mareea, urcând domol, i-ar fi înecat, ca pe nişte şobolani, într-un coşmar de beznă şi frig, îi îngheţă lui Irene sângele în vine. În timp ce fugeau de creatura aceea mecanică, în trupurile lor se descarcase suficient de multă adrenalină cât să le înceţoşeze capacitatea de a gândi. Acum, tremurând de frig în întuneric, perspectiva unei morţi lente i se părea de nesuportat.

— Trebuie să mai fie vreun fel de-a ieşi de aici, zise ea.

— Nu, nu este.

— Şi ce-o să facem?
— Deocamdată, să aşteptăm...

Irene înţelese că nu putea să-l mai preseze pe băiat căutând răspunsuri. Probabil că el, conştient de riscul pe care-l presupunea peştera, era mai speriat decât ea. Şi, dacă se gândea mai bine, o schimbare de subiect le-ar fi prins chiar bine.
— E ceva... Când eram la Cravenmoore..., începu ea. Când am intrat în camera aia, am văzut ceva acolo. Ceva despre Alma Maltisse...

Ismael îi aruncă o privire impenetrabilă.
— Cred... cred că Alma Maltisse şi Alexandra Jann sunt una şi aceeaşi persoană. Alma Maltisse era numele de domnişoară al Alexandrei, înainte să se căsătorească cu Lazarus, explică Irene.
— Asta-i imposibil. Alma Maltisse s-a înecat pe insuliţa farului acum mulţi ani, obiectă Ismael.
— Dar nimeni nu i-a găsit trupul...
— E imposibil, insistă băiatul.
— Cât timp am stat în camera aia, m-am uitat la portretul ei şi... Era cineva întins în pat. O femeie.

Ismael se frecă la ochi şi încercă să-şi limpezească gândurile.
— O clipă. Să presupunem că ai dreptate. Să presupunem că Alma Maltisse şi Alexandra Jann sunt una şi aceeaşi persoană. Cine-i femeia pe care ai văzut-o la Cravenmoore? Cine-i femeia care în toţi aceşti ani a stat închisă în locul ăla, asumându-şi identitatea soţiei bolnave a lui Lazarus? întrebă.
— Nu ştiu... Cu cât descoperim mai multe despre chestiunea asta, cu atât înţeleg mai puţin, zise Irene. Şi mai e ceva care mă îngrijorează. Ce însemna figura pe care am văzut-o în fabrica de jucării? Era o copie a mamei. Numai cât mă gândesc mi se face părul măciucă.
Lazarus construieşte o jucărie cu chipul mamei mele...

Un val de apă îngheţată le udă gleznele. Nivelul mării urcase cu cel puţin o palmă de când se aflau acolo. Schimbară o privire neliniştită. Marea mugi din nou şi un munte de apă bubui la intrarea în peşteră. Avea să fie o noapte foarte lungă.

Miezul nopţii lăsase pe faleză o dâră de ceaţă care urca, treaptă cu treaptă, de la ambarcader până la Casa de pe Stâncă. Lampa cu ulei se legăna încă pe verandă, agonizând. Cu excepţia freamătului mării şi al foşnetului frunzelor din pădure, tăcerea era absolută. Dorian stătea în pat ţinând în mână un pahar mic de sticlă, cu o lumânare aprinsă înăuntru. Nu voia ca maică-sa să vadă lumină şi nu se mai putea bizui nici pe lampă după cele întâmplate. Flacăra se unduia capricioasă sub răsuflarea lui, precum spiritul unei zâne de foc. Un şir de reflexii îi descoperea forme nebănuite în fiecare ungher. Dorian oftă. În noaptea
aceea nu putea adormi nici pentru tot aurul din lume.

La scurt timp după ce-şi luă la revedere de la Lazarus, Simone apăru la fereastra dormitorului pentru a se asigura că era bine. Dorian se ghemuise sub aşternuturi complet îmbrăcat, oferind una dintre interpretările lui antologice despre dulcele somn al pruncilor,
iar maică-sa se retrăsese în camera ei, mulţumită şi pregătită să-i urmeze exemplul. Din momentul acela trecuseră ore, poate ani, după estimările băiatului. Noaptea interminabilă îi dăduse ocazia să constate până în ce punct nervii lui erau întinşi precum corzile unui pian. Fiecare licărire, fiecare foşnet, fiecare umbră ameninţa să-i facă inima să tresară.

Flacăra lumânării se stinse treptat până ce ajunse o minusculă bulă azurie, a cărei lumină slabă abia reuşea să deschidă o breşă în penumbră. Într-o clipă, întunericul îşi ocupă din nou locul la care renunţase scrâşnind din dinţi. Dorian putea simţi picăturile de ceară fierbinte cum se întăresc pe pahar. Doar câţiva centimetri mai încolo, pe măsuţă, îngerul de plumb
pe care i-1 dăruise Lazarus îl observa în tăcere. „De acord", îşi zise Dorian în sinea lui, decis să aplice tehnica lui predilectă pentru combaterea insomniilor şi a coşmarurilor: să mănânce ceva.

Dădu la o parte aşternuturile şi se ridică. Hotărî să nu-şi pună papucii, pentru a evita sutele de mii de scârţâituri pe care păreau să le provoace paşii lui ori de câte ori voia să se strecoare tiptil prin Casa de pe Stâncă şi, adunându-şi tot curajul care-i mai rămăsese, traversă în vârful picioarelor camera până la uşă. Deschiderea broaştei fără obişnuitul concert de balamale ruginite la miezul nopţii îi luă vreo zece secunde interminabile, dar merită osteneala. Împinse uşa cu o lentoare exagerată

şi cercetă panorama. Coridorul se pierdea în beznă, iar umbra scării trasa pe perete o reţea de clarobscururi. Nu se zărea nici măcar mişcarea vreunui fir de praf în aer. Dorian închise uşa în spatele lui şi se furişă cu grijă până în capătul scărilor,
trecând prin dreptul uşii de la dormitorul lui Irene.

Sora lui se retrăsese să doarmă acum câteva ore bune, cu aşa-zisa scuză a unei cumplite dureri de cap, deşi Dorian bănuia că probabil citea încă sau îi scria detestabile scrisori de dragoste marinarului cu care în ultima vreme petrecea mai multe ore decât are ziua. Din momentul în care o văzuse îmbrăcată cu rochia aceea a lui Simone, ştia că nu se putea aştepta decât la un singur lucru din partea ei: probleme. În timp ce cobora scările precum un explorator indian, Dorian îşi jură că, dacă într-o bună *zi* avea să comită neghiobia de a se îndrăgosti, avea să se poarte cu mai multă demnitate. Femei precum Greta Garbo nu umblau cu prostioare. Nici scrisorele de dragoste, nici flori. Putea fi laş, dar ridicol, niciodată.

Ajuns la parter, Dorian observă că o perdea de ceaţă înconjura casa şi că masa de aburi împiedica vederea de la toate ferestrele. Zâmbetul pe care-1 arborase în timp ce-şi lua în minte sora peste picior se risipi. „Apă condensată", îşi zise în sinea lui. „Nu e altceva decât
apă condensată care se deplasează. Chimie elementară". Graţiei acestei liniştitoare viziuni ştiinţifice, ignoră pătura de ceaţă care se infiltra printre crăpăturile ferestrelor şi se îndreptă spre bucătărie. Acolo constată că idila dintre Irene şi Căpitanul Furtună avea şi părţile ei bune: de când se vedea cu el, sora lui nu se mai atinsese de delicioasa cutie cu bomboane
de ciocolată elveţiene, pe care Simone o ţinea în al doilea sertar din cămară.

Lingându-se pe buze ca un motan, Dorian atacă prima bomboană. Delicioasa explozie de trufe, migdale şi cacao îi întunecă simţurile. În ceea ce-1 privea, după cartografie, ciocolata era probabil cea mai nobilă invenţie a speciei umane până în acel moment. Şi, în particular, bomboanele. „Inventiv popor, elveţienii ăştia", se gândi Dorian. „Ceasuri şi tablete de ciocolată: esenţa vieţii". Un zgomot brusc îl smulse din plăcutele lui consideraţii teoretice. Dorian îl auzi din nou,

nemişcat, şi a doua bomoană îi alunecă printre degete. Cineva bătea la uşă.

Băiatul încercă să înghită, dar avea gura uscată, încă două lovituri precise în uşa casei. Dorian intră în salon fară să-şi ia ochii de la uşă. Suflarea ceţoasă se strecura pe sub prag. Alte două bătăi răsunară de partea cealaltă a uşii. Dorian se opri în faţa ei şi şovăi o clipă.

— Cine e? întrebă cu glas răguşit.

Încă două bătăi fură singurul răspuns pe care-1 primi. Băiatul se duse la fereastră, dar perdeaua de ceaţă împiedica complet vederea. Nu se auzeau paşi pe verandă. Străinul plecase. „Probabil un călător rătăcit", se gândi Dorian. Se pregătea să se întoarcă la bucătărie, când cele două bătăi se auziră din nou, dar de data aceasta în geamul ferestrei, la zece centimetri
de chipul lui. Inima îi tresări. Dorian făcu câţiva paşi înapoi spre centrul salonului până ce se lovi de un scaun din spatele lui. Din instinct, băiatul apucă zdravăn un sfeşnic din metal şi-1 învârti ameninţător prin faţa lui.

— Pleacă..., şopti.

Pentru o fracţiune de secundă păru că un chip prinde contur de partea cealaltă a geamului, în ceaţă. Imediat, fereastra se deschise larg ca şi cum ar fi fost împinsă de o vijelie puternică. Un val de frig îi străbătu oasele şi Dorian privi îngrozit cum o pată neagră se întinde pe pardoseală.

O umbră.

Forma se opri dinaintea lui şi încetul cu încetul căpătă consistenţă, ridicându-se de jos ca o marionetă de tenebre, susţinută de fire invizibile. Băiatul încercă să-1 lovească pe intrus cu sfeşnicul, dar metalul traversă zadarnic silueta întunecată. Dorian făcu un pas în spate şi umbra se năpusti asupra lui. Două mâini de abur negru îi înconjurară gâtul; simţi atingerea
îngheţată pe piele. Trăsăturile unui chip prinseră viaţa sub ochii lui. Un fior îi străbătu tot trupul, din cap până-n picioare. Figura tatălui său se materializa ladoar o palmă de el. Armând Sauvelle îi zâmbi. Un zâmbet canin, crud şi plin de ură.

— Bună, Dorian. Am venit s-o caut pe mama. Mă duci la ea, Dorian? şopti umbra.

Sunetul acelei voci îi îngheţă sufletul. Aceea nu era vocea tatălui său. Acele lumini, demonice şi arzătoare, nu erau ochii lui. Şi acei dinţi lungi şi ascuţiţi care i se iveau dintre buze nu erau ai lui Armand Sauvelle.
— Tu nu eşti tatăl meu...

Zâmbetul ca de lup al umbrei se risipi, iar trăsăturile se topiră precum ceara în foc
Un răget animalic, de furie şi ură, îi sfâşie auzul şi o forţă nevăzută îl proiectă în capătul celălalt al camerei. Dorian se izbi de unul din fotolii, răsturnându-1. Buimăcit, se ridică anevoie, chiar la timp ca să vadă cum umbra urca pe scară: o baltă de smoală cu viaţă
proprie care se târa pe trepte.
— Mama! strigă Dorian alergând spre scări. Umbra se opri o clipă şi-1 pironi cu privirea. Buzele ei de obsidian rostiră un cuvânt imperceptibil. Numele
lui.

Geamurile ferestrelor din toată casa explodară într-o ploaie de cioburi letale şi ceaţa pătrunse mugind în Casa de pe Stâncă, în timp ce umbra continua să urce spre etajul de sus. Dorian se repezi după ea, urmărind acea formă spectrală care plutea deasupra pardoselii
şi care înainta în direcţia uşii de la dormitorul lui Simone.
— Nu! ţipă băiatul. Nu te atinge de mama!

Umbra îi zâmbi şi, în clipa următoare, masa de abur negru se preschimbă într-un vârtej care se strecură prin gaura cheii de la dormitor. După ce umbra se făcu nevăzută, urmă o secundă de linişte letală.

Dorian alergă spre uşă dar, înainte de-a putea ajunge la ea, bucata din lemn zbură, smulsă din ţâţâni cu forţa unui uragan, şi se izbi cu furie de celălalt capăt al coridorului. Dorian se feri într-o parte şi reuşi s-o evite la doar câţiva milimetri.

Când se ridică, o privelişte de coşmar i se înfăţişă înaintea ochilor. Umbra alerga pe pereţii camerei lui Simone. Silueta mamei lui, zăcând pe pat fără simţire, îşi proiecta propria umbră pe perete. Dorian văzu silueta neagră prelingându-se pe pereţi şi buzele acelui spectru atingându-le pe ale umbrei mamei lui. Simone se agită violent prin somn, captivă în chip misterios într-un coşmar. Două gheare invizibile o prinseră şi o ridicară din aşternuturi. Dorian îi tăie calea. Încă o dată, o

furie nestăvilită îl lovi şi-1 azvârli afară din cameră. Ţinând-o în braţe pe Simone, umbra coborî scările în goană. Dorian se luptă să nu-şi piardă cunoştinţa, se ridică din nou şi merse pe urmele ei până la parter. Năluca se întoarse şi, preţ de o clipă, se uitară fix unul la celălalt.

— Ştiu cine eşti..., murmură băiatul.

Un alt chip, necunoscut lui, îşi făcu apariţia: trăsăturile unui bărbat tânăr, chipeş şi cu ochi luminoşi.

— Tu nu ştii nimic, zise umbra.

Dorian observă ochii fantomei străbătând camera şi oprindu-se asupra uşii care ducea în pivniţă. Uşa veche din lemn se deschise brusc, iar băiatul simţi o prezenţă invizibilă care-1 împingea într-acolo fară să se poată împotrivi. Căzu jos pe scări, spre întuneric. Uşa se închise din nou ca o lespede din piatră ce nu poate fi urnită. Dorian ştiu că în numai câteva secunde avea să-şi piardă cunoştinţa. Exact timpul de care avu nevoie ca să audă râsul de şacal al umbrei, în timp ce o ducea pe mama lui în negura pădurii.

Pe măsură ce mareea câştiga teren înlăuntrul peşterii, Irene şi Ismael simţeau împresurarea morţii strângându-se în jurul lor: o capcană claustrofobică şi mortală. Irene uitase deja momentul în care apa îi lăsase fără refugiul lor vremelnic de pe stâncă. Acum nu mai aveau nici un punct de sprijin sub picioare. Se aflau la cheremul mareei şi al propriei capacităţi de rezistenţă. Frigul îi biciuia muşchii provocându-i o durere intensă, durerea a sute de ace care o străpungeau. Sensibilitatea mâinilor începea să dispară, iar oboseala întindea nişte gheare din plumb ce păreau că o prind de glezne şi o ridică în sus. Un glas lăuntric le şoptea să se dea bătuţi şi să se lase în voia plăcutului somn care-i aştepta sub apă. Ismael o ţinea pe fată la suprafaţă şi-i simţea trupul tremurându-i în braţe. Cât timp avea să poată rezista în astfel de condiţii nici el nu ştia. Şi cu atât mai puţin cât mai rămăsese până în zori, până când mareea urma să se retragă.

— Nu lăsa braţele în jos. Mişcă-te. Nu înceta să te mişti, gemu el.

Irene încuviinţă, pe punctul să-şi piardă cunoştinţa.

— Mi-e somn..., şopti fata aproape delirând.

— Nu. Nu poţi adormi acum, porunci Ismael.

Ochii întredeschişi ai lui Irene îl priveau fără să-l vadă. El ridică braţul şi atinse tavanul stâncos în punctul unde îi împinsese mareea. Curenţii interni îi îndepărtau de deschizătura din vârf şi-i făceau să pătrundă tot mai adânc în inima peşterii, blocând singura cale
de scăpare. În ciuda tuturor eforturilor de-a se menţine sub orificiul de intrare, nu era chip să se ţină strâns de ceva şi să evite ca forţa implacabilă a curentului să-i îndepărteze din locul acela după voie. Abia le mai rămânea spaţiu ca să respire. Iar mareea, inexorabilă, urca în continuare.

Pentru o clipă, faţa lui Irene se precipită deasupra apei. Ismael o prinse şi o trase în sus. Fata era complet năucită. Ştia despre oameni mai puternici şi mai experimentaţi care pieriseră în acelaşi mod, pradă mării. Frigul putea să facă asta cu oricine. Perdeaua letală amorţea mai întâi muşchii şi înceţoşa mintea, aşteptând răbdătoare ca victima să se lase în braţele morţii.

Ismael o zgâlţâi pe fată şi o întoarse cu faţa spre el. Ea bolborosi nişte cuvinte fară noimă. Fără să se gândească de două ori, Ismael o plesni cu putere. Irene deschise ochii şi slobozi un ţipăt de groază. Preţ de câteva secunde nu ştiu unde se află. În întuneric, înconjurată de apa îngheţată şi simţind nişte braţe străine care o strângeau, crezu că se trezise în cel mai cumplit dintre coşmaruri. Apoi îşi aminti totul. Cravenmoore. îngerul. Peştera. Ismael o îmbrăţişa,
iar ea nu-şi mai putu stăpâni lacrimile; plângea în hohote ca o fetiţă speriată.

— Nu mă lăsa să mor aici, bâigui ea.

Băiatul primi aceste cuvinte ca pe o lovitură de pumnal otrăvită.

— N-ai să mori aici. îţi promit. N-am să îngădui una ca asta. Mareea o să coboare în curând şi poatecă peştera n-o să se acopere în întregime... Trebuie să mai rezistăm încă puţin. Doar încă puţin şi-o să putem ieşi de-aici.

Irene încuviinţă şi-l îmbrăţişa cu şi mai multă forţă. Ce bine ar fi fost dacă şi Ismael ar fi avut aceeaşi încredere în propriile cuvinte ca prietena lui.

Lazarus Jann urcă domol treptele scării principale de la Cravenmoore. Aura unei prezenţe străine plutea sub nimbul gălbui al lămpii din vârful cupolei. Putea s-o simtă în mirosul aerului, în modul cum particulele de praf ţeseau o reţea de bobite argintii atunci când erau înghiţite de lumină. Ajuns la etajul al doilea, îşi aţinti ochii asupra uşii din capătul coridorului, îndărătul draperiilor. Uşa era deschisă. Mâinile începură să-i tremure.

— Alexandra?

O pală rece de vânt ridică vălurile care atârnau în coridorul afundat în penumbră. O presimţire neagră îl cuprinse. Lazarus închise ochii şi-şi duse mâna într-o parte. O durere ascuţită i se instalase în piept, extinzându- se de-a lungul braţului drept, ca un fitil aprins
ce-i nimicea cu cruzime nervii.

— Alexandra? îngăimă din nou.

Lazarus alergă spre uşa camerei şi se opri în prag, observând semnele luptei şi geamurile sparte, abandonate în voia negurii îngheţate care venea dinspre pădure. Îşi încleşta pumnul până ce simţi că unghiile i se înfig în palmă.

— Blestemat să fii...

Apoi, ştergându-şi sudoarea rece de pe frunte, se duse până la pat şi, cu nesfârşită delicateţe, dădu la o parte draperiile baldachinului.

— Îmi pare rău, dragă..., zise în timp ce se aşeza pe marginea patului. îmi pare rău...

Un zgomot ciudat îi atrase atenţia. Uşa camerei se legăna uşor într-o parte şi-n alta. Lazarus se ridică şi se apropie cu grijă de prag.

— Cine-i acolo? întrebă.

Nu obţinu nici un răspuns, dar uşa se opri. Lazarus înainta câţiva paşi pe coridor şi scrută bezna. Când simţi şuieratul deasupra lui era deja târziu. O lovitură seacă în ceafa îl doborî la pământ, semiinconştient. Simţi că nişte mâini îl apucă de umeri şi-l târăsc pe coridor. Ochii reuşiră să prindă o imagine fugară: *Christian,* automatul care păzea uşa principală. Chipul
se întoarse spre el. O licărire crudă îi sclipea în ochi. La scurt timp îşi pierdu simţirea.

Ismael întrezări ivirea zorilor în retragerea curenţilor care îi împinseseră iremediabil spre interiorul grotei toată noaptea. Mâinile nevăzute ale mării îşi eliberau încetul cu încetul prada din strânsoare, îngăduindu-le să târască o Irene inconştientă spre partea cea mai înaltă a cavernei, acolo unde nivelul mării le oferea o gură de aer. Când razele care se reflectau pe fundul nisipos aşternură o cărare de lumină slabă spre ieşirea din grotă, iar mareea bătu în retragere, Ismael lăsă să-i scape un strigăt de bucurie pe care nimeni, nici măcar prietena lui, nu-1 auzi. Băiatul ştia că de îndată ce nivelul mării începea să scadă, chiar peştera avea să le arate ieşirea spre lagună şi aer liber.

Trecuseră cam două ore de când Irene se menţinea la suprafaţă numai cu ajutorul lui Ismael. Cu greu reuşea să rămână trează. Trupul nu-i mai tremura; pur şi simplu se legăna în voia curentului ca un obiect neînsufleţit. În timp ce aştepta răbdător ca mareea să le lase drum liber, Ismael înţelese că, fără el, Irene ar fi fost moartă de mult.

În vreme ce o ţinea la suprafaţă şi-i şoptea vorbe de încurajare pe care ea nu le putea pricepe, băiatului îi veniră în minte poveştile istorisite de oamenii mării despre întâlnirile cu moartea: atunci când cineva salva viaţa unui seamăn pe mare, sufletele lor rămâneau unite pe vecie, într-o legătură invizibilă.

Încetul cu încetul, curentul se retrase şi Ismael reuşi s-o tragă pe Irene spre lagună, lăsând în urmă gura peşterii. În vreme ce răsăritul trasa o dâră chihlimbarie la orizont, băiatul o duse până la mal. Când fata deschise ochii, năucită, văzu chipul zâmbitor al lui Ismael, care o privea ţintă.

— Suntem vii, murmură el.

Irene îşi lăsă pleoapele să-i cadă, epuizată. Ismael mai ridică o dată privirea şi contemplă lumina zorilor deasupra pădurii şi a falezei. Era cel mai minunat spectacol la care asistase în toată viaţa lui. Apoi, domol, se întinse lângă Irene pe nisipul alb şi capitulă în faţa oboselii. Nimic nu i-ar fi putut trezi din somnul acela. Nimic.

11. Chipul din spatele măştii

Primul lucru pe care îl văzu Irene când se trezi fură cei doi ochi negri şi impenetrabili, care o priveau cu neîncredere. Se retrase dintr-un salt, iar pescăruşul, speriat, îşi luă zborul. Fata îşi simţi buzele uscate şi îndurerate, o tensiune arzătoare a pielii şi o senzaţie intensă de usturime în tot trupul. Muşchii parcă i-ar fi fost din cârpă, iar creierul, numai gelatină. Un val de greaţă o cuprinse din stomac până în vârful capului. Când încercă să se ridice, îşi dădu seama că focul acela care părea că-i mistuie pielea ca un acid era soarele. Un gust amar îi veni pe buze. Mirajul a ceea ce părea să fie un mic golf între stânci plutea în juru-i ca un carusel. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai rău.

Se întinse din nou şi băgă de seama prezenţa lui Ismael lângă ea. Dacă n-ar fi fost răsuflarea lui întretăiată, Irene ar fi jurat că e mort. Se frecă la ochi Şi puse o mână rănită pe gâtul prietenului ei. Pulsaţii. Irene mângâie chipul lui Ismael şi, nu după mult timp, băiatul deschise ochii. Pentru o clipă soarele îl orbi.

— Arăţi oribil..., bâigui el, zâmbind cu greu.

— Să vezi tu cum arăţi, replică fata.

Precum doi naufragiaţi pe care furtuna îi azvârlise pe plajă, se ridicară clătinându-se şi căutară să se adăpostească la umbră, sub resturile unui trunchi de copac căzut la poalele falezei. Pescăruşul care le veghease somnul se aşeză din nou pe nisip, cu o curiozitate
încă nesatisfacută.

— Cât o fi ceasul? întrebă Irene, încercând să lupte împotriva durerii care-i sfredelea tâmplele la fiecare cuvânt pe care-1 rostea.

Ismael îi arătă ceasul. Cadranul era plin de apă, iar secundarul, desprins, semăna cu un tipar pietrificat într-un acvariu. Băiatul îşi proteja ochii cu ambele mâini şi se uită la soare.
— E trecut deja de amiază.
— Cât timp am dormit?
— Nu suficient, răspunse Ismael. Aş fi în stare să dorm o săptămână întreagă.
— Nu-i timp de dormit acum, îl zori Irene. El încuviinţă şi cercetă faleza în căutarea unei ieşiri practicabile.
— N-o să fie uşor. Eu nu ştiu s-ajung la lagună decât pe mare..., începu el.
— Ce se află în spatele falezei?
— Pădurea pe care am traversat-o ieri noapte.
— Şi ce mai aşteptăm?

Ismael cercetă din nou faleza. Un hăţiş din figuri de piatră ascuţite se ridica în faţa lor. Escaladarea acelor stânci avea să le ia ceva timp, ca să nu mai vorbim de numeroasele posibilităţi de a suferi o întâlnire neplăcută cu legea gravitaţiei şi de a-şi frânge gâtul. Le trecu prin minte imaginea unui ou care se sparge de pământ. „Grozav final“, îşi zise în sinea lui.
— Ştii să te caţeri? întrebă Ismael.

Irene ridică din umeri. Băiatul îi observă picioarele goale acoperite de nisip. Braţe şi picioare cu pielea albă, fară nici o protecţie.
— În şcoală făceam gimnastică şi eram printre cele mai bune la urcatul pe coardă, zise ea. Presupun că e acelaşi lucru.

Ismael oftă. Problemele lui nu se sfârşiseră încă.

Preţ de câteva secunde, Simone Sauvelle avu din nou opt ani. Revăzu luminile acelea arămii şi argintii care desenau ciudate acuarele de fum. Simţi iarăşi aroma intensă de ceară arsă, glasurile murmurând în penumbră şi dansul invizibil a sute de lumânări care ardeau în palatul acela de mistere şi vrăji care-i fermecase amintirile copilăriei: vechea catedrală Saint
Étienne. Magia însă nu dură decât atât: câteva secunde.

La scurt timp, pe măsură ce ochii ei obosiţi scrutau bezna lugubră care o înconjura, Simone înţelese că lumânările acelea nu aparţineau nici unei capele: petele de lumină care dansau pe pereţi erau fotografii vechi, iar glasurile acelea, ca nişte şoapte îndepărtate, nu existau decât în mintea ei. Ştiu dintr-odată că nu se află în Casa de pe Stâncă, nici în vreun alt loc de care ar fi putut să-şi amintească. Memoria îi aduse înapoi un ecou confuz al ultimelor ore. Îşi amintea de conversaţia avută cu Lazarus pe verandă. Îşi amintea că-şi pregătise un pahar de lapte cald înainte să meargă la culcare şi-şi amintea ultimele cuvinte pe care le citise în cartea ce stătea pe măsuţa ei de noapte.

După ce stinsese lumina, îşi aminti vag de faptul că visase ţipetele unui copil şi absurda senzaţie de a se fi trezit în toiul nopţii ca să privească umbrele ce păreau că umblă prin întuneric. După care, memoria i se estompa precum marginile unui desen neterminat. Mâinile pipăiră o ţesătură din bumbac şi-şi dădu seama că era încă îmbrăcată cu cămaşa de noapte. Se
ridică şi se duse încet până la peretele care reflecta lumina a zeci de lumânări albe, frumos aliniate în braţele sfeşnicelor brăzdate cu lacrimi de ceară.

Flăcările susurau la unison; sunetul acela erau glasurile pe care avusese impresia că le aude. Claritatea aurie a tuturor acelor lumini care ardeau făcu ca pupilele să i se dilate şi o luciditate neobişnuită să-i cuprindă mintea. Amintirile păreau să revină una câte una, precum cele dintâi picături de ploaie în zori de zi. Odată cu ele, îşi făcu apariţia şi primul atac de panică.

Îşi aminti atingerea rece a unor mâini invizibile care o târau prin beznă. Îşi aminti un glas care-i şoptea la ureche, în vreme ce fiecare muşchi al trupului i se pietrifica, incapabil să reacţioneze. Îşi aminti o siluetă făcută din umbre, care o ducea prin pădure, îşi aminti că umbra aceea spectrală îi rostise numele în şoaptă şi că ea, paralizată de groază, înţelesese că
nu era vorba de un coşmar. Simone închise ochii şi-şi duse mâinile la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Primul ei gând se îndreptă către copii. Ce se întâmplase oare cu Irene şi cu Dorian? Erau încă acasă? Îi prinsese oare apariţia aceea

indescriptibilă? O forţă sfâşietoare îi implântă în suflet fiecare din acele întrebări. Se repezi spre ceea ce părea a fi o uşă şi se luptă în van s-o deschidă, ţipând şi urlând până când oboseala şi disperarea o doborâră. Încetul cu încetul,
o seninătate rece o aduse din nou la realitate.

Era prizonieră. Cel care o sechestrase în toiul nopţii şi o închisese acolo îi răpise probabil şi copiii. În momentul acela, gândul că le-ar fi făcut rău sau că i-ar fi rănit nu-şi avea locul. Dacă spera să poată face ceva pentru ei, trebuia să-şi înfrângă orice atac de panică şi să-şi controleze în permanenţă fiecare gând. Simone îşi strânse pumnii cu putere, în timp ce-şi repeta aceste cuvinte. Trase adânc aer în piept cu ochii închişi, simţind că inima îşi recuperează pulsul normal

La scurt timp, deschise din nou ochii şi cerceta camera pe îndelete. Cu cât înţelegea mai repede ce se petrece, cu atât mai repede putea să iasă de acolo şi să meargă în ajutorul lui Irene şi al lui Dorian.

Primul lucru care îi sări imediat în ochi au fost mobilele, mici şi austere. Mobile de copil, cu o construcţie simplă, frizând sărăcia. Se afla în camera unui copil, dar instinctul îi spunea că trecuse mult timp de când nici un copil nu mai locuia acolo. Prezenţa tangibilă care o impregna, oricare ar fi fost ea, emana bătrâneţe, decrepitudine. Simone se duse până la pat,
se aşeză pe el şi contemplă camera. Nu exista inocenţă în dormitorul acela. Ceea ce putea să intuiască era doar întuneric. Răutate.

Otrava lentă a fricii începu să-i curgă prin vene, dar Simone îi ignoră semnalele de avertizare şi, luând unul din sfeşnice, se apropie de perete. O mulţime de tăieturi din ziare şi de fotografii alcătuiau o pictură murală care se pierdea în penumbră. Observă precizia
neobişnuită cu care toate imaginile acelea fuseseră lipite de perete. Un sinistru muzeu de amintiri i se înfăţişa dinaintea ochilor şi fiecare din acele fragmente de ziar părea să proclame în tăcere existenţa unei semnificaţii. O voce care încerca să se facă auzită din trecut. Simone apropie lumânarea la numai o palmă de perete şi se lăsă în voia acelui torent de fotografii
şi stampe, cuvinte şi desene.

Ochii prinseră din zbor un nume familiar printre zecile de ştiri: Daniel Hoffmann. Numele acela îi trezi memoria cu viteza unui fulger. Misteriosul personaj din Berlin a cărui corespondenţă, potrivit instrucţiunilor lui Lazarus, trebuia pusă deoparte. Ciudatul individ
ale cărui scrisori, aşa cum Simone descoperise accidental, ajungeau în ghearele flăcărilor. Totuşi, era ceva care nu se potrivea. Bărbatul despre care se vorbea în acele ştiri nu locuia în Berlin şi, judecând după datele de apariţie a ziarelor, trebuia să fi avut acum o vârsta mult prea înaintată. Nedumerită, Simone se cufundă în textul articolului.

Acel Hoffmann din tăieturile de ziar era un bărbat bogat, incredibil de bogat. Câţiva centimetri mai încolo, prima pagină din *Le Figaro* publica ştirea despre un incendiu la fabrica de jucării. Hoffmann murise în tragedie. Flăcările mistuiau clădirea şi o mulţime se îmbulzea s-o vadă, împietrită de spectacolul infernal. Printre ei, un băieţel cu ochii speriaţi privea la cameră, pierdut.

Aceeaşi privire apărea şi într-o altă bucată de ziar. De data aceasta, ştirea explica povestea tenebroasă a unui băiat care stătuse timp de şapte zile închis într-o pivniţă, abandonat în întuneric. Agenţii de poliţie îl descoperiseră atunci când o găsiseră pe mama lui moartă
într-una din camere. Chipul băiatului, care nu avea mai mult de şapte sau opt ani, era o oglindă nesfârşită.

Un fior intens îi prinse trupul ca într-un cleşte, în vreme ce piesele unui puzzle sinistru începeau să prindă contur în mintea ei. Dar era ceva mai mult de-atât, fiindcă fascinanta forţă a acelor imagini era hipnotizantă. Tăieturile din ziar înaintau în timp. Multe dintre ele vorbeau despre persoane dispărute, despre oameni pe care Simone nu-i auzise niciodată menţionaţi. Între aceştia, ieşea în evidenţă o fată de o frumuseţe răpitoare, Alexandra Alma Maltisse, moştenitoarea unui imperiu metalurgic din Lyon, pe care o revistă din Marsilia o prezenta drept logodnica unui tânăr dar celebru inginer şi inventator de jucării, Lazarus Jann.

Lângă acel decupaj din ziar, o serie de fotografii înfăţişau splendida pereche oferind jucării într-un orfelinat din Montparnasse. Amândoi radiau de fericire. „Scopul meu ferm este ca toţi copiii acestei ţări,

oricare ar fi situaţia lor, să poată avea o jucărie", declara inventatorul în nota din josul fotografiei.

Mai încolo, alt ziar anunţa căsătoria dintre Lazarus Jann şi Alexandra Maltisse. Fotografia oficială de la logodnă era făcută în dreptul scării monumentale din Cravenmoore.

Un Lazarus debordând de tinereţe îşi îmbrăţişa viitoarea soţie. Nici măcar un nor nu umbrea acea imagine de vis. Tânărul şi întreprinzătorul Lazarus Jann achiziţionase somptuoasa vilă cu intenţia de a o transforma în noul lor cămin. Diverse imagini din
Cravenmoore ilustrau articolul.

Succesiunea de imagini şi decupaje se prelungea tot mai mult, făcând să crească galeria aceea de personaje şi evenimente din trecut. Simone se opri şi făcu câţiva paşi înapoi. Chipul băiatului, pierdut şi îngrozit, îi persista în minte. Îşi lăsă ochii să pătrundă în privirea aceea dezolată şi, treptat, recunoscu în ea privirea în care îşi pusese speranţe şi căreia îi dăruise prietenie. Insă privirea nu era a respectivului Jean Neville despre care îi vorbise Lazarus. Era o privire cunoscută, dureros de cunoscută. Era privirea lui Lazarus Jann.

Un nor negru îi aşternu un văl peste inimă. Trase adânc aer în piept şi închise ochii. Dintr-un motiv necunoscut, încă dinainte ca vocea să răsune în spatele ei, Simone ştiu că se mai află cineva în cameră.

Ismael şi Irene ajunseră în vârful falezei cu puţin înainte de ora patru după-amiaza. Martori ai urcuşului anevoios erau vânătăile şi tăieturile pe care piatra le scrijelise fără milă pe braţele şi picioarele lor. Acela era preţul de a le fi permis să traverseze cărarea interzisă. Oricât de greu i s-ar fi părut urcuşul lui Ismael, realitatea se dovedi a fi mai rea şi mai periculoasă decât îşi imaginase. Fără să crâcnească nici o secundă şi fără să deschidă gura pentru a se plânge din pricina zgârieturilor care îi sfâşiau pielea, Irene îi demonstrase un curaj pe care nu-1 mai întâlnise până atunci la nimeni altcineva.

Fata se căţărase pe ţancuri unde nimeni în toate minţile n-ar fi pus piciorul. Când, în cele din urmă, ajunseră la marginea pădurii, Ismael nu făcu decât s-o îmbrăţişeze în tăcere. Forţa care ardea în interiorul fetei nu putea fi stinsă nici cu toată apa oceanului.

— Obosită?

Gâfâind, Irene tăgădui din cap.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti persoana cea mai încăpăţânată de pe faţa pământului?

O jumătate de zâmbet înflori pe buzele fetei.

— Aşteaptă s-o cunoşti pe mama.

Înainte ca Ismael să poată răspunde, îl luă de mână şi-1 trase după ea înspre pădure. În spatele lor, de la înălţimea aceea abisală, se zărea laguna.

Dacă cineva i-ar fi zis că într-o bună zi avea să se caţere pe stâncile acelea infernale, nu l-ar fi crezut. Insă în privinţa lui Irene era pregătit să creadă orice.

Simone se întoarse încet spre întuneric. Putea simţi prezenţa intrusului; putea chiar să audă şuieratul răsuflării lui domoale. Lumina lumânărilor se estompa într-un nimb impenetrabil, dincolo de care încăperea se transforma într-o imensă scenă fără fundal. Simone scrută penumbra care-1 ascundea pe vizitator. O seninătate neobişnuită pusese stăpânire pe ea, conferindu-i o luciditate în gândire care o surprindea. Simţurile păreau să capteze cu o precizie impresionantă fiecare detaliu minuscul din ceea ce o înconjura. Mintea ei înregistra fiecare vibraţie a aerului, fiecare sunet, fiecare sclipire. Astfel, la adăpostul acelei ciudate stări de calm, rămase în tăcere înfruntând bezna şi aşteptând ca vizitatorul să se dezvăluie.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, zise în sfârşit vocea din umbră...

O voce slabă, distantă.

— Ţi-e teamă?

Simone negă din cap.

— Bine. Nu trebuie să-ţi fie. Nu trebuie să-ţi fie teamă.

— Ai de gând să stai în continuare ascuns, Lazarus? întrebarea ei fu urmată de o tăcere prelungă. Respiraţia lui Lazarus se auzi şi mai bine.

— Prefer să stau aici, răspunse în cele din urmă.

— De ce?

Ceva străluci în penumbră. O sclipire fugară, aproape imperceptibilă.

— De ce nu iei loc, madame Sauvelle?

— Prefer să stau în picioare.

— Cum doreşti...

Bărbatul făcu din nou o pauză.

— Probabil te întrebi ce s-a întâmplat.

— Printre altele, i-o reteză Simone, cu un glas din care răzbătea o undă de indignare.

— Poate că cel mai simplu ar fi ca dumneata să formulezi întrebările, iar eu să încerc să le dau un răspuns.

Simone lăsă să-i scape un oftat înciudat.

— Prima şi ultima mea întrebare este unde se află ieşirea, i-o trânti ea.

— Mă tem că acest lucru nu e posibil. Nu încă.

— De ce nu?

— Asta e o altă întrebare?

— Unde mă aflu?

— La Cravenmoore.

— Cum am ajuns aici şi de ce?

— Cineva te-a adus...

— Dumneata?

— Nu.

— Cine?

— Cineva pe care nu-1 cunoşti... încă.

— Unde sunt copiii mei?

— Nu ştiu.

Simone înainta spre întuneric, cu faţa roşie de mânie.

— Ticălos blestemat...!

Îşi îndreptă paşii spre locul de unde provenea vocea, încetul cu încetul, ochii percepură o siluetă într-un fotoliu. Lazarus. Dar era ceva ciudat pe chipul lui. Simone se opri.

— E o mască, zise Lazarus.

— Din ce motiv? întrebă ea, simţind că seninătatea pe care o încercase se evapora vertiginos.

— Măştile dezvăluie adevărata faţă a persoanelor...

Simone făcu un efort să nu-şi piardă calmul. Dacă se lăsa pradă furiei n-ar fi ajuns nicăieri.

— Unde sunt copiii? Te rog...

— Ţi-am spus deja, madame Sauvelle. Nu ştiu.

— Ce-o să faci cu mine?

Lazarus întinse o mână îmbrăcată într-o mănuşă din satin. Suprafaţa măştii străluci din nou. Era sclipirea pe care o observase mai devreme.

— N-o să-ţi fac rău, Simone. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Trebuie să ai încredere în mine.

— O rugăminte cam nepotrivită, nu crezi?

— Pentru binele tău. încerc să te protejez.

— De cine?

— Ia loc, te rog.

— Ce naiba se întâmplă aici? De ce nu-mi spui ce se petrece?

Simone observă cum vocea i se preschimbase într-un firicel cu sunet fragil şi copilăresc. Dându-şi seama că se află în pragul isteriei, îşi strânse pumnii şi trase adânc aer în piept. Făcu câţiva paşi înapoi şi luă loc pe unul din scaunele care se aflau de jur împrejurul
unei mese goale.

— Mulţumesc, şopti Lazarus.

Ea lăsă să-i scape o lacrimă în tăcere.

— Înainte de toate, vreau să ştii că regret profund c-ai fost implicată în toată această poveste. Niciodată n-am crezut că va veni un asemenea moment, mărturisi fabricantul de jucării.

— N-a existat niciodată un băiat pe nume Jean Neviile, nu-i aşa? întrebă Simone. Băiatul acela eşti dumneata. Povestea pe care mi-ai spus-o... era un adevăr pe jumătate despre propria dumitale poveste.

— Văd c-ai citit colecţia mea de tăieturi din ziare. Probabil lucrul acesta te-a făcut să-ţi formezi nişte idei interesante, dar greşite.

— Singura idee pe care mi-am format-o, domnule Jann, este că dumneata eşti o persoană bolnavă care are nevoie de ajutor. Nu ştiu cum ai reuşit să mă aduci aici, dar te asigur că de îndată ce voi ieşi din acest loc, prima mea vizită va fi la jandarmerie. Răpirea este un delict…

Cuvintele îi sunară pe cât de ridicole, pe atât de nepotrivite.

— Aşadar, ar trebui să bănuiesc că intenţionezi să renunţi la slujba dumitale, madame Sauvelle?

Acea ciudată urmă de ironie trezi un semnal de alarmă în sufletul lui Simone. Nu i se părea posibil ca un asemenea comentariu să vină din

partea lui Lazarus pe care ea îl cunoştea. Deşi, la drept vorbind, dacă un lucru era clar, atunci era faptul că nu-l cunoştea deloc.
— Poţi bănui ce doreşti, răspunse ea cu răceală.
— Bine. Atunci, înainte de a te adresa autorităţilor, lucru pentru care ai consimţământul meu, permite-mi să completez piesele din povestea pe care fără îndoială dumneata ţi-ai ţesut-o deja în minte.

Simone observă masca, palidă şi lipsită de orice expresie. Un chip de porţelan din care răzbătea glasul acela rece şi distant. Ochii îi erau două puţuri întunecate.
— După cum vei vedea, stimată Simone, singura învăţătură care se poate desprinde din această poveste, sau din oricare alta, este că, în viaţa reală, spre deosebire de ficţiune, nimic nu este ceea ce pare...
— Promite-mi un lucru, Lazarus, îl întrerupse ea.
— Dacă îmi stă în putinţă...
— Promite-mi că, dacă îţi ascult povestea, ai să mă laşi să plec de-aici cu copiii mei. Eu îţi jur că n-am să mă duc la autorităţi. Nu voi face altceva decât să-mi iau familia şi să plec din acest orăşel pentru totdeauna. N-ai să mai auzi niciodată de mine, imploră Simone.

Masca rămase câteva secunde în tăcere.
— Asta e ceea ce doreşti?

Ea încuviinţă, stăpânindu-şi lacrimile.
— Mă dezamăgeşti, Simone. Credeam că suntem prieteni. Buni prieteni.
— Te rog...

Masca strânse pumnul.
— De acord. Dacă ceea ce-ţi doreşti este să te întâlneşti cu copiii tăi, aşa va fi. La momentul potrivit..

— Îţi aminteşti de mama dumitale, madame Sauvelle? Toţi copiii au un loc în inima lor rezervat femeii care i-a adus pe lume. Este ca o lumină care nu se stinge niciodată. O stea pe bolta cerească. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să şterg lumina
aceea. Să o uit definitiv. Dar nu e uşor. Nu e. Sper ca, înainte să mă judeci şi să mă condamni, să ai bunăvoinţa de a-mi asculta povestea. Voi fi scurt. Poveştile bune au nevoie de puţine cuvinte...

Am venit pe lume în noaptea de 26 decembrie 1882, într-o casă veche de pe cea mai întunecoasă şi mai întortocheată stradă din cartierul parizian Les Gobelins. Un loc tenebros şi insalubru, de bună seamă. L-ai citit pe Victor Hugo, madame Sauvelle? Dacă da, atunci cu siguranţă ştii despre ce vorbesc în locul acela mama mea, cu ajutorul vecinei sale Nicole, a dat naştere unui prunc. Era o iarnă atât de geroasă, încât se pare c-am întârziat câteva minute până să izbucnesc în plâns, aşa cum se aşteaptă de la toţi nou-născuţii. Aşa stând lucrurile, pentru o clipă mama a fost convinsă că mă născusem mort. Când a descoperit că nu era aşa, sărmana de ea a luat faptul ca pe o minune şi a hotărât, divină ironie, să mă boteze cu numele de Lazarus.

Îmi amintesc anii copilăriei ca pe o succesiune de ţipete ce umpleau străzile şi de boli ale mamei care parcă nu mai aveau sfârşit. Într-una din primele mele amintiri stau pe genunchii lui Nicole, vecina, şi ascult cum femeia aceea bună îmi spune că mama e foarte bolnavă, că nu poate să vină la chemările mele şi că trebuie să fiu cuminte şi să mă duc să mă joc cu ceilalţi copii. Ceilalţi copii la care se referea erau un grup de băieţei zdrenţăroşi care cerşeau din zori şi până-n noapte şi care învăţau înainte să împlinească şapte ani că supravieţuirea în acel cartier însemna să devii fie criminal, fie poliţist. Nu-i nevoie să spun care din cele două opţiuni era preferată.

Singura rază de speranţă în zilele acelea petrecute în cartier o reprezenta un personaj misterios care ne popula visele. Numele lui era Daniel Hoffmann şi pentru noi toţi era sinonim cu fantezia, până într-acolo încât mulţi se îndoiau de existenţa lui. Potrivit legendei, Hoffmann străbătea străzile din Paris purtând diverse deghizări şi simulând identităţi diferite, şi împărţea copiilor nevoiaşi jucării pe care le construise chiar el, în fabrica lui. Toţi băieţandrii din Paris auziseră despre el şi toţi visau ca, într-o bună zi, ei să fie norocoşii soartei.

Hoffmann era împăratul magiei, al imaginaţiei. Un singur lucru putea învinge forţa fascinaţiei pe care o exercita: vârsta. Pe măsură ce băieţii creşteau şi spiritul lor rămânea văduvit de capacitatea de a-şi imagina, de-a se juca, numele lui Daniel Hoffmann se ştergea din memoria lor; până când, într-o zi, adulţi fiind, erau incapabili să-1 identifice când îl auzeau din gura propriilor lor copii...

Daniel Hoffmann a fost cel mai mare fabricant de jucării care a existat vreodată. Era proprietarul unei mari fabrici în cartierul Les Gobelins. Fabrica lui de jucării semăna cu o imensă catedrală care se ridica printre tenebrele acelui cartier fantomatic, plin de pericole
şi de nenorociri. Un turn ascuţit ca un ac se înălţa în mijlocul lui şi străpungea norii. De acolo, clopotele anunţau răsăritul şi amurgul în fiecare zi a anului. Ecoul acelor clopote se auzea în tot oraşul. Toţi băieţii din cartier cunoşteam clădirea, dar adulţii nu erau în stare s-o vadă şi credeau că în locul ei se află o uriaşă mlaştină de nepătruns, un teren părăginit în inima negurii din Paris.

Nimeni nu văzuse vreodată adevăratul chip al lui Daniel Hoffmann. Se spunea că fabricantul de jucării locuia într-o sală din vârful turnului şi că nu ieşea aproape niciodată, cu excepţia momentelor când se aventura, deghizat, pe străzile Parisului, la lăsarea serii, ca să dăruiască jucării copiilor dezmoşteniţi ai oraşului. In schimb, nu cerea decât un lucru; inima băieţilor, promisiunea lor de dragoste şi ascultare eternă. Orice băiat din cartier i-ar fi dat inima fără să stea pe gânduri. Dar nu toţi auzeau chemarea. Gura lumii vorbea despre sute de deghizări diferite care-i ascundeau identitatea. Erau şi din aceia care îndrăzneau să declare că Daniel Hoffmann nu folosea niciodată de două ori aceeaşi costumaţie.

Dar să revenim la mama mea. Boala la care se referea Nicole este şi astăzi un mister pentru mine. Îmi închipui că unele persoane, aşa cum se întâmplă şi cu unele jucării, au uneori câte un defect din naştere. Intr-un fel, acest lucru ne transformă pe toţi în nişte jucării stricate, nu crezi? Fapt este că afecţiunea de care suferea mama mea s-a manifestat în timp printr-o
pierdere treptată a capacităţilor mentale. Când trupul este rănit, nu durează mult pentru ca mintea să se abată din drum. E legea vieţii.

Şi astfel am învăţat să trăiesc cu singurătatea drept unică tovărăşie şi să visez că într-o bună zi Daniel Hoffmann îmi va veni în ajutor. Îmi amintesc că în fiecare noapte, înainte de a merge la culcare, îl rugam pe îngerul păzitor să mă ducă la el. În fiecare noapte. Şi în acest fel am început, bănuiesc că purtat de fantezia aceea a lui Hoffmann, să fabric propriile mele
jucării.

Foloseam resturi pe care le găseam printre gunoaiele din cartier. Astfel am construit primul meu trenuleţ şi un castel cu trei etaje. Apoi a urmat un dragon din carton şi, mai târziu, o maşină de zbor, cu mult timp înainte ca aeroplanele să fie o privelişte obişnuită pe cer. Dar jucăria mea preferată era Gabriel. Gabriel era un înger. Un înger minunat pe care l-am făurit
cu propriile mele mâini ca să mă protejeze de întuneric şi de pericolele destinului. L-am construit cu rămăşiţele unui fier de călcat şi cu mărunţişuri diverse pe care mi le-am procurat de la un război de ţesut abandonat cu două străzi mai jos de cea unde locuiam. Dar Gabriel, îngerul meu păzitor, a avut o existenta scurtă.

În ziua în care mama mi-a descoperit tot arsenalul de jucării, Gabriel a fost condamnat la moarte. Mama m-a dus în pivniţa casei şi acolo, vorbindu-mi în şoaptă şi uitându-se în toate părţile ca şi cum i-ar fi fost teamă că cineva stă la pândă în umbră, mi-a spus că un bărbat îi vorbise în vis. Confidentul ei îi făcuse următoarea mărturisire: jucăriile, toate jucăriile, erau
o invenţie a lui Lucifer în persoană. Prin intermediul lor spera să condamne sufletele tuturor copiilor din lume. Chiar în noaptea aceea, Gabriel şi toate jucăriile mele şi-au găsit sfârşitul în flăcările din sobă. Mama a insistat să le distrugem împreună, să fim siguri că nu va mai rămâne nimic din ele decât cenuşa. Altminteri, umbra sufletului meu blestemat, îmi
explica ea, avea să vină după mine. Fiecare pată din comportarea mea, fiecare greşeală, fiecare neascultare rămânea imprimată în ea. O umbră pe care o purtam mereu cu mine şi care era o reflectare a răutăţii şi a lipsei mele de consideraţie faţă de ea, faţă de lume...

Pe vremea aceea aveam şapte ani. Tot cam pe-atunci, boala mamei s-a agravat. A început să mă închidă în pivniţă unde, după cum spunea ea, umbra nu putea să mă găsească dacă venea după mine. În timpul acelor lungi perioade în care eram lipsit de libertate, abia dacă îndrăzneam să respir, de teamă ca nu cumva răsuflarea mea să atragă atenţia umbrei, acea reflectare mârşavă a sufletului meu slab, şi să mă ducă direct în infern. Probabil că toată povestea ţi se pare comică sau, în cel mai rău

caz, tristă, madame Sauveile, dar pentru băieţelul acela de câţiva ani, era înspăimântătoare a realitate de zi cu zi.

N-aş vrea să te plictisesc cu detalii sordide despre vremurile acelea. E de-ajuns să spun că, la un moment dat, în timpul uneia din acele perioade în care mă aflam închis, mama şi-a pierdut definitiv şi bruma de luciditate care-i mai rămăsese, iar eu am stat o săptămână întreagă captiv în acea pivniţă, singur în întuneric. Îmi imaginez că ai citit deja despre aceasta
în fragmentul din ziar. E una din acele poveşti pe care jurnaliştii o aşează cu mare plăcere pe prima pagină.

Ştirile rele, mai ales dacă sunt scabroase şi înfioratoare, deschid buzunarele publicului cu o eficienţă uluitoare. Auzind toate acestea, probabil că te întrebi: ce face un copil închis timp de şapte zile şi şapte nopţi într-o pivniţă întunecoasă?

In primul rând, îngăduie-mi să-ţi spun că fiinţa umană, atunci când este lipsită de lumină mai multe ore, pierde noţiunea timpului. Orele se transformă în minute sau secunde. Sau în săptămâni, dacă preferi. Timpul şi lumina sunt strâns legate. Faptul e că în perioada aceea s-a petrecut ceva cu adevărat miraculos. O minune. A doua mea minune, dacă vrei, după clipele acelea de incertitudine de la scurt timp după naştere.

Rugăciunile mele au dat roade. Toate nopţile în care mă rugasem în tăcere nu trecuseră în zadar. Noroc sau destin, spune-i cum vrei. Daniel Hoffmann a venit la mine. Chiar la mine.

Dintre toţi copiii din Paris, eu am fost în noaptea aceea alesul pentru a primi bunăvoinţa lui. Îmi amintesc şi acum chemarea timidă la oblonul care dădea înspre stradă. Nu puteam ajunge până acolo, dar am putut răspunde vocii care îmi vorbea din exterior: vocea cea mai minunată şi mai plină de bunătate pe care am auzit-o vreodată. O voce care făcea ca întunericul să dispară şi teama unui biet copil speriat să se risipească aşa cum soarele topeşte gheaţa. Şi ştii ceva, Simone? Daniel Hoffmann m-a strigat pe nume. Eu i-am deschis porţile inimii. La scurt timp, o lumină minunată s-a revărsat în pivniţă şi Hoffmann s-a ivit ca din senin, îmbrăcat într-un costum alb strălucitor. Dacă l-ai fi văzut, Simone! Era

un înger, un adevărat înger de lumină. N-am văzut niciodată pe cineva care să iradieze acea aură de frumuseţe şi de
pace.

În noaptea aceea, Daniel Hoffmann şi cu mine am stat de vorbă în intimitate, întocmai cum eu şi dumneata o facem acum. N-a fost nevoie să-i povestesc ce se întâmplase cu Gabriel şi cu restul jucăriilor mele; era deja la curent. Află dumneata că Hoffmann era un bărbat informat. Era la curent şi cu poveştile despre umbră, pe care mi le spusese mama. Ştia totul cu privire la acest lucru. Uşurat, i-am mărturisit că umbra aceea îmi provoca cu adevărat groază. Nu-ţi poţi imagina compasiunea, înţelegerea pe care le transmitea bărbatul acela. A ascultat răbdător povestea întâmplărilor prin care trecusem şi puteam simţi cum devine părtaş la durerea mea, la neliniştea mea. Şi, în special, înţelegea care era frica mea cea mai mare,
coşmarul meu cel mai cumplit: umbra. Propria mea umbră, spiritul acela malign care mă urmărea peste tot şi care purta asupra lui toată răutatea care exista în mine...

Daniel Hoffmann a fost cel care mi-a explicat ce trebuie să fac. Până în acel moment fusesem un biet ignorant, încearcă să mă înţelegi. Ce ştiam eu despre umbre? Ce ştiam eu despre spiritele acelea misterioase care îi vizitează pe oameni în vise şi care le vorbesc
despre trecut şi despre viitor? Nimic.

In schimb el ştia. Ştia *totul.* Şi era dispus să mă ajute. În noaptea aceea, Daniel Hoffmann mi-a dezvăluit viitorul. Mi-a spus că eram hărăzit să-i urmez la conducerea imperiului. Mi-a explicat că toate cunoştinţele lui, toată priceperea lui vor fi ale mele într-o bună zi, şi că sărăcia care mă înconjura avea să dispară pentru totdeauna. Mi-a pus în mâini un viitor la care niciodată n-aş fi îndrăznit să visez. Un viitor. Eu nu ştiam ce înseamnă asta. Şi el mi 1-a oferit. În schimb, nu trebuia să fac decât un singur lucru. O mică promisiune nesemnificativă: trebuia să-i încredinţez inima mea. Numai lui şi nimănui altcuiva.

Fabricantul de jucării m-a întrebat dacă înţelegeam ce reprezintă acel lucru. Am răspuns că da, fără nici o ezitare. Fireşte că putea conta pe inima mea. El era singura persoană care se purtase bine cu mine. Singura persoană căreia i-a păsat de mine. Mi-a spus că, dacă doream, foarte

curând aveam să ies de acolo, că niciodată nu aveam să mai văd casa aceea, nici locul acela, nici măcar pe mama. Şi, lucrul cel mai important, mi-a spus că nu trebuia să-mi mai fac vreodată griji din pricina umbrei. Dacă făceam ceea ce el îmi cerea, viitorul avea să se deschidă în faţa mea, curat şi luminos.

M-a întrebat dacă aveam încredere în el. Am încuviinţat. În clipa aceea, a scos o sticluţă asemănătoare cu cea în care dumneata îţi ţii parfumul. Zâmbind, a deschis-o, iar ochii mei au fost martorii unei imagini copleşitoare. Umbra mea, reflectarea mea pe perete, s-a preschimbat într-o pată unduitoare. Un nor negru care a fost absorbit de sticluţă, prins pentru totdeauna în interior. Daniel Hoffmann a închis atunci sticluţa şi mi-a înmânat-o. Era rece ca gheaţa.

Mi-a explicat că, începând din momentul acela, inima mea îi aparţinea lui şi că peste puţin timp, peste foarte puţin timp, toate problemele mele vor dispărea. Dacă nu-mi încălcăm jurământul. I-am spus că niciodată n-aş fi putut face aşa ceva. Mi-a zâmbit din nou cu
afecţiune şi mi-a făcut un cadou. Un caleidoscop. M-a rugat să închid ochii şi să mă gândesc cu toate puterile mele la ceea ce-mi doream cel mai mult pe lume. În timp ce făceam lucrul acesta, a îngenunchiat în faţa mea şi m-a sărutat pe frunte. Când am deschis ochii, nu mai era acolo.

O săptămână mai târziu, poliţia, alertată de un informator anonim care îi înştiinţase despre ceea ce se petrecea în casa mea, m-a scos din văgăuna aceea. Mama murise...

În drum spre comisariat, străzile s-au umplut cu maşini de pompieri. În aer se simţea miros de foc. Poliţiştii care mă însoţeau s-au abătut din drum şi atunci am văzut-o: în zare, fabrica lui Daniel Hoffmann ardea într-unul din cele mai înspăimântătoare incendii din istoria Parisului. Oamenii care niciodată nu o luaseră în seamă observau catedrala aceea de foc. Toți
şi-au amintit atunci numele personajului care le populase cu vise copilăria: Daniel Hoffmann. Palatul împăratului ardea...

Flăcările şi coloana de fum negru s-au înălţat spre cer timp de trei zile şi trei nopţi, ca şî cum infernul şi-ar fi deschis porţile în inima neagră a oraşului. Eu eram acolo şi am văzut totul cu ochii mei. Câteva zile mai târziu, când nu mai rămăsese decât cenuşa ca să dea mărturie despre

existenţa impresionantei clădiri ce se ridicase cândva pe locul acela, ziarele au publicat ştirea.

Cu timpul, autorităţile au găsit o rudă de-a mamei mele, care m-a luat în grţjă, şi astfel am mers să locuiesc cu familia ei în Cap d'Antibes. Acolo am crescut şi m-am educat. O viaţă normală. Fericită. Exact aşa cum mi-a promis-o Daniel Hoffmann. Mi-am permis chiar să inventez o variantă a propriului trecut pentru a mi-o povesti mie însumi: povestea pe care
ţi-am relatat-o.

În ziua când am împlinit optsprezece ani am primit o scrisoare. Ştampila de pe timbru era datată cu opt ani în urmă şi aparţinea oficiului poştal din Montparnasse. În ea, vechiul meu prieten mă anunţa că biroul notari ai al unui anume monsieur Gilbert Travant, din Fontainebleau, deţinea actele de proprietate ale unei reşedinţe de pe coasta Normandiei, care urma să intre legal în posesia mea atunci când aveam să ating vârsta majoratului Scrisoarea, pe hârtie pergament, era semnată cu un „D".

Au mai trecut câţiva ani până când am intrat în posesia vilei Cravenmoore. La momentul acela eram deja un inginer promiţător. Schiţele mele de jucării depăşeau orice alt proiect cunoscut până atunci. Curând am înţeles că sosise clipa să-mi creez propria fabrică. La Cravenmoore. Totul se petrecea exact aşa cum mi se prevestise. Totul, până când s-a produs incidentul. S-a petrecut la Porte de Saint Michel, într-o zi de 13 februarie. Ea se numea Alexandra Alma Maltisse şi era fiinţa cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată.

În toţi anii aceia păstrasem sticluţa pe care Daniel Hoffmann mi-o dăduse în acea noapte în pivniţa de pe rue des Gobelins. Atingerea ei continua să fie la fel de rece ca şi atunci. După şase luni, am trădat promisiunea pe care i-o făcusem lui Daniel Hoffmann şi mi-am dăruit inima acelei tinere. M-am căsătorit cu ea. A fost ziua cea mai fericită din viaţa mea. În
noaptea dinaintea nunţii, care urma să aibă loc la Cravenmoore, am luat sticluţa care conţinea umbra mea şi m-am îndreptat spre faleza de pe promontoriu. De acolo, condamnând-o pentru totdeauna la uitare, am aruncat-o în apele întunecate.

Fireşte, mi-am încălcat promisiunea...

Soarele îşi începuse deja coborârea peste golf când Ismael şi Irene zăriră printre copaci faţada din spate a Casei de pe Stâncă. Oboseala pe care amândoi o duceau după sine părea să se fi retras discret într-un loc nu foarte îndepărtat, aşteptând un moment mai prielnic ca să revină în forţă. Ismael auzise despre acest fenomen, un soi de aură pe care o resimţeau unii atleţi odată ce-şi depăşeau limita propriei capacităţi de rezistenţă. Dincolo de acest punct, corpul mergea înainte fără să dea semne de oboseală. Până ce maşinăria se oprea, firește. Odată efortul încheiat, pedeapsa cădea asupra lor dintr-o lovitură. Un împrumut al muşchilor, ca să zicem aşa.

— La ce te gândeşti? întrebă Irene, observând expresia gânditoare a băiatului.

— La faptul că mi-e foame.

— Şi mie. Nu e ciudat?

— Dimpotrivă. Nimic nu deschide pofta de mâncare ca o sperietură zdravănă..., îşi permise Ismael să glumească.

Casa de pe Stâncă era liniştită şi nu erau semne că ar fi cineva înăuntru. Două ghirlande de haine întinse pe frânghie la uscat se unduiau în vânt. Ismael prinse în treacăt cu coada ochiului imaginea a ceea ce, de bună seamă, părea să fie lenjeria intimă a lui Irene. Mintea îi zăbovi o clipă asupra înfăţişării pe care ar avea-o prietena lui îmbrăcată cu asemenea
veşminte.

— Te simţi bine? întrebă ea.

Băiatul înghiţi în sec, dar încuviinţă.

— Obosit şi flămând, atâta tot.

Irene îi zâmbi enigmatic. Preţ de o secundă, Ismael luă în calcul posibilitatea că toate femeile ar fi, în secret, capabile să citească gândurile. Dar era mai bine să nu se piardă în astfel de consideraţii pe stomacul gol.

Tânăra încercă să deschidă uşa din spatele casei, dar pesemne că cineva trăsese zăvorul pe dinăuntru. Zâmbetul lui Irene se preschimbă într-o grimasă de uimire.

— Mamă? Dorian? strigă ea în timp ce făcea câţiva paşi înapoi şi privea ferestrele de la primul etaj.
— Să încercăm prin faţă, zise Ismael.

Fata merse pe urmele lui, înconjurând casa până la verandă când, dintr-odată, se ivi la picioarele lor un covor de geamuri sparte. Se opriră amândoi şi văzură uşa distrusă şi toate ferestrele făcute ţăndări. La prima vedere, părea că o explozie de gaze smulsese uşa din ţâţâni împrăştiind în exterior o mare de cioburi. Irene încercă să-şi reprime valul de frig care-i urca din stomac. Zadarnic. Ii aruncă o privire îngrozită lui Ismael şi se pregăti să intre în casă. El o opri, în tăcere.
— Madame Sauvelle? strigă de pe verandă. Sunetul vocii lui se pierdu în străfundurile casei.
Ismael pătrunse înăuntru cu grijă şi cercetă priveliştea. Irene apăru în spatele lui şi oftă adânc.
Cuvântul pentru a descrie starea în care se afla locuinţa, dacă exista vreunul, era devastare. Ismael nu văzuse niciodată efectele unei tornade, dar îşi imagină că se asemănau cu ceea ce-i vedeau acum ochii.
— Dumnezeule...
— Ai grijă la cioburi, o avertiză băiatul.
— Mama!

Strigătul răsună în toată casa: un spirit ce cutreiera din cameră în cameră. Fără să-i dea drumul lui Irene nici o clipă, Ismael se duse până în dreptul scărilor şi aruncă o privire la etaj.
— Să urcăm, zise ea.

Urcară domol scara, observând cu atenţie urmele pe care o forţă nevăzută le lăsase în jur. Prima care băgă de seamă că dormitorul lui Simone nu avea uşă fu Irene.
— Nu...! bâigui.

Ismael ajunse repede în pragul camerei şi o examina.Nimic. Una câte una, verificară amândoi toate camerele de la etaj. Pustiu.
— Unde sunt? întrebă fata cu glas tremurând.
— Aici nu-i nimeni. Să ne întoarcem jos.

Din ce se putea vedea, lupta, sau ce s-o fi petrecut acolo, fusese violentă. Băiatul se abţinu să facă orice fel de comentarii în această privinţă, dar o bănuială sumbră legată de soarta familiei lui Irene îi trecu

prin minte. Ea, încă şocată, plângea pe înfundate lângă scări. „In numai câteva minute", se gândi Ismael, „va începe isteria". Ar fi fost bine să se gândească la ceva, şi repede, înainte să se întâmple. Cântărea în minte zeci de posibilităţi, care mai de care mai eficiente, când se auziră pentru prima dată bătăile. Apoi se aşternu o tăcere mortală.

Irene ridică privirea, plânsă, şi căută din ochi aprobarea lui Ismael. Băiatul încuviinţă, dar ridică un deget facându-i semn să tacă. Bătăile se repetară, seci şi metalice, răsunând în toată structura casei. Mintea lui Ismael zăbovi câteva secunde până ce izbuti să dea de urma loviturilor acelora surde şi înăbuşite. Metal. Ceva sau cineva lovea într-o piesă de metal, într-un loc din casă. Sunetul se repetă mecanic Ismael simţi vibraţia sub picioare, iar ochii i se opriră asupra unei uşi închise de pe coridorul care ducea la bucătăria din partea posterioară a casei.

— Unde dă uşa aia?

— În pivniţă..., răspunse Irene.

Băiatul se apropie şi-şi lipi urechea de lemn. Loviturile se repetară pentru a mia oară. Ismael încercă să deschidă, dar clanţa era blocată.

— E cineva acolo? strigă el.

Auzi un zgomot de paşi care urcau scara.

— Ai grijă, zise Irene.

Ismael se îndepărtă de uşă. Pentru o clipă, imaginea îngerului care ieşea din pivniţa casei îi invadă mintea. Un glas spart răsună de partea cealaltă, ca din depărtare. Irene se ridică dintr-un salt şi alergă până la uşă.

— Dorian?

Vocea bâigui ceva,

Irene se uită la Ismael şi încuviinţă.

— E fratele meu...

Băiatul putu să constate că a dărâma o uşă sau, în cazul acela, a o distruge, era o sarcină mult mai complexă decât lăsau să se înţeleagă serialele radiofonice. Trecură vreo zece minute bune până când, cu ajutorul unei bare de metal pe care o găsiseră în cămara din bucătărie, uşa cedă în cele din urmă. Ismael, acoperit de sudoare, se retrase câţiva paşi, iar Irene dădu lovitura de graţie. Incuietoarea, un amestec de aşchii de lemn care ieşeau din mecanismul înţepenit şi plin de rugină, căzu jos.

Lui Ismael îi păru un arici. După o secundă, un băiat cu chipul palid se ivi din întuneric. Chipul îi era încleştat într-o mască de groază, iar mâinile îi tremurau. Dorian se refugie în braţele surorii lui, ca un animal speriat. Irene se uită la Ismael.
Orice ar fi văzut băiatul, era clar că-1 impresionase. Irene îngenunche în faţa lui şi-i şterse chipul acoperit de murdărie şi de lacrimi.
— Eşti bine, Dorian? îl întrebă cu calm, pipăind trupul băiatului în căutare de răni sau fracturi.

Dorian încuviinţă de mai multe ori.
— Unde e mama? Băiatul ridică privirea. Ochii îi erau împietriţi de groază.
— Dorian, e important. Unde e mama?
— A luat-o..., îngăimă el.

Ismael se întrebă de cât timp stătea oare închis acolo jos, în întuneric.
— A luat-o..repetă Dorian ca şi când s-ar fi aflat sub efectul unei transe hipnotice.
— Cine a luat-o, Dorian? întrebă Irene cu o seninătate rece. Cine a luat-o pe mama?

Dorian se uită la amândoi şi zâmbi slab, ca şi cum întrebarea pe care i-o puneau ar fi fost absurdă.
— Umbra..., răspunse. Umbra a luat-o.

Privirile lui Ismael şi Irene se încrucişară.

Ea trase adânc aer în piept şi-şi puse mâinile pe umerii fratelui ei.
— Dorian, o să te rog să faci ceva foarte important, înţelegi ce zic?

El încuviinţă.
— Trebuie să te duci repede în oraş, la jandarmerie, şi să-i spui comisarului că un accident cumplit a avut loc la Cravenmoore. Că mama este acolo, rănită. Să vină cât mai grabnic. M-ai înţeles?

Dorian o privi descumpănit.
— Să nu aduci vorba despre umbră. Spune doar ce ţi-am zis eu. E foarte important... Dacă o faci, nimeni n-o să te creadă. Nu pomeneşti decât despre un accident.

Ismael aprobă.
— Trebuie să faci asta pentru mine şi pentru mama. Crezi c-o să poţi?
Dorian se uită la Ismael şi apoi la sora lui.

— Mama a suferit un accident şi este rănită la Cravenmoore. Are nevoie urgentă de ajutor, repetă băiatul mecanic. Dar ea e bine..., nu-i aşa?

Irene îi zâmbi şi-l îmbrăţişa.

— Te iubesc, îi şopti.

Dorian îşi sărută sora pe obraz şi, după ce-l salută prieteneşte pe Ismael, se duse în goană să-şi ia bicicleta. O găsi lângă balustrada verandei. Din cadoul lui Lazarus nu mai rămăsese decât o grămadă de sârme şi de metal contorsionat. Băiatul îşi privea resturile bicicletei, în timp ce Ismael şi Irene ieşeau din casă şi observau macabra descoperire.

— Cine e în stare să facă aşa ceva? întrebă Dorian.

— Ar fi bine să te grăbeşti, Dorian, îi aminti Irene.

El încuviinţă şi plecă neîntârziat. Imediat ce se făcu nevăzut, Irene şi Ismael ieşiră pe verandă. Soarele apunea deasupra golfului, desenând o sferă de tenebre ce sângera printre nori şi colora marea în stacojiu. Cei doi se uitară unul la celălalt şi, fără să aibă nevoie de cuvinte, înţeleseră ce-i aştepta în inima întunericului, de partea cealaltă a pădurii.

12. Doppelgänger

— Niciodată n-a existat o mireasă mai frumoasă în faţa unui altar şi niciodată nu va mai fi vreuna, zise masca. Niciodată.

Simone putea auzi tânguirea silenţioasă a lumânărilor ce ardeau în penumbră şi, dincolo de pereţi, şuieratul vântului ce zgâria hăţişul de garguie care împodobea Cravenmoore. Glasul nopţii.

— Lumina pe care Alexandra a adus-o în viaţa mea a şters toate amintirile şi nenorocirile care îmi sălăşluiseră în minte încă din copilărie. Chiar şi astăzi, cred că puţini muritori ajung să cunoască acest grad de fericire, de pace. Într-un fel, am încetat să mai fiu băiatul acela din cartierul cel mai mizer al Parisului. Am uitat lungile perioade petrecute în întuneric. Am lăsat în urmă pentru totdeauna pivniţa aceea neagră, unde aveam mereu impresia că aud voci, unde glasul propriilor remuşcări îmi spunea că era vie umbra aceea căreia boala mamei mele îi deschisese o poartă a infernului. Am uitat coşmarul care m-a urmărit am la rândul... în el, o scară cobora din adâncurile pivniţei din casa noastră de pe rue des Gobelins până la peşterile
din laguna Estigia. Toate acestea au rămas în urmă. Şi ştii dumneata de ce? Fiindcă Alexandra Alma Maltisse, adevăratul înger din viaţa mea, mi-a arătat că, în pofida a ceea ce mama îmi repetase de când începusem să am uzul raţiunii, eu nu eram rău. Înţelegi, Simone? Nu eram rău. Eram ca toţi ceilalţi, ca oricare altul. Eram inocent.

Vocea lui Lazarus se opri o clipă. Simone îşi imagină lacrimile care se prelingeau în tăcere în spatele măştii.

— Împreună, am explorat Cravenmoore. Multe persoane cred că toate minunăţiile pe care le adăposteşte această casă sunt creaţia mea. Nu e adevărat. Doar o mică parte a ieşit din mâinile mele. Restul, coridoare nesfârşite de ciudăţenii pe care nici eu nu reuşesc să le pricep, se afla

deja aici când am intrat pentru prima oară. De cât timp erau în casă nu voi şti niciodată. A existat o perioadă în care m-am gândit că alţii, înaintea mea, îmi ocupaseră locul. Câteodată,
noaptea, dacă mă opresc să ascult în linişte, am impresia că aud ecoul altor voci, al altor paşi, ce populează coridoarele acestui palat. Uneori cred că timpul s-a oprit în fiecare cameră, în fiecare coridor pustiu şi că toate creaturile care ocupă acest loc au fost cândva din carne şi oase. Ca şi mine.

Am încetat să-mi mai fac griji din pricina acestor mistere acum multă vreme, chiar şi după ce am constatat că, deşi locuiam de câteva luni la Cravenmoore, încă descopeream noi încăperi în care nu intrasem niciodată, noi culoare care duceau spre aripi necunoscute... Cred că unele locuri, palate milenare care se pot număra pe degetele de la o mână, sunt mai mult
decât simple edificii; sunt vii. Au un suflet al lor şi o formă de a comunica cu noi. Cravenmoore e unul din aceste locuri. Nimeni nu ştie când a fost construită. Nici cine a făcut-o, nici de ce. Dar când această casă îmi vorbeşte, eu ascult...

Înainte de vara anului 1916, în culmea fericirii noastre, s-a întâmplat ceva. De fapt, totul începuse cu un an în urmă fără ca eu să ştiu. La o zi după nuntă, Alexandra s-a trezit dis-de-dimineaţă şi s-a dus în marele salon oval ca să privească sutele de cadouri pe care le primiserăm. Dintre toate, i-a atras atenţia un micuţ scrin lucrat de mână. O bijuterie. Fascinată, 1-a deschis. înăuntru erau un bileţel şi o sticluţă. Bileţelul, adresat ei, spunea că acela era un dar special. O surpriză, îi explica că sticluţa conţinea parfumul meu preferat, parfumul pe care îl folosea mama mea şi că trebuia să-1 păstreze fară să-1 folosească până în ziua când urma să sărbătorim primul an de la căsătorie. Însă acest lucru trebuia să fie un secret între ea şi semnatar, un vechi prieten de-al meu din copilărie, Daniel Hoffmann...

Urmându-i cu conştiinciozitate instrucţiunile, convinsă că astfel avea să mă facă fericit, Alexandra a păstrat sticluţa timp de douăsprezece luni, până la data aceea. În ziua respectivă, a scos-o din scrin şi a deschis-o. E de prisos să mai spun că nu conţinea nici un parfum. Era sticluţa pe care

o aruncasem In mare în ajunul nunţii noastre. Din clipa când Alexandra a
deschis-o, viaţa noastră s-a transformat într-un coşmar...

Atunci am început să primesc scrisorile de la Daniel Hoffmann. De această dată îmi scria din Berlin şi îmi explica că avea în faţă o mare lucrare ce avea să schimbe lumea într-o bună zi. Milioane de copii primeau vizitele şi cadourile lui. Milioane de copii care aveau să alcătuiască cea mai mare armată pe care a cunoscut-o vreodată Istoria. Nici până astăzi n-am înţeles la ce anume se referea cu aceste cuvinte...

Împreună cu una din primele lui scrisori, mi-a dăruit o carte, un volum învelit în piele care părea mai vechi decât lumea. Pe copertă se putea citi un singur cuvânt: *Doppelgänger.* Ai auzit vreodată despre *Doppelgänger,* dragă prietenă? Fireşte că nu. Legendele şi vechile trucuri de magie nu mai interesează pe nimeni. E un cuvânt german şi înseamnă umbra care
se desprinde de stăpânul ei şi se întoarce împotriva lui. Dar acesta nu e, bineînţeles, decât începutul. Aşa a fost în cazul meu. Pentru informarea dumitale, am să-ţi spun că în esenţă cartea era un manual despre umbre. O piesă de muzeu. Când am început s-o citesc, era deja târziu. Ceva creştea în taină, la adăpostul întunericului din această casă; lună după lună, precum oul unui şarpe care aşteaptă momentul să se deschidă.

În mai 1916 a început să se petreacă ceva cu mine. Fericirea din acel prim an cu Alexandra s-a stins puţin câte puţin. La scurt timp, am început să am bănuieli cu privire la existenţa umbrei. Dar când s-a întâmplat acest lucru, nu mai era nimic de făcut. Primele atacuri n-au fost decât nişte sperieturi. Găseam hainele Alexandrei distruse. Uşile se închideau la trecerea
ei şi mâini nevăzute aruncau cu obiecte în ea. Glasuri în întuneric. Era doar începutul...

Casa aceasta are mii de unghere în care o umbră se poate ascunde. Am înţeles atunci că nu era altceva decât sufletul creatorului ei, Daniel Hoffman, şi că umbra avea să crească înlăuntrul lui, devenind cu fiecare zi tot mai puternică. În vreme ce eu, dimpotrivă, aveam să mă transform într-o fiinţă mai slabă. Toată forţa care exista în mine urma să fie a lui şi, puţin

câte puţin, în timp ce călătoream înapoi spre negura copilăriei mele din Les Gobelins, eu aveam să devin umbra, iar el maestrul.

Am hotărât să închid fabrica de jucării şi să mă concentrez asupra vechii mele obsesii. Am vrut să-l readuc la viaţă pe Gabriel, îngerul păzitor care mă ocrotise la Paris. întoarcerea la copilărie m-a făcut să cred că, dacă aş fi fost în stare să-l readuc la viaţă, el avea să ne apere pe mine şi pe Alexandra de umbră. Şi astfel am născocit cea mai puternică creatură mecanică pe care am visat-o vreodată. Un colos din oţel. Un înger pentru a mă elibera de coşmar.

Biet naiv! De îndată ce fiinţa aceea monstruoasă a fost în stare să se ridice de pe masa din atelierul meu, orice iluzie de obedienţă pe care-aş fi putut-o nutri s-a evaporat. Nu eram eu cel pe care-l asculta, ci celălalt. Maestrul său. Iar el, umbra, nu putea exista fără mine, fiindcă eu eram sursa din care îşi trăgea toată forţa. Îngerul nu doar că nu m-a eliberat de viaţa aceea nenorocită, dar s-a transformat în cel mai cumplit gardian. Gardianul acelui secret cumplit care mă condamna pentru totdeauna, un gardian care ar fi intervenit ori de câte ori ceva sau cineva ar fi pus în pericol secretul. Fără milă.

Atacurile asupra Alexandrei s-au înteţit. Umbra era acum mai puternică, iar ameninţarea ei creştea de la o zi la alta. Hotărâse să mă pedepsească prin suferinţa soţiei mele. Ii dăruisem Alexandrei o inimă care nu-mi mai aparţinea. Greşeala aceea avea să fie pierzania noastră. Când eram pe punctul de a-mi pierde minţile, am constatat că umbra acţiona numai când

eu mă aflam prin preajmă. Nu putea trăi departe de mine. De aceea, am hotărât să părăsesc Cravenmoore şi să mă refugiez pe insuliţa farului. Acolo nu putea face rău nimănui. Dacă cineva trebuia să plătească preţul trădării mele, persoana aceea eram eu. Dar am subestimat tăria Alexandrei. Dragostea ei pentru mine. Trecând peste spaimă şi peste ameninţarea la adresa propriei vieţi, a venit în ajutorul meu în noaptea balului mascat. De îndată ce velierul cu care brăzda golful s-a apropiat de insulă, umbra s-a năpustit asupra ei şi a tras-o în adâncuri. Mai pot şi acum să-i aud râsul în întuneric, atunci când s-a ivit dintre valuri. A doua zi, s-a refugiat din nou în sticluţă. În următorii douăzeci de ani n-am mai văzut-o...

Simone se ridică tremurând de pe scaun şi merse îndărăt, pas cu pas, până ce atinse cu spatele peretele camerei. Nu putea să mai audă nici un cuvânt în plus din gura acelui om, a acelui... bolnav. După ce-i ascultă povestea, un singur lucru o mai ţinea în picioare şi o împiedica să cadă pradă panicii pe care i-o inspira figura aceea cu mască: furia.

— Dragă prietenă, nu, nu... Nu face această greşeală... Nu înţelegi ce se întâmplă? Când ai ajuns aici împreună cu familia, n-am putut evita ca inima mea să nu ia seama la dumneata. N-am făcut-o conştient. Nici măcar nu mi-am dat seama ce se petrece decât când era deja prea târziu. Am încercat să scap de acea vrajă construind o maşinărie după chipul şi asemănarea
dumitale...

— Poftim?

— Am crezut... La scurt timp după ce prezenţa dumitale a însufleţit din nou această casă, umbra care rămăsese adormită pentru alţi douăzeci de ani în sticluţa aceea blestemată s-a trezit din letargie. N-a întârziat să-şi găsească victima perfectă care să o elibereze din nou...

— Hannah..., şopti Simone,

— Îmi imaginez ce trebuie să simţi şi să gândeşti acum, crede-mă. Dar nu există nici o portiţă de scăpare. Am făcut tot ce-am putut... Trebuie să mă crezi...

Masca se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Nu mai face nici un pas! izbucni Simone.

Lazarus se opri.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Simone. Sunt prietenul dumitale. Nu-mi întoarce spatele.

Femeia simţi un val de ură care lua naştere din adâncurile fiinţei sale.

— Dumneata ai omorât-o pe Hannah...

— Simone...

— Unde sînt copiii mei?

— Ei şi-au ales propriul destin...

Un pumnal de gheaţă îi sfâşie sufletul.

— Ce... ce-ai făcut cu ei?

Lazarus îşi ridică braţele înmănuşate.

— Au murit...

Înainte ca Lazarus să poată termina fraza, Simone slobozi un urlet de furie, apucă unul din sfeşnicele de pe masă şi se năpusti asupra bărbatului. Cu baza sfeşnicului lovi cu toată puterea în centrul măştii. Chipul de porţelan se sparse în mii de bucăţi, iar sfeşnicul se precipită în penumbră. Nu era nimeni acolo. împietrită, Simone îşi aţinti privirea spre aburul
negru ce plutea în faţa ei. Silueta îşi dădu jos mănuşile albe, scoţând la iveală numai întuneric. Abia atunci putu Simone să observe chipul diabolic care prindea contur sub ochii ei, un nor de umbre ce căpăta treptat consistenţă şi şuiera ca un şarpe, furios. Un zbieret
infernal îi răni auzul, un urlet care stinse, rând pe rând, toate lumânările ce ardeau în încăpere. Pentru prima şi ultima dată, Simone auzi adevărata voce a umbrei. Apoi, ghearele o înşfăcară şi o târâră prin beznă.

Pe măsură ce înaintau prin pădure, Ismael şi Irene băgară de seamă că ceaţa uşoară care acoperea vegetaţia se preschimba încetul cu încetul într-o perdea de lumină incandescentă. Negura absorbea luminile pâlpâitoare din Cravenmoore şi le răspândea într-un miraj fantomatic, o adevărată pădure de abur auriu. Imediat ce trecură de marginea pădurii, explicaţia acelui fenomen ciudat se dovedi tulburătoare şi, într-un anume fel, ameninţătoare. Toate luminile vilei străluceau cu mare intensitate îndărătul ferestrelor, conferind giganticei structuri înfăţişarea unei nave-fantomă care se ridică din adâncuri.

Cei doi tineri se opriră în faţa grilajului cu zăbrele ascuţite ce străjuia drumul spre grădină şi contemplară priveliştea aceea hipnotizantă. Învăluită într-o mantie de lumină, silueta reşedinţei Cravenmoore părea încă şi mai sinistră decât în întuneric. Chipurile a zeci de garguie răsăreau acum aidoma unor santinele de coşmar. Dar nu acea privelişte îi determină
să se oprească. Mai era ceva care plutea în aer, o prezenţă nevăzută şi infinit mai înspăimântătoare. Zgomotul a zeci, a sute de automate care se mişcau şi se deplasau în interiorul vilei se insinua în vânt; muzica disonantă a unui carusel şi râsetele mecanice ale unei haite de creaturi ascunse în locul acela.

Ismael şi Irene ascultară înmărmuriţi, preţ de câteva secunde, glasul care răzbătea din Cravenmoore, şi încercară să dea de urma acelei cacofonii infernale, mergând până la impozanta uşă principală. Intrarea, acum larg deschisă, emana un abur de lumină aurie
îndărătul căruia umbrele palpitau şi dansau pe ritmul acelei melodii care-ţi îngheţa sângele în vine. Irene strânse instinctiv mâna lui Ismael, iar băiatul îi adresă o privire impenetrabilă.

— Eşti sigură că vrei să intri? întrebă el.

Silueta unei balerine care se rotea într-o piruetă se profila la una din ferestre. Irene îşi întoarse privirea.

— Nu eşti obligat să vii cu mine. La urma urmei, e mama mea...

— E o ofertă tentantă. Nu-mi spune de două ori, zise Ismael.

— De acord, încuviinţă Irene. Şi fie ce-o fi...

— Fie ce-o fi.

Încercând să nu se gândească la râsetele, la muzica, la luminile şi la macabra defilare de siluete care populau locul acela, tinerii o porniră în sus pe scara monumentală din Cravenmoore. De îndată ce simţi cum spiritul casei îl învăluie, Ismael pricepu că tot ceea ce văzuseră până atunci nu era decât preambulul. Nu îngerul şi celelalte maşinării ale lui Lazarus îl speriau. Exista ceva în casa aceea. O prezenţă care emana ură şi furie. Şi, într-un fel sau în altul, Ismael ştiu că-i aştepta.

Dorian bătu de mai multe ori în uşa jandarmeriei. Abia mai putea răsufla şi părea gata să cadă din picioare. Alergase ca un apucat prin pădure, până la Plaja Englezului, iar apoi de-a lungul şoselei interminabile ce străjuia golful până în orăşel, în vreme ce soarele se ascundea după orizont. Nu se oprise nici o secundă, conştient de faptul că, dacă se oprea, n-avea să mai facă nici un pas pentru următorii zece ani. Un singur gând îl împingea să meargă mai departe: imaginea acelei forme spectrale care îi ducea mama printre tenebre. Îi era de-ajuns să şi-o amintească ca să alerge până la capătul lumii.

Când, în cele din urmă, uşa jandarmeriei se deschise, silueta rotofeie a agentului Jobart înainta doi paşi. Ochişorii jandarmului îl examinară pe băiat, care părea gata-gata să se prăbuşească în faţa lui. Dorian avu impresia că se uită la un rinocer. Jandarmul arboră un zâmbet sardonic

şi, vârându-şi degetele mari în buzunarele uniformei ca un adevărat profesionist, adoptă o mutră ameninţătoare care parcă numai nu zicea „ce oră-i asta ca să deranjezi?". Dorian oftă şi încercă să înghită un pic de salivă, dar nu mai avea nici o picătură.

— Ei, bine? trânti Jobart.

— Apă...

— Aici nu-i bar, prietene Sauvelle.

Subtila demonstraţie de ironie urmărea probabil să scoată în evidentă calităţile de recunoaştere si instinctul de copoi demne de invidiat ale pachidermicului poliţist. Totuşi, Jobart îl lăsă pe băiat să intre şi îl servi cu un pahar de apă de la ţâşnitoare. Dorian nu
şi-ar fi putut închipui vreodată că apa putea fi atât de delicioasă.

— Mai vreau.

Jobart îi întinse încă un pahar, de această dată uitându-se la el cu o privire de Sherlock Holmes.

— Poftim.

Dorian bău până la ultima picătură şi se uită fix la poliţist. Instrucţiunile lui Irene îi reveniră în minte, proaspete şi fără lipsuri.

— Mama a suferit un accident şi este rănită. E în stare gravă. La Cravenmoore.

Jobart avu nevoie de câteva secunde ca să rumege informaţia.

— Ce fel de accident? întrebă, cu un ton de fin observator.

— Mişcaţi-vă! izbucni Dorian.

— Sunt singur. Nu pot să părăsesc postul.

Băiatul oftă. Dintre toţi cretinii care existau pe planetă, dăduse peste un exemplar de muzeu.

— Chemaţi prin staţie! Faceţi ceva! Repede!

Tonul şi privirea lui Dorian declanşară un oarecare semnal de alarmă care îl determină pe Jobart să-fi deplaseze impunătorul posterior până la staţia radio şi să conecteze aparatul. Se întoarse o clipă să-l privească pe băiat cu un aer suspicios.

— Sunaţi! Acum! ţipă Dorian.

Lazarus îşi reveni brusc în simţiri şi băgă de seamă o durere ascuţită la ceafa. Îşi duse mâna în punctul respectiv şi palpă rana deschisă. Îşi

aminti vag chipul lui Christian pe coridorul din aripa vestică. Automatul îl lovise şi-1 târâse până în locul acela. Lazarus privi de jur-împrejur. Se afla într-una din camerele nefolosite de Ia Cravenmoore.

Încet, se ridică şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Imediat ce se putu ţine pe picioare, o oboseală profundă îl cuprinse. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Când îi deschise, observă o mică oglindă care atârna pe unul din pereţi. Se apropie de ea şi-şi examina
chipul.

Apoi, ducându-se până la o fereastră minusculă ce dădea spre faţadă, văzu două figuri care traversau grădina în direcţia uşii principale.

Irene şi Ismael trecură pragul uşii şi pătrunseră în fasciculul de lumină care izvora din adâncurile casei. Ecoul caruselului şi huruitul metalic a mii de angrenaje revenite la viaţă îi învălui precum o suflare de gheaţă. Sute de mecanisme minuscule se mişcau pe pereţi. Un univers de creaturi imposibile se agita în vitrine, în dispozitivele mobile suspendate în aer. Era cu neputinţă să priveşti în vreo direcţie şi să nu găseşti în mişcare una din creaţiile lui Lazarus. Ceasuri cu chip, păpuşi care mergeau ca somnabulii, chipuri fantomatice care zâmbeau precum nişte lupi flămânzi...

— De data asta să nu te-ndepărtezi de mine, zise Irene.

— N-aveam de gând s-o fac, replică Ismael, copleşit de universul acela de fiinţe care palpitau în jurul lui.

Nu parcurseseră mai mult de doi metri, când uşa principală se închise cu putere în spatele lor. Irene ţipă şi îl apucă strâns pe băiat. Silueta unui bărbat uriaş se ivi în faţa lor. Chipul îi era acoperit cu o mască ce înfăţişa un clovn diabolic. Două pupile verzi se dilatară îndărătul măştii. Tinerii făcură câţiva paşi în spate, în timp ce arătarea înainta spre ei. Un cuţit îi strălucea în mână. Imaginea majordomului mecanic care le deschisese uşa cu ocazia primei lor vizite la Cravenmoore o străfulgera pe Irene. Christian. Aşa se numea. Automatul flutură cuţitul în aer.

— Christian, nu! ţipă Irene. Nu!

Majordomul se opri. Cuţitul îi căzu din mână. Ismael se uită la fată fără să priceapă nimic. Figura, nemişcată, îi observa.

— Repede, îl zori Irene, pătrunzând în casă.

Ismael alergă după ea, nu înainte însă de a lua cuţitul pe care-1 scăpase Christian. O ajunse pe Irene în dreptul scării verticale care urca spre cupolă. Tânăra se uită în jur şi încercă să se orienteze.

— Şi acum, încotro? întrebă Ismael, continuând să se uite cu băgare de seamă în spate.

Ea şovăi, incapabilă să aleagă un drum care sa o poarte prin străfundurile labirintice din Cravenmoore.

Dintr-odată, de pe unul din coridoare o pală de aer rece îi facu să tremure din cap până-n picioare, iar sunetul metalic al unui glas cavernos ajunse la urechile lor.

— Irene..., şopti glasul.

Nervii fetei se încrucişară într-o plasă de gheaţă. Vocea răsună din nou. Irene îşi aţinti ochii spre capătul coridorului. Ismael îi urmări privirea şi o văzu. Plutind deasupra pardoselii, învăluită într-o mantie de ceaţă, Simone înainta spre ei cu braţele întinse. O sclipire diabolică îi dansa în ochi. O gură brăzdată de colţi oţeliţi se ivi dindărătul buzelor ei pergamentoase.

— Mamă, bâigui Irene.

— Aia nu e mama ta..., zise Ismael, dând-o la o parte pe fată din drumul creaturii.

Lumina o lovi drept în faţă şi o dezvălui în toată oroarea ei. Ismael se repezi asupra lui Irene ca să îndepărteze ghearele automatului. Creatura se învârti în loc şi-i înfruntă din nou. Numai jumătate din faţă era completă. Cealaltă jumătate era doar o mască de metal.

— E păpuşa pe care am văzut-o. Nu e mama ta, zise băiatul, care încerca să o smulgă pe prietena lui din transa în care o cufundase apariţia aceea. Chestia aia îi face să se mişte ca şi cum ar fi nişte marionete...

Mecanismul care făcea să funcţioneze automatul scoase un scrâşnet. Ismael văzu cum ghearele se îndreaptă din nou spre ei, cu toată viteza. Băiatul o prinse pe Irene şi o luă la fugă fără să ştie încotro merge. Alergară cât îi ţinură picioarele printr-un coridor străjuit de uşi care se deschideau la trecerea lor şi siluete care se desprindeau din tavan.

— Repede! strigă Ismael, auzind bocănitul cablurilor de suspensie în spatele lor.

Irene se întoarse să privească înapoi. Fălcile de câine ale acelei monstruoase copii a mamei sale se închiseră la douăzeci de centimetri de chipul ei. Ismael o trase după el şi o împinse în interiorul a ceea ce părea să fie o mare sală în penumbră.

Fata căzu cu faţa la pământ, iar el închise uşa în spatele lor. Ghearele automatului se înfipseră în lemn, ca nişte vârfuri de săgeată mortale.

— Dumnezeule..., oftă. Ajunge!

Irene ridică privirea. Avea pielea albă ca hârtia.

— Te simţi bine? o întrebă Ismael.

Fata încuviinţă vag şi apoi privi în jur. Pereţi tapetaţi cu cărţi se înălţau spre infinit. Mii şi mii de volume formau o spirală babilonică, un labirint de scări şi coridoare.

— Suntem în biblioteca lui Lazarus.

— Sper să mai aibă vreo ieşire, fiindcă n-am de gând să mă uit încă o dată înapoi..., zise Ismael, arătând în spate.

— Trebuie să fie. Cred că da, dar nu ştiu unde, zise ea, ducându-se spre mijlocul sălii, în timp ce băiatul bloca uşa cu un scaun.

Dacă acea apărare avea să reziste mai mult de două minute, îşi zise în sinea lui, o să înceapă să creadă orbeşte în minuni. Vocea lui Irene bâigui ceva în spatele lui. Băiatul se întoarse şi o văzu lângă o masă de lectură, examinând o carte cu aspect de sute de ani.

— Aici e ceva, zise ea.

O presimţire neagră se trezi în el.

— Lasă cartea aia!

— De ce? întrebă Irene, fără să priceapă.

— Las-o!

Tânăra închise volumul şi făcu ce-i spusese prietenul ei. Literele aurite de pe copertă scânteiară in lumina şemineului care încălzea biblioteca: *Doppetgänger*.

Irene se îndepărtase abia câţiva paşi de lângă masa de scris, când simţi o puternică vibraţie ce traversa sala pe sub picioarele ei. Flăcările din şemineu păliră şi câteva volume de pe şirurile nesfârşite de rafturi începură să tremure. Fata alergă la Ismael.

— Ce naiba.,.? zise el, simţind de asemenea rumoarea aceea intensă care părea că provine din străfundurile casei.

În clipa aceea, cartea pe care Irene o lăsase pe masa de scris se deschise cu violenţă. Flăcările din şemineu se stinseră, anihilate de o suflare îngheţată. Ismael o prinse în braţe pe fată şi o strânse la piept. Împinse de nişte mâini nevăzute, câteva cărţi se precipitară
în gol de la înălţime.
— Mai e cineva aici, şopti Irene. Simt asta... Paginile cărţii începură să fluture lent în bătaia
brizei, una după alta. Ismael privi filele vechiului volum care străluceau din ele însele şi observă pentru prima dată că literele păreau să se evapore una câte una, formând un nor de gaz negru ce prindea contur deasupra cărţii. Silueta aceea nedesluşită absorbi treptat fiecare cuvânt, fiecare frază. Forma, mai densă acum, îl făcu să-şi imagineze o nălucă din cerneală
neagră suspendată în gol. Norul de negreală se extinse şi din nimic se iviră două mâini, două braţe şi un trunchi. Un chip impenetrabil apăru din umbră. Ismael şi Irene, paralizaţi de groază, priviră electrizaţi apariţia şi cum, în jurul ei, alte forme, alte timbre prindeau viaţă din paginile cărţilor căzute. Încet, o armată de umbre se înfăţişă dinaintea ochilor lor neîncrezători. Umbre de copii, de bătrâni, de doamne înveşmântate în haine ciudate de gală... Păreau cu toţii nişte spirite prinse într-o capcană, prea slabe ca să capete consistenţă şi volum. Chipuri în agonie, letargice şi lipsite de voinţă. Privindu-le, Irene simţi că se află în faţa sufletelor pierdute a zeci de fiinţe prizoniere ale unei vrăji cumplite. Le văzu cum îşi întindeau braţele spre ei, implorând după ajutor, însă degetele lor se risipeau în miraje de abur. Putea simţi groaza coşmarului lor, a visului sumbru care îi chinuia.

În puţinele secunde cât dură acea viziune, se întrebă cine sunt şi cum ajunseseră acolo. Fuseseră oare, ca şi ea, vizitatori nechibzuiţi ai acelui loc? Preţ de o clipă trase nădejde că-şi va recunoaşte mama printre acele spirite blestemate, fii ai nopţii. Dar, la un simplu gest al umbrei, trupurile lor vaporoase se contopiră într-un vârtej de întunecime care traversă sala.
Umbra îşi deschise fălcile şi absorbi toate sufletele acelea, smulgându-le şi bruma de forţă care mai palpita în ele. Apoi se aşternu o linişte

mortală. Umbra deschise ochii, iar privirea ei proiectă o aură sângerie în beznă.

Irene vru să ţipe, dar glasul i se pierdu în vuietul brutal ce zgudui Cravenmoore. Una câte una, toate ferestrele şi uşile din casă se sigilau ca nişte lespezi. Ismael auzi ecoul acela cavernos care străbătea sutele de coridoare şi simţi că speranţele lui de-a scăpa cu viaţă se risipeau în întuneric.

O sursă plăpândă de lumină arunca pe bolta tavanului un fascicul ascuţit, o frânghie subţire suspendată în vârful acelui sinistru cort de circ. Lumina se oglindi în privirea lui Ismael, iar băiatul, fară să mai aştepte nici o secundă, o luă pe Irene de mână şi o duse pe bâjbâite spre capătul sălii.

— Poate că cealaltă ieşire este acolo, şopti el.

Irene urmări traiectoria pe care băiatul i-o arăta cu degetul. Ochii ei recunoscură filamentul de lumină ce părea că ţâşneşte din gaura unei încuietori. Biblioteca era organizată în ovaluri concentrice străbătute de un culoar îngust care urca în spirală de-a lungul peretelui, şi din care se ramificau mai multe coridoare. Simone îi vorbise despre această ciudăţenie arhitectonică: dacă cineva mergea pe culoarul acela până la capăt, ajungea aproape de etajul al treilea al vilei. Un soi de turn Babel, însă în interior, îşi imagină Irene. De data aceasta ea fu cea care îl călăuzi pe Ismael până la culoar şi, odată ajunsă acolo, se grăbi să urce.

— Ştii încotro mergi? întrebă băiatul.

— Ai încredere în mine.

Ismael alergă după ea, simţind cum pardoseala se ridica uşor sub picioare, pe măsură ce înaintau prin culoar. Simţi un curent de aer rece la ceafa şi observă pata neagră şi compactă care se extindea pe pardoseală în spatele lui. Umbra avea o textură aproape solidă şi numai conturul ei părea că se contopeşte cu întunericul. Pata spectrală se deplasa aidoma unei pelicule de ulei, densă şi strălucitoare.

După câteva secunde, fiinţa aceea de negreală lichidă îi ajunse sub picioare. Ismael simţi un spasm rece, ca atunci când mergi pe o apă îngheţată.

— Repede! exclamă.

Sursa acelui fascicul de lumină se găsea, aşa cum bănuiseră, în broasca unei uşi care se afla la doar câţiva metri de ei. Ismael iuţi pasul şi izbuti să depăşească pentru câteva clipe urma umbrei sub picioarele lui. Se gândi că şansele ca uşa aceea să fie deschisă erau nule. Nu le-ar fi fost de prea mare folos să ajungă la ea dacă nu ducea nicăieri.

Irene pipăi încuietoarea în penumbră, în căutarea unui mecanism care să-i permită s-o deschidă. Băiatul se întoarse să vadă unde se află umbra şi ochii i se opriră asupra mantiei negre ca tăciunele care se ridica dinaintea lui: o sculptură de gaz dens ce căpăta consistenţă, puţin câte puţin. Un chip de catran prinse contur. Un chip familiar. Ismael crezu că ochii îl înşală şi clipi. Chipul era tot acolo. Propriul lui chip. Imaginea lui întunecată îi zâmbi răutăcios şi o limbă de reptilă i se ivi dintre buze. Fără să vrea, Ismael scoase cuţitul pe care i-1 luase automatului în vestibul şi-1 învârti ameninţător prin faţa umbrei. Silueta îşi aruncă suflarea îngheţată asupra armei şi o reţea de promoroacă şi de aşchii de gheaţă coborî din vârful lamei până la mâner. Metalul congelat îl făcu să simtă o puternică senzaţie de arsură în palma mâinii. Frigul, un frig intens, ardea la fel sau chiar mai mult decât focul.

Ismael fu cât pe ce să scape arma, dar rezistă spasmului muscular care îi înţepeni antebraţul şi încercă să înfigă cuţitul în chipul umbrei, a cărei limbă se desprinse la contactul cu tăişul şi-i căzu peste un picior. Instantaneu, mica masă neagră îi înconjură glezna ca o a doua piele şi începu să urce lent. Contactul vâscos şi rece al acelei materii îi provocă greaţă.

Chiar atunci auzi scrâşnetul încuietorii pe care Irene o forţa în spatele lui şi un tunel de lumină se deschise înaintea lor. Fata o luă la fugă, iar Ismael o urmă, închizând uşa şi lăsându-1 pe urmăritor de partea cealaltă. Bucata desprinsă din umbră urcă de-a lungul coapsei şi căpătă forma unei păianjen imens. O durere ascuţită îi străbătu piciorul. Ismael ţipă, iar Irene încercă să alunge monstruoasa arahnidă. Păianjenul se întoarse spre fată şi sări pe ea. Irene slobozi un ţipăt de groază.

— Ia-1 de pe mine!

Nedumerit, Ismael se uită în jur şi descoperi sursa de lumină care îi călăuzise. Un şir de lumânări se pierdea în penumbră, într-o procesiune fantomatică.

Băiatul luă una din lumânări şi apropie flacăra de păianjen, care căuta gâtul lui Irene. La simplul contact cu focul, creatura scoase un şuierat de furie şi de durere şi se descompuse într-o ploaie de picături negre, care se împrăştiară pe jos. Ismael dădu drumul lumânării şi o îndepărtă pe Irene de fragmentele în cădere. Picăturile, prelingându-se pe pardoseală ca o
gelatină, se contopiră într-un singur corp care se târî până la uşă şi se strecură pe sub prag, în partea cealaltă.

— Focul. Focul o sperie..., zise Irene.

— Atunci, asta o să-i dăm.

Ismael apucă lumânarea şi o aşeză în dreptul uşii, în vreme ce Irene arunca o privire prin încăperea în care se aflau. Semăna mai degrabă cu o anticameră goală, fără mobilier, în care se adunase un praf de secole. Probabil camera aceea servise cândva drept magazie ori depozit suplimentar al bibliotecii. O analiză mai atentă dezvăluia totuşi nişte forme pe tavan. Ţevi mici. Irene luă una din lumânări şi, ridicând-o deasupra capului, examina camera. Plăcile de faianţă şi mozaicurile prinseră a străluci în lumina flăcării.

— Unde naiba suntem? întrebă Ismael.

— Nu ştiu... Seamănă... seamănă cu nişte duşuri...

Lumânarea scoase la iveală aspersoarele metalice, nişte reţele cu sute de orificii sub formă de clopot care atârnau de ţevi. Gurile erau ruginite şi acoperite cu o adevărată fortăreaţă de pânze de păianjen.

— Orice ar fi, de secole nimeni nu le mai...

Nu apucă să-şi termine fraza că se auzi un geamăt metalic, sunetul inconfundabil al unui robinet oxidat care se rotea. Acolo, înăuntru, lângă ei.

Irene îndreptă lumânarea spre peretele de faianţă şi văzură amândoi două robinete care se răsuceau lent.

O vibraţie puternică străbătea zidurile. Apoi, după câteva secunde de tăcere, tinerii putură da de urma acelui zgomot, zgomotul a ceva care se târa de-a lungul ţevilor, deasupra capetelor lor. Ceva îşi deschidea drum prin ţevile înguste.

— E aici! ţipă Irene.

El încuviinţă fără să-şi ia ochii de la aspersoare. In câteva secunde, o masă impenetrabilă începu să se strecoare lent prin orificii. Irene şi Ismael făcură încet câţiva paşi înapoi, continuând să se uite la umbra care se forma puţin câte puţin dinaintea lor, aşa cum firicelele de nisip dintr-o clepsidră formează în cădere o mică movilă.

Doi ochi prinseră contur în întuneric. Chipul lui Lazarus, binevoitor, le zâmbi. O imagine liniştitoare, dacă n-ar fi ştiut că ceea ce aveau în faţa lor nu era Lazarus. Irene făcu un pas spre el.

— Unde e mama? întrebă ea cu un aer sfidător.

O voce profundă, inumană, se făcu auzită.

— E cu mine.

— Pleacă de lângă el, zise Ismael.

Umbra îşi aţinti ochii asupra lui, iar băiatul păru că intră în transă. Irene îşi zgâlţâi prietenul şi vru să-1 îndepărteze de umbră, dar el rămase sub influenţa acelei prezenţe, incapabil să reacţioneze. Fata se postă între cei doi şi-i dădu o palmă lui Ismael, reuşind astfel să-1 facă să-şi vină în simţiri. Chipul umbrei se crispa într-o mască de furie şi două braţe lungi se întinseră spre ei. Irene îl împinse pe Ismael către perete şi încercă să evite încleştarea acelor gheare.

Atunci, o uşă se deschise în întuneric şi de partea cealaltă a încăperii se ivi o aură de lumină. Silueta unui bărbat care ţinea o lampă cu ulei se profila în prag.

— Afară de-aici! zbieră.

Irene putu să-i recunoască vocea: era Lazarus Jann, fabricantul de jucării.

Umbra slobozi un strigăt de ură şi una din lumânări se stinse. Lazarus înainta spre umbră. Chipul părea să fie cel al unui bărbat mult mai în vârstă decât îşi amintea Irene. Ochii injectaţi trădau o oboseală cumplită, erau ochii unui om devorat de o boală nemiloasă.

— Afară de-aici! zbieră din nou.

Umbra lăsă să se întrevadă un chip diabolic şi se transformă într-un nor de gaz, strecurându-se prin fisurile din pardoseală, pentru ca mai apoi să scape printr-o crăpătură din perete. Un zgomot asemănător cu cel al vântului care şuieră îndărătul geamurilor îi însoţi
fuga.

Lazarus se mai uită preţ de câteva secunde la crăpătură şi, în cele din urmă, îşi îndreptă spre ei privirea pătrunzătoare.
— Ce credeţi că faceţi aici? întrebă, fară să-şi ascundă furia.
— Am venit s-o caut pe mama şi n-am de gând să plec fără ea, zise Irene înfruntând fară să clipească privirea aceea intensă care o scruta.
— Nu ştii cu cine te pui..., zise Lazarus. Repede, pe-aici. O să se-ntoarcă în curând.
Apoi îi conduse de partea cealaltă a uşii.
— Ce-a fost aia? Ce-a fost chestia aia pe care am văzut-o? întrebă Ismael.
Lazarus se uită lung la el.
— Sunt eu. Ceea ce-ai văzut sunt eu...

Lazarus îi conduse printr-un labirint întortocheat de tuneluri ce părea că străbate străfundurile vilei Cravenmoore: un soi de conducte înguste paralele cu galerii şi coridoare. Drumul era flancat de o parte şi de alta de numeroase uşi închise, intrări duble în zecile de camere şi săli din vilă. Ecoul paşilor lor rămânea prins ca-ntr-o capcană în acel culoar îngust şi dădea senzaţia că o armată nevăzută îi urmăreşte.
Lampa lui Lazarus proiecta pe pereţi un rotocol de lumină chihlimbarie. Ismael îşi observă propria umbră şi pe cea a lui Irene mergând lângă ei de-a lungul peretelui. Lazarus nu proiecta însă nici o umbră. Fabricantul de jucării se opri dinaintea unei uşi înalte şi înguste, apoi scoase o cheie şi o roti în broască. Scrută capătul coridorului pe care veniseră şi le facu
semn celor doi să intre.
— Pe-aici, zise agitat. N-o să se-ntoarcă, cel puţin pentru câteva minute...
Ismael şi Irene schimbară o privire bănuitoare.
— Nu există altă posibilitate decât s-aveţi încredere în mine, adăugă Lazarus.
Băiatul oftă şi intră în cameră. Irene şi Lazarus îl urmară, iar el închise uşa. Lumina lămpii dezvălui un perete acoperit cu o mulţime de fotografii şi tăieturi din ziare. Intr-un capăt se putea zări un pătuţ şi o masă de scris goală. Lazarus aşează lampa pe podea şi se uită la cei doi

tineri, care cercetau cu atenţie toate bucăţile acelea de hârtie lipite pe perete.

— Trebuie să părăsiţi Cravenmoore cât mai aveţi timp.

Irene se întoarse spre el.

— Nu pe voi vă vrea, adăugă fabricantul de jucării. Ci pe Simone.

— De ce? Ce-are de gând să facă cu ea?

Lazarus coborî privirea.

— Vrea s-o distrugă. Ca să mă pedepsească. Şi va face la fel şi cu voi dacă-i staţi în cale.

— Ce înseamnă toate astea? Ce încercaţi să ne spuneţi? întrebă Ismael.

— Ce trebuia să vă spun, v-am spus deja. Trebuie să plecaţi de-aici. Mai devreme sau mai târziu se va întoarce şi atunci n-am să pot face nimic ca să vă apăr.

— Dar cine se va întoarce?

— L-ai văzut cu ochii tăi.

În clipa aceea, se auzi un zgomot asurzitor undeva, în casă. Se apropia. Irene înghiţi în sec şi se uită la Ismael. Paşi. Unul după altul, bubuind ca nişte împuşcături, tot mai aproape. Lazarus zâmbi slab.

— Vine, anunţă el. Nu mai aveţi mult timp.

— Unde e mama? încotro a dus-o? protestă fata.

— Nu ştiu, şi chiar dacă aş şti, n-ar folosi la nimic.

— Dumneavoastră aţi construit maşinăria asta cu chipul dumneavoastră..., acuză Ismael.

— Am crezut că se va mulţumi cu atât, dar voia mai mult. O voia pe ea.

În momentul acela, se auziră paşii infernali care pătrundeau pe coridor.

— Dincolo de uşa aceea, explică Lazarus, se află un coridor care duce la scara principală. Dacă v-a mai rămas un dram de bun-simţ, fugiţi de-aici şi îndepărtaţi-vă pentru totdeauna de casa asta.

— Nu plecăm nicăieri, zise Ismael. Nu fără Simone.

Uşa pe care intraseră fu zgâlţâită din toate încheieturile. Imediat, o pată neagră se strecură pe sub prag.

— Să plecăm, îndemnă Ismael.

Umbra înconjură lampa şi sparse sticla. O gură de aer rece stinse flacăra. Din întuneric, Lazarus îi văzu pe tineri cum fug pe cealaltă ieşire. Lângă el se ridica o siluetă neagră şi insondabilă.

— Lasă-i în pace, şopti. Nu sunt decât nişte copii. Lasă-i să plece. Ia-mă pe mine, o dată pentru totdeauna. Nu asta vrei de fapt?

Umbra zâmbi.

Coridorul unde se aflau traversa axul central al reşedinţei Cravenmoore. Irene îl recunoscu şi îl conduse pe Ismael până la baza cupolei. Prin vitralii se puteau vedea norii în mişcare, nişte giganţi din vată neagră, care brăzdau cerul. Lucarna, un soi de piston care încununa vârful cupolei, răspândea o aură hipnotizantă de reflexe caleidoscopice.

— Pe-aici, indică fata.

— Pe-aici, încotro? întrebă Ismael neliniştit.

— Cred că ştiu unde o ţine.

El aruncă o privire îndărăt. Coridorul era cufundat încă în beznă, fară semne aparente de mişcare, dar băiatul înţelese că umbra putea înainta în direcţia aceea fară ca ei să-şi poată da seama.

— Sper că ştii ce faci, zise el, dornic să se îndepărteze cât mai grabnic de locul acela.

— Ţine-te după mine.

Irene pătrunse într-una din aripile vilei care se întindeau în penumbră, iar Ismael o urmă. Treptat, lumina ce pătrundea prin lucarnă se estompă, iar siluetele creaturilor mecanice care populau ambele părţi ale coridorului se preschimbară în simple contururi unduitoare. Vocile, râsetele şi ciocănitul sutelor de mecanisme înăbuşeau sunetul paşilor lor. Băiatul se mai

uită o dată în spate, scrutând intrarea tunelului în care se aventuraseră. O gură de aer rece pătrunse pe coridor. Privind în jur, Ismael recunoscu vălul transparent care flutura în faţa lui, imprimat cu iniţiala aceea care se legăna uşor.

A

— Sunt sigură că o ţine aici, zise Irene.

În capătul coridorului se afla uşa din lemn lucrat. O nouă pală de aer rece îi cuprinse, agitând draperiile. Ismael se opri şi-şi aţinti privirea în

beznă. Încordat ca un cablu de oţel, băiatul încerca să scruteze penumbra.
— Ce se-ntâmplă? întrebă Irene, băgând de seamă nedumerirea care pusese stăpânire pe el.
Băiatul îşi desprinse uşor buzele ca să răspundă, dar se opri. Ea cercetă coridorul din spatele lor. Un singur punct de lumină în capătul tunelului. În rest, doar întuneric.
— E acolo, zise băiatul. Se uită la noi.
Irene îl apucă strâns.
— Nu simţi?
— Să nu ne-oprim aici, Ismael.
El încuviinţă, dar gândurile îi erau în altă parte. Irene îl luă de mână şi-1 duse până la uşa camerei. Tot drumul, băiatul nu-şi luă ochii de la coridorul din spatele lor. În cele din urmă, când ea se opri în faţa intrării, cei doi schimbară o privire. Fără să scoată o vorbă, Ismael puse mâna pe clanţă şi apăsă încet. Broasca cedă cu un uşor pocnet metalic şi chiar greutatea tăbliei groase de lemn facu ca uşa să se rotească în balamale, deplasând-o spre interior.
O ceaţă azurie, evanescentă, împăienjenea camera, străpunsă doar de sclipirile stacojii ale focului. Irene înainta câţiva paşi. Totul era aşa cum îşi amintea. Marele portret al Almei Maltisse strălucea deasupra şemineului, iar reflexele lui se răspândeau în atmosfera încărcată a camerei, sugerând contururile draperiilor din mătase transparentă care împrejmuiau
baldachinul patului. Ismael închise cu atenţie uşa îndărătul lor şi o urmă pe Irene.
Braţul fetei îl opri. Arătă un fotoliu aşezat în faţa focului, cu speteaza întoarsă spre ei. De unul din braţe atârna o mână palidă, care zăcea pe podea precum o floare ofilită.
Lângă ea, pe o pată lichidă, străluceau cioburile unei cupe: perle încinse pe o oglindă. Irene simţi că inima îi bate din ce în ce mai tare. Ii dădu drumul la mână lui Ismael şi se apropie pas cu pas de fotoliu. Lucirea unduitoare a flăcărilor lumină un chip adormit: Simone.
Irene îngenunche lângă mama ei şi-i luă mâna. Preţ de câteva secunde nu izbuti să-i simtă pulsul.

— Dumnezeule...

Ismael se repezi până la masa de scris şi luă o mică tavă din argint, apoi se îndreptă grabnic spre Simone şi i-o aşeză în faţa gurii. Un abur slab acoperi suprafaţa. Irene trase adânc aer în piept.

— Trăieşte, zise Ismael observând chipul inconştient al femeii, în care avea impresia că întrezăreşte o Irene matură şi înţeleaptă.

— Trebuie s-o scoatem de-aici. Ajută-mă!

Se aşezară de o parte şi de alta a lui Simone şi, înconjurând-o cu braţele, încercară s-o ridice din fotoliu.

O ridicaseră abia câţiva centimetri când în cameră se auzi un murmur profund, înspăimântător. Amândoi se opriră şi se uitară în jur. Focul proiecta pe pereţi o multitudine de imagini fugare ale propriilor lor umbre.

— Să nu pierdem timpul, îl zori Irene.

Ismael o ridică din nou pe Simone, dar de data aceasta sunetul se auzi şi mai aproape, iar ochii lor descoperiră de unde vine. Portretul! Intr-o clipă, pânza care acoperea pictura în ulei se curbă într-o peliculă de întuneric lichid, căpătând volum şi întinzând două braţe lungi terminate cu nişte gheare ascuţite ca nişte stilete.

Ismael încercă să dea înapoi, dar umbra sări de pe perete ca o felină, trasând o traiectorie în penumbră şi aşezându-se în spatele lui. Preţ de o secundă, singurul lucru pe care băiatul putu să-1 vadă fii propria lui umbră care îl observa. Apoi, din conturul siluetei sale se ivi o alta, care crescu precum o gelatină până ce înghiţi cu totul adevărata lui umbră. Băiatul simţi că trupul lui Simone îi alunecă din braţe. O gheară puternică de gaz congelat îl apucă de gât şi-1 izbi de perete cu o forţă nestăvilită.

— Ismael! ţipă Irene.

Umbra se întoarse spre fată, care alergă până în celălalt capăt al camerei. Umbrele de la picioare se strânseră în jurul ei sub forma unei flori mortale. Irene simţi atingerea îngheţată, înfiorătoare, a umbrei care-i învăluia trupul şi-i paraliza muşchii. Încercă zadarnic să scape din strânsoare, în vreme ce privea îngrozită o mantie de întuneric care se desprindea din tavan şi care lua forma unui chip familiar; Hannah.

Replica fantomatică îi adresă o privire plină de ură, iar buzele de abur lăsară să se întrevadă nişte colţi lungi, umezi şi lucitori.
— Tu nu eşti Hannah, zise Irene cu un firicel de glas.

Umbra îi dădu o palmă, facându-i o tăietură pe obraz. Într-o clipă, picăturile de sânge care ieşeau din rană fură absorbite de umbră, ca şi când ar fi fost aspirate de un puternic curent de aer. Un spasm de greaţa o cuprinse. Umbra se apropie şi îi plimbă ameninţător prin faţa ochilor două degete lungi şi ascuţite ca nişte pumnale.

În timp ce se ridica, năucit din pricina loviturii, Ismael auzi vocea aceea răguşită şi malefică. În mijlocul camerei, umbra o înşfăcase pe Irene şi era gata s-o anihileze. Băiatul urlă şi se năpusti asupra materiei aceleia. Trupul lui trecu prin ea, iar umbra se descompuse în mii de picături minuscule ce căzură pe podea într-o ploaie de cărbune lichid. Ismael o ridică
pe Irene şi o îndepărtă de umbră. Pe jos, fragmentele se contopiră într-un vârtej care făcu să se cutremure mobilele dimprejur şi le care le propulsa spre pereţi şi geamuri, aidoma unor proiectile mortale.

Ismael şi Irene se lăsară la pământ. Masa de scris trecu prin unul din vitralii şi-l făcu ţăndări. Ismael o acoperi pe Irene cu trupul lui, ferind-o. Când ridică ochii, vârtejul de beznă începea să se întărească. Două aripi mari şi negre se deschiseră, iar umbra îşi făcu apariţia mai mare şi mai puternică ca niciodată. Ridică o gheară şi arătă palma deschisă, peste care se iviră doi ochi şi două buze.

Ismael scoase din nou cuţitul şi-l învârti ameninţător prin faţa ei, ţinând-o pe Irene în spatele lui. Umbra se ridică şi se mişcă spre ei. Gheara înşfăca lama cuţitului. Ismael simţi curentul îngheţat care îi urca prin degete şi palmă, paralizându-i braţul.

Arma căzu la pământ şi umbra îl învălui pe băiat. Irene încercă zadarnic să-l prindă. Umbra îl ducea pe Ismael spre foc. Chiar atunci uşa camerei se deschise şi silueta lui Lazarus Jann îşi făcu apariţia în prag.

Lumina spectrală care ţâşnea din pădure se reflecta în parbrizul maşinii jandarmeriei, care deschidea coloana. In spatele ei, automobilul

doctorului Giraud şi o ambulanţă chemată de la spitalul din La Rocheile străbăteau în mare viteză şoseaua paralelă cu Plaja Englezului.

Dorian, care stătea lângă comisarul şef, Henri Faure, fu primul care băgă de seamă lumina aurie ce se filtra printre copaci. În spatele pădurii zăriră silueta reşedinţei Cravenmoore: un gigantic carusel fantomatic, în negură.

Comisarul se încruntă şi observă priveliştea aceea pe care n-o mai văzuse niciodată în cei cincizeci şi doi de ani de când locuia în oraş.

— Mai repede! insistă Dorian.

Comisarul se uită la băiat şi, în timp ce accelera, începu să se întrebe dacă în povestea presupusului accident exista vreun dram de adevăr.

— E ceva ce nu ne-ai spus?

Dorian nu răspunse şi se mărgini să privească tot înainte. Comisarul apăsă pe acceleraţie.

Umbra se întoarse şi, văzându-1 pe Lazarus, îi dădu drumul lui Ismael ca unui sac cu cartofi. Băiatul se lovi puternic de pardoseală şi scoase un ţipăt înăbuşit de durere. Irene sări să-1 ajute.

— Ia-1 de-aici, zise Lazarus, înaintând domol spre umbra care se retrăgea.

Ismael simţi o înţepătură în umăr şi gemu.

— Eşti bine? întrebă fata.

Băiatul bolborosi ceva nedesluşit, dar se ridică şi încuviinţă. Lazarus le aruncă o privire impenetrabilă.

— Luaţi-o de aici şi plecaţi, zise.

Umbra şuiera în faţa lui ca un şarpe la pândă. Deodată, sări pe perete şi portretul o absorbi din nou.

— Am zis să plecaţi de-aici! strigă Lazarus.

Ismael şi Irene o luară pe Simone şi o târâră până la prag. Chiar înainte să iasă, Irene se întoarse spre Lazarus şi văzu cum fabricantul de jucării se apropia de patul protejat de baldachin şi-1 dădea la o parte cu o duioşie nesfârşită. Silueta unei femei se profila
îndărătul draperiilor.

— Aşteaptă..., murmură Irene, cu inima cât un purice. Trebuia să fie Alma. Fu străbătută de un fior când băgă de seamă lacrimile de pe chipul

lui Lazarus. Fabricantul de jucării o îmbrăţişa pe femeie. Irene nu mai văzuse niciodată pe cineva care să îmbrăţişeze o altă
persoană cu atâta devotament. Fiecare gest, fiecare mişcare a lui Lazarus trădau o dragoste şi o delicateţe ce nu se puteau naşte decât dintr-o viaţă întreagă de venerare. Iar Alma îl cuprinse cu braţele şi, preţ de o clipă magică, rămaseră uniţi în penumbră, dincolo de această lume. Fără să ştie de ce, Irene simţi nevoia să plângă, dar o nouă privelişte, cumplită şi ameninţătoare, o împiedică.

Pata se prelingea sinuos de la portret spre pat. Un val de panică o cuprinse pe fată.

— Lazarus, atenţie!

Fabricantul de jucării se întoarse şi văzu că umbra se ridica în faţa lui, urlând de furie. Preţ de o secundă înfruntă privirea acelei creaturi infernale, fără să arate vreo teamă. Apoi, se uită la cei doi tineri; ochii lui păreau să transmită cuvinte pe care ei nu izbuteau să le priceapă. Brusc, Irene înţelese ce anume avea de gând să facă Lazarus.

— Nu! ţipă ea, simţind că îsmael o opreşte.

Fabricantul de jucării se apropie de umbră.

— N-ai s-o mai iei din nou...

Umbra ridică o gheară, gata să-şi atace propriul stăpân. Lazarus vârî mâna în buzunarul de la haină şi scoase un obiect lucitor. Un pistol.

Râsul umbrei răsună în încăpere precum urletul unei hiene.

Lazarus puse degetul pe trăgaci. Ismael îl privi fără să înţeleagă. Atunci, fabricantul de jucării îi zâmbi slab şi pistolul fi căzu din mână. O pată întunecată i se întindea pe piept. Sânge.

Umbra slobozi un ţipăt care facu să se cutremure toată casa. Un ţipăt de groază.

— Oh, Dumnezeule!..., gemu Irene.

Ismael se grăbi să-i sară în ajutor, dar Lazarus ridică o mână ca să-1 oprească.

— Nu. Lasă-mă cu ea. Şi plecaţi de-aici..., murmură el, în vreme ce un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii.

Ismael îl sprijini cu braţele şi-l duse până la pat. Între timp, imaginea unui chip palid şi trist îl străfulgera ca o lovitură de pumnal. Ismael şi Alma Maltisse se priviră faţă în faţă. Ochii ei plânşi, pierduţi într-un

somn din care niciodată n-ar fi putut să se mai trezească, se aţintiră asupra lui.

O maşinărie.

În toţi anii aceia Lazarus trăise cu o maşinărie pentru a păstra vie amintirea soţiei sale, amintirea pe care umbra i-o răpise.

Înmărmurit, Ismael facu un pas în spate. Lazarus îl privi rugător.

— Lasă-mă singur cu ea..., te rog.

— Dar... nu e decât..., începu Ismael.

— Ea e tot ce am...

Băiatul înţelese atunci de ce nu fusese găsit niciodată trupul acelei femei înecate pe insuliţa farului. Lazarus o salvase din mare şi îi redase viaţa, o viaţă inexistentă, mecanică. Incapabil să înfrunte singurătatea şi pierderea soţiei, crease din trupul ei o fantomă, o tristă oglindire cu care convieţuise timp de douăzeci de ani. Şi, privindu-i ochii muribunzi, Ismael mai înţelese că, în adâncul sufletului său, într-un mod pe care nu izbutea să-l priceapă, Alexandra Alma Maltisse trăia încă.

Fabricantul de jucării îi aruncă o ultimă privire plină de durere. Băiatul încuviinţă uşor şi se întoarse lângă Irene. Ea îi observă chipul alb, ca şi cum ar fi văzut moartea.

— Ce...?

— Să plecăm de-aici. Repede, o zori Ismael.

— Dar...

— Am zis să plecăm de-aici!

Împreună o târâră pe Simone până pe coridor. Uşa se izbi în spatele lor cu putere, lăsându-l pe Lazarus înăuntru. Irene şi Ismael alergară cât putură de repede până la scara principală, încercând să nu bage în seamă urletele inumane ce răzbăteau dindărătul acelei uşi. Era vocea umbrei.

Lazarus Jann se ridică din pat şi înfruntă umbra, clătinându-se. Arătarea se uită la el cu o privire disperată. Orificiul acela minuscul pe care i-l făcuse glonţul începea să se mărească, devorând-o şi pe ea încetul cu Încetul. Umbra făcu din nou un salt ca să se refugieze în tablou, dar de data aceasta Lazarus apucă un tăciune aprins şi dădu foc portretului.

Flăcările se întinseră pe pânză ca nişte unde într-un lac. Umbra urlă, iar în întunericul bibliotecii, paginile acelei cărţi negre începură să sângereze până ce luară foc.

Lazarus se târî din nou spre pat, dar umbra, umflată de mânie şi devorată de flăcări, se năpusti asupra lui, lăsând în urmă o dâră de foc. Draperiile baldachinului se aprinseră, iar limbile încinse se întinseră pe tavan şi pe podea, mistuind cu furie tot ce găseau în cale. În câteva secunde doar, camera se preschimbă într-un infern înăbuşitor.

Flăcările cuprinseră una din ferestre şi făcură să sară în aer puţinele geamuri rămase intacte, absorbind cu o forţă nestăvilită aerul nopţii. Uşa camerei mistuite de flăcări fu azvârlită pe coridor şi, încet dar implacabil, focul puse stăpânire pe toată casa ca o plagă.

Păşind prin mijlocul flăcărilor, Lazarus scoase sticluţa care adăpostise ani la rândul umbra şi o ridică în mâini. Cu un ţipăt disperat, umbra pătrunse în ea. O reţea de aşchii din gheaţă, aidoma unei pânze de păianjen, cuprinse pereţii sticluţei. Lazarus o închise şi, uitându-se pentru ultima oară la ea, o aruncă în foc. Sticluţa se sparse în mii de bucăţi; precum răsuflarea
muribundă a unui blestem, umbra pieri pentru totdeauna. Şi, odată cu ea, fabricantul de jucării simţi că viaţa i se scurgea încetul cu încetul prin rana aceea mortală.

Când Irene şi Ismael ieşiră pe uşa principală cu Simone, inconştientă, în braţe, flăcările cuprinseseră deja ferestrele de la etajul al treilea. În doar câteva secunde, vitraliile explodară unul câte unul, împrăştiind o ploaie de cioburi încinse peste grădină. Tinerii alergară până la marginea pădurii şi numai atunci când se simţiră la adăpostul copacilor se opriră să privească
în urmă.

Cravenmoore ardea.

13. Luminile din septembrie

Una câte una, toate creaturile minunate care populaseră universul lui Lazarus Jann fură mistuite de flăcări în noaptea aceea din 1937. Ceasuri vorbitoare îşi văzură acele îndoindu-se în filamente de plumb incandescent. Balerine şi orchestre, magicieni, vrăjitoare şi şahişti, minunăţii ce nu aveau să mai vadă lumina unei noi zile: nici un strop de compasiune pentru nici una dintre ele. Etaj cu etaj, cameră cu cameră, spiritul nimicirii şterse definitiv tot ceea ce conţinea locul acela magic şi cumplit.

Decenii de fantezie se evaporară, lăsând în urmă doar o dâră de cenuşă. Undeva în acel infern, într-un loc fără alţi martori decât flăcările, pieriră fotografiile şi tăieturile din ziare pe care le adunase Lazarus Jann; şi, în vreme ce maşinile poliţiei ajungeau în dreptul rugului fantasmagoric care aprindea zorii în miez de noapte, ochii acelui băieţel chinuit se închiseră
pentru totdeauna într-o cameră în care nu existaseră şi nici n-aveau să existe vreodată jucării.

Ismael n-avea să uite niciodată ultimele clipe ale lui Lazarus şi ale soţiei sale. Ultimul lucru pe care reuşise să-l vadă era sărutul pe care Lasarus i-l dăduse pe frunte. Şi a jurat atunci că i va păstra secretul până la sfârşitul zilelor Primele lumini ale dimineţii dezvăluiră un nor de cenuşă ce călătorea spre orizont pe deasupra golfului purpuriu Puţin căte puţin, în vreme ce sorii risipeau ceaţa de pe Plaja Englezului, ruinele vilei Cravenmoore se profilară peste coroanele copacilor, de partea cealaltă a pădurii. Spirale evanescente de fum gălbui continuau să se înalţe în văzduh, desenând peste nori cărări de catifea neagră, brăzdate ici şi colo de stoluri de păsări ce sburau spre apus.

Cortina nopţii se împotrivea să se ridice, iar pâcla arămie ce acoperea în depărtare insuliţa farului se destrămă treptat, într-un miraj de aripi albe care-şi lua zborul odată cu briza răsăritului.

Aşezaţi pe pătura de nisip alb, la jumătatea drumului către nicăieri, Irene şi Ismael contemplau ultimele minute ale acelei lungi nopţi de vară din 1937. In tăcere, îşi împreunară mâinile şi aşteptară ca primele sclipiri trandafirii ale soarelui ce se ivea dintre nori să aştearnă o cărare de perle aprinse înspre mare. Turnul farului se ridică din mijlocul negurii, întunecat
şi solitar. Un surâs slab înflori pe buzele lui Irene atunci când înţelese că, într-un fel sau altul, luminile pe care localnicii le văzuseră strălucind în ceaţă aveau să se stingă acum pentru totdeauna. Luminile din septembrie plecaseră odată cu sorii.

Acum nimic, nici măcar amintirea întâmplărilor din vara aceea, a ar fi putut reţine suspendat în timp sufletul pierdut al Almei Maltisse. În timp ce aceste gândurivse pierdeau în mare, Irene se uită la Ismael. Inceputul unei lacrimi i se ivi in ochi, dar fata ştiu că n-avea s-o verse niciodată.

— Să ne întoarcem acasă, zise el.

Irene încuviinţă şi împreună porniră înapoi spre Casa de pe Stâncă, mergănd de-a lungul ţărmului. Un singur gând îi trecu fetei prin minte: într-o lume de lumini şi umbre, fiecare din noi trebuia să-şi găsească propriul drum.

Câteva zile mai târziu, după ce Simone le destăinui cuvintele umbrei - adevărata poveste a lui Lazarus Jann şi a Almei Maltisse toate piesele acelui puzzle începură să se potrivească în mintea lor. Totuşi, faptul de a fi putut scoate la lumină ceea ce se petrecuse în realitate nu avea să schimbe cursul evenimentelor. Blestemul îl urmărise pe Lazarus Jann din tragica sa
copilărie şi până la moarte. O moarte pe care el însuşi, în ultima clipă, o înţelesese ca fiind singura cale de scăpare. Nu-i mai rămânea decât să facă ultima călătorie pentru a se reîntâlni cu Alma, departe de umbră şi de vraja acelui necunoscut împărat al tenebrelor care se ascundea sub numele de Daniel Hoffmann. Chiar şi el, cu toată puterea şi înşelătoriile lui, nu

avea să poată distruge vreodată legământul care-i unea pe Lazarus şi pe Alma dincolo de viaţă şi de moarte.

Paris, 26 mai 1947

Dragă Ismael,

A trecut mult timp de când ţi-am scris ultima oară. Prea mult. În sfârşit, abia acum o săptămână, s-a petrecut minunea. Toate scrisorile pe care mi le-ai trimis ani la rândul la vechea adresă au intrat în posesia mea graţie bunăvoinţei unei vecine, o biată bătrânică de nouăzeci de ani!, care le-a păstrat în tot acest răstimp, aşteptând ca într-o bună zi cineva
să vină după ele.

Din momentul acela mi-am petrecut zilele citindu-le şi recitindu-le iar şi iar, cu nesaţ. Le-am păstrat ca pe cea mai de preţ comoară a mea. Motivele îndelungatei mele tăceri, ale acestei lungi absenţe, mi-e greu să le explic. Şi mai cu seamă ţie, Ismael. Mai cu seamă ţie.

Acei doi tineri de pe plajă nu-şi imaginau câtuşi de puţin că, în dimineaţa când umbra lui Lazarus Jann s-a stins pentru totdeauna, o altă umbră, mult mai cumplită, se cernea peste lume. Umbra urii. Bănuiesc că ne-am gândit cu toţii la cuvintele acelea despre Daniel Hoffmann şi despre „munca" lui în Berlin.

Când, în anii teribili ai războiului, am pierdut legătura cu tine, ţi-am scris sute de scrisori care n-au ajuns niciodată nicăieri. Mă întreb şi acum unde sunt,unde au sfârşit atâtea cuvinte, atâtea lucruri pe care aveam să ţi le spun. Vreau să ştii că, în acele cumplite vremuri de întuneric, amintirea ta, amintirea acelei veri în Golful Albastru, a fost flacăra care m-a ţinut în viaţă, forţa care m-a ajutat să supravieţuiesc zi după zi.

Probabil ai aflat că Dorian s-a înrolat şi că a luptat timp de doi ani în nordul Africii, de unde s-a întors cu o grămadă de medalii de tinichea şi cu o rană din pricina căreia va şchiopăta toată viaţa. El a fost unul dintre norocoşi. S-a întors. Te vei bucura cu siguranţă
să afli că, în cele din urmă, a găsit de lucru la departamentul de cartografie al marinei comerciale şi că, în momentele când logodnica

lui, Michelle (ar trebui s-o vezi...), îl lasă liber, străbate lumea, cu compasul, de la un capăt la altul.

Despre Simone, ce să-ţi povestesc? îi invidiez tăria şi fermitatea cu care de atâtea ori ne-a făcut să mergem mai departe. Anii războiului au fost duri pentru ea, poate mai duri decât pentru noi. Niciodată nu vorbeşte despre asta, dar uneori, când o văd în tăcere, lângă fereastră, privind la lumea care trece, mă întreb ce gânduri îi ocupă mintea. Nu mai vrea să
iasă din casă şi-şi trece timpul în simpla tovărăşie a unei cărţi. E ca şi când ar fi trecut de partea cealaltă a unui pod, la care nu ştiu cum să ajung... Uneori, o surprind uitându-se la poze vechi cu tata şi plângând înăbuşit.

Cât despre mine, sunt bine. În urmă cu o lună am renunţat la slujba pe care am avut-o în ultimii ani la spitalul Saint Bernard. Urmează să fie dărâmat. Sper ca odată cu vechea clădire să dispară şi toate amintirile suferinţei şi ororii la care am asistat în vremea războiului. Cred că nici eu nu mai sunt aceeaşi, Ismael. Ceva s-a petrecut înlăuntrul meu.

Am văzut atât de multe lucruri pe care nu mi le-am imaginat că s-ar putea întâmpla vreodată... Există umbre în lumea asta, Ismael. Umbre mult mai crâncene decât acel lucru împotriva căruia tu şi cu mine am luptat în noaptea aceea la Cravenmoore. Umbre alături de care Daniel Hoffmann nu e decât un joc de copii. Umbre care vin din lăuntrul fiecăruia dintre noi.

Câteodată mă bucur că tata nu e aici ca să le vadă. Dar ai să crezi probabil că am devenit o nostalgică. Nici vorbă. De îndată ce am citit ultima scrisoare de la tine, inima mi-a tresărit. Era ca şi când soarele ar fi răsărit după zece ani de zile negre şi ploioase. Am străbătut din nou Plaja Englezului, insula farului şi am brăzdat din nou golful la bordul lui Kyaneos. Îmi
voi aminti mereu acele zile ca pe cele mai minunate din viaţa mea.

Am să-ţi mărturisesc un secret. De multe ori, în nopţile lungi de iarnă ale războiului, în timp ce împuşcăturile şi ţipetele răsunau în beznă, îmi lăsam gândurile să mă poarte din nou acolo, lângă tine, în ziua petrecută pe insula farului. Ce bine ar fi fost dacă ţi-am fi plecat

niciodată din locul acela! Ce bine ar fi fost dacă ziua aceea nu s-ar fi terminat
nicicând!

Te vei fi întrebând probabil dacă m-am căsătorit Răspunsul e nu. De peţitori n-am dus lipsă, să nu-ţi închipui. Sunt încă o tânără cu oarece succes. Au existat câţiva iubiţi. Trecători. Zilele războiului erau mult prea dure ca să le petrec în singurătate, iar eu nu sunt
la fel de puternică ca Simone. Dar nimic mai mult Am învăţat că uneori singurătatea e un drum care conduce la pace. Şi timp de luni de zile nu mi-am dorit altceva decât asta: pace.

Şi asta nu e tot. Cum să-ţi explic toate sentimentele, toate amintirile din anii aceştia ? Aş prefera să le şterg dintr-o lovitură. Aş vrea ca ultima mea amintire să fie răsăritul acela pe plajă şi să descopăr că tot acest timp nu a fost decât un lung coşmar. Aş vrea să fiu din nou o fată de cincisprezece ani şi să nu înţeleg lumea care mă înconjoară, dar asta nu e posibil.

Nu vreau să mai scriu. Vreau ca data viitoare când vom vorbi să fie faţă în faţă. Peste o săptămână, Simone va pleca să petreacă două luni cu sora ei, în Aix-en-Provence. în aceeaşi zi, mă voi întoarce în gara Austerlitz şi voi lua trenul spre Normandia, la fel ca acum zece ani. Ştiu că mă vei aştepta şi ştiu că te voi recunoaşte în mulţime, aşa cum te-aş recunoaşte chiar de-ar fi să treacă o mie de ani. Ştiu asta de multă vreme.

Acum o veşnicie, în zilele cele mai cumplite ale războiului, am avut un vis. Străbăteam din nou Plaja Englezului cu tine. Soarele apunea şi prin ceaţă se desluşea insula farului. Totul era ca înainte: Casa de pe Stâncă, golful..., chiar şi ruinele vilei Cravenmoore de partea cealaltă a pădurii. Totul, mai puţin noi Eram doi bătrânei. Tu nu mai erai la vârsta la care
să pleci pe mare, iar eu aveam părul atât de albit încât părea cenuşă. Dar eram împreună.

Din noaptea aceea am ştiut că, într-o bună zi, nu conta când, avea să vină timpul nostru. Că într-un loc îndepărtat, luminile din septembriese vor aprinde pentru noi şi că atunci ,
nu vor mai fi umbre în calea noastră

De data asta va fi pentru totdeauna.

Cuprins

Nota autorului

1. Cerul de deasupra Parisului
2. Geografie şi anatomie
3. Golful Albastru
4. Secrete şi umbre
5. Un castel în negură
6. Jurnalul Almei Maltisse
7. O cărare de umbre
8. Incognito
9. Noaptea transfigurată
10. Prinşi în capcană
11 Chipul din spatele măştii
12. Doppelgänger
13. Luminile din septembrie

SFARSIT